

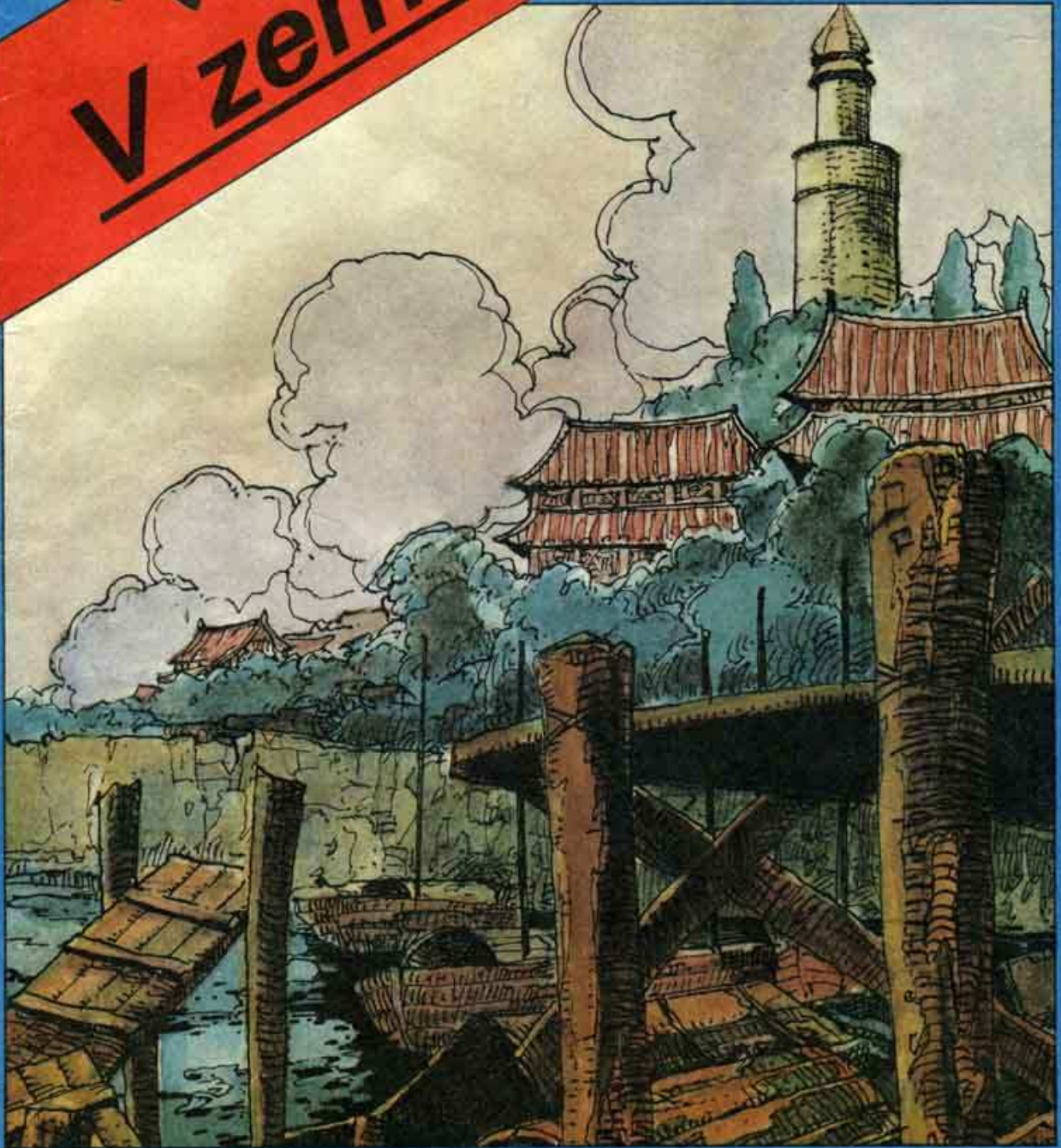
KARAVANA

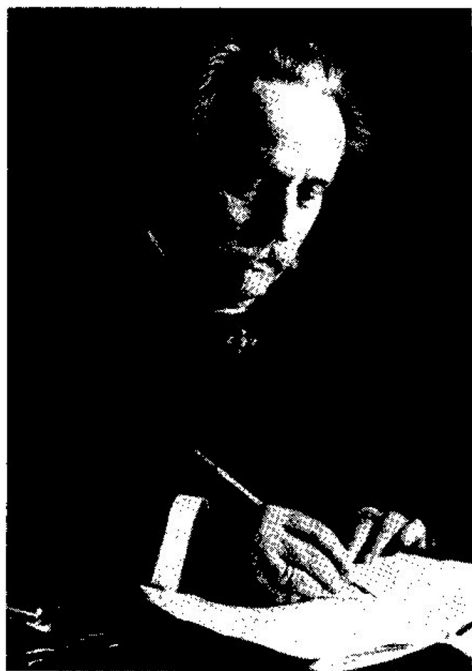
ALBATROS

KAREL MAY

V zemi draka

Dobrodružství
Old Shatterhanda,
tentokrát v Číně

KAREL MAY

Ne, zdánlivě ničím tenhle zažloutlý portrét šedovlasého starého muže v tvrdém límečku nenarušuje představu o podobě váženého obchodníka, učitele nebo úředníka z počátku našeho století. Snad jen nepatříčně rozčepýřené vlasy na spáncích a zvláštní pohled očí prozrazují neklidnou povahu a spojují tak fotografii s příběhy Ameriky, rozeklanými propastmi Albánie, vyprahlými pouštěmi Sahary či pagodami daleké Asie. A přece se právě v této hlavě zrodilo celkem více než 60 svazků příhod tak exotických a dobrodružných, jak jen si kluci a holky už několika generací mohou přát! V roce 1912 tehdy právě sedmdesátiletý německý spisovatel Karel May sice zemřel, ale jeho hrdinové, hlavně Old Shatterhand a apačský náčelník Vinnetou, cválají pláňmi čtenářské fantazie dál.

Zásluhu na dodnes trvajícím vydávání mayovek mají především autorovy cestopisné či dobrodružné romány a povídky, přenášející kouzlo starších inspirací do reality druhé

poloviny minulého století. Oč méně mohlo být v knihách skutečných prožitků, o to patrnější byl Mayův soucitný zájem o postupné podrobování si, či dokonce zánik původních civilizací mimoevropských kontinentů. Byl snad prvním, kdo v úrovni statisícových nákladů dobrodružných knih představil severoamerické Indiány jinak než jako krvežíznivé rudokožce. Našel řadu vynikajících vlastností na arabských národech, zhusta tehdy přibližovaných jen v lenošivých a neschopných figurkách. Připomenul starobylost a skvělost civilizací babylónských, jihoamerických nebo čínských. Byl tedy May literárně významnou postavou? Proč se potom konec jeho života nesl ve znamení odsudků, skandálů, soudních sporů, a jeho dílo je dokonce označováno jako zhoubná mládeže? Většina útoků proti stárnoucímu spisovateli se týkala jeho minulosti, v níž se dostal mnohdy do konfliktu se zákonem, a dále ztotožnění se s hrdiny jeho románů. Byl May skutečně zločincem? Posuďte sami ze stručného popisu největšího dobrodružství, které spisovatel opravdu prožil, totiž jeho života.

Když se v roce 1842 narodil, byl pátým z celkem čtrnácti dětí chudého, a navíc trochu fanfarónského tkalce z německé strany Krušných hor. Karla nepotkala záhy smrt, jak se stalo většině jeho sourozenců, ale zásluhou neléčeného zánětu očí byl prvních skoro pět let slepý. Krásky světa mu nahrazovala babička vyprávěním pohádek. Hauffových orientálních i těch, které znala sama. Těhle inspiraci přičítal May později zálibu v romantických a exotických příbězích a také silně vyvinutou vlastní představu o dobru a zlu. Po navrácení zraku se stal Karel pýchou svého otce, neboť byl bystrý a učenlivý. Přehnaně ambiciózní tatínek chtěl ovšem za každou cenu zajistit synovi lepší budoucnost maximálním vzděláním. Donutil ho k předčasné školní docházce, zavalil ho učebnicemi a encyklopediemi, tvrdě vymáhal denní učení a opisování. Karlazískávání vědomostí sice těšilo, ale nápor to byl zbytečně veliký. Za finanční pomoci místního panstva mohl později mladý May dokonce vystudovat učitelský seminář. Hned na začátku pedagogického působení ale přišla ke slovu lidská podlost a dvacetiletý Karel byl, na základě vymyšleného obvinění z krádeže hodinek a dýmky, potrestán šestitýdenním vězením a ztrátou možnosti učit. Následující období bylo oním kriminálním: řadou podvodů, malých krádeží a spojením se skutečnými zločinci se psychicky labilní May mstil společnosti za nespravedlnost. Více než sedm let života ve vězení, to byla daň za nerozvážnost a zaslepenost. V těchto 60. a 70. letech minulého století ovšem nacházejí „mayoloqové“ ve spisovatelově životě v souhrnu až několikaleté pauzy, vyplněné snad cestováním po světě. Po propuštění z posledního výkonu trestu, v roce 1874, začíná totiž May náhle intenzivně psát dobrodružné i cestopisné povídky, stává se přispěvatelem a redaktorem časopisů, postupně užívá i vyprávění v první osobě, aby naléhavost příhod zvýraznil. Od sešitových příběhů nevalné úrovně se dostal až k postavení nejčtenějšího německého autora konce minulého století.

S postupným zlepšováním literární stránky knih se ovšem prohlubuje i Mayovo veřejné přesvědčování o tom, že on sám je Old Shatterhand a Kara ben Nemsí, že všechny příhody se skutečně staly, že

Vinnetou žil, že ... Sláva a vychloubání nebraly konce. Mnoho úspěchů, mnoho závistivců. Někteří rozebírali obšírně v novinách jeho staré prohřešky a tresty, jiní přemýšleli, kdy a kde asi mohl May všechny ty historie prožít. Přišli samozřejmě na to, že to prostě nemohl stihnout. O podvodném obsahu "cestopisných" knih tedy nebylo pochyb, ačkoli všechny geografické reálie byly pečlivě prověřeny studiem rozsáhlé Mayovy knihovny. Navíc spisovatel, ale až po napsání většiny příběhů, strávil v letech 1899-1900 více než rok v Africe a Asii, v roce 1908 projel část USA a často navštěvoval řadu evropských zemí. Předpokládané cesty v letech 1862-1863 do USA, 1864-1866 na Dálný východ či 1868-1870 do Afriky a Arábie nikdy nikdo neprokázal a mějme je tedy jen za toužebná přání jeho věrných čtenářů. Měně i to snad něco na přitažlivosti jeho knížek? Potřebujeme hledat důkazy, že se to všechno skutečně stalo, když charakter a množství těch dobrodružství by vyplnily přibližně sto životů, a ne jen ten jeden, pouhých 166 cm vysoký?

Mayovo dílo mělo štěstí, že vycházelo v době velikých zeměpisných výprav, pronikání na západ Spojených států amerických či do nitra Afriky. Druhá polovina minulého století byla také obdobím nových kontaktů Evropy a dalších částí světa, převratných změn v Egyptě, Japonsku nebo Číně. Byla slavnou dobou statečných cestovatelů, a zároveň i zarmucujícím obdobím podrobení a mnohdy i likvidace domorodých národů a kultur. May neměl schopnosti stát se velkým romanopiscem doby koloniálních výbojů, ze své dráždanské pracovny se jím ani stát nemohl. Zůstal ale dodnes zaníceným vypravěčem nekonečně dobrodružných příběhů i zasvěceným obdivovatelem exotického prostředí. Už tehdy hlásal stejnou hodnotu každé lidské rasy, každého národa, třeba i nepochopitelné cizí kultury. Vážil si dobrých a odvážných lidí. To vše platí dodnes, byť se kulisy příběhů změnily.

Pojďme tedy společně alespoň na chvíli zapomenout, že dnes pro nás Hongkong či Tchaj-wan znamenají spíše místa vzniku počítačů nebo elektronických her než tajemné prostředí pro boj s říčními piráty. Před oněmi sto dvaceti léty tomu tak ale bylo, nebo alespoň mohlo být. Čas se zastavit nedá, byl to prostě jiný svět a jiná dobrodružství. Ale stále stejná je potřeba . spravedlnosti, nezbytnost pomáhat slabším, cení se čestnost a odvaha, s níž se utkáváme se všemi složitostmi života. Já vím, lákavěji asi taková střetnutí vypadají v sedle indiánského mustanga, mezi africkými pyramidami nebo třeba pod plachtami asijské džunky! Nasedněme proto teď na rychlý trojstěžník Vítr, který už urazil větší část daleké plavby z tahitského Papeete do čínského přístavu Kuang-čou. Lod vede Tichým oceánem kapitán Frick Turnerstick, původem sice z Německa, ale teď už pravý americký "mořský vik". Tentokrát se s ním navíc plaví i jeho přítel Charley, který se sem zatoulal při dobrodružném putování světem, ve kterém je známý i jako Old Shatterhand a Kara ben Nemsi. Zdá se, že dosavadní poklidný průběh plavby nemůže už nic ohrozit. Jenže na lod čeká před cílem cesty ještě nebezpečný úsek oceánu severně od souostroví Mariany ...

Karel Peniš

V zemi draka

KAPITOLA PRVNÍ – VZPOURA ŽIVLŮ

Bouře se rozpoutala plnou stlou. Vlnobití hrozilo rozdrtit náš trojstěžník *Vitr*, který se plavil Tichým oceánem mezi Japonskem a Marianami. Každou chvíli nás překvapila vysoká vlna. Hlavní stěžeň, k němuž jsem se dal před vypuknutím tajfunu připoutat silným lanem, se chvěl jako nasada biče. Světlé "oko" v mracích se zacelilo a my jsme se octli v temné noci, z jejíž černě se jen tu a tam zaleskl zpěněný hřeben vln. Tajfun řádil dvě tři hodiny. Nikdy jsem nezažil takovou vzpouru živlů! Byl jsem neustále připraven na to, že budu urván od stožáru a smeterr do běsnících vln. Kolem vše hučelo, šumělo, vřelo, svištělo a naříkalo, vrzalo a sténalo. Pak náhle nastala minutová přestávka. V jejím zlověstném tichu slyšel člověk úderý vlastního srdce.

"Pozor, chlapci! Ted teprve nastane pravé peklo!"

Sotva dozněla kapitánova slova, mihl se nad námi oslňující blesk, vzápětí následoval ohlušující třesk hromu, moře mohutně zahučelo ... Tajfun se opřel do hladiny, až vlny vytryskly nad náš nejvyšší stožár. Jejich proudem jsme byli uchvázeni a otáčení kolem vlastní osy ... Na okamžik se všech zmocnilo zoufalé zděšení. Lod skřípala a praskala ve všech částech. Pojednou vše náhle umlklo jako mávnutím kouzelného proutku a jen úderý vln o lodní boky doléhaly k našim uším.

"Přední stěžeň padá!" křičel kapitán hromevým hlasem. "Na příď! Sekery ven! Přesečnete lana, přesečnete lana!" Kdo měl ruce, ozbrojil se sekerou. Lod se nakláněla příďí do hlubin. Ozývaly se silné úderý seker, lod se otřásala a plíď se skláněla stále hlouběji, vlna za vlnou se hnala přes palubu a zaplavovala nás.

„Rychleji, boys, rychleji, nebo je s námi ámen!" volá kapitán Turnerstick.

"Kapitáne! Kapitáne! Čelen visí z přídě!" volal vrchní lodník.

„Pryč s ním!"

Kapitán se mihl kolem mne jako střela, aby se na místě přesvědčil o skutečném stavu věcí. Opět se ozvaly údery, pak před námi vytryskla voda a příd se vynořila do výše.

„Vytáhněte kosatku! To nejhorší už máme za sebou"

Teprve teď měl kapitán volnou chvíli i pro mne.

„Tak co, Charley, ještě žijete?"

„Trochu."

„Tedy moc ne! To vám docela věřím! Nalokal jste se asi pořádně slané vody, a ta každému nešmakuje. Chcete, abych vás už odvázel?"

„Což o to, kapitáne, to víte, že bych chtěl! Ale ... je už opravdu po všem?"

„Tajfun přichází náhle a stejně tak rychle i mizí. Že nám ale ukázal, co dovede! Urval nám čelen a přední stěžen s čnělkou. Díky bohu, že to ještě takhle dopadlo. Vlnobití však ještě nějakou dobu potrvá."

Odvázal mne. Udržel jsem se na nohou jen s největší námahou. Temný závoj mraků se počal na několika místech protrhávat. Pak opět nastal den a po několika hodinách zase zazářily sluneční paprsky.

Na palubě byla děsivá spoušť. Sestoupili jsme s kapitánem do podpalubí, abychom si i tam prohlédli účinky bouře. Ve skladlšti byl příšerný nepořádek. Sudy, bedny a balíky ležely porůznu rozházené a teprve po velké námaze se nám podařilo proklestit si zbožím cestu. Sotva jsme byli hotovi, kapitán mne odstrčil a pospíchal nahoru.

„Co se děje, kapitáne?"

„Voda v lodi!"

Vystoupil na palubu a poslal mužstvo k pumpám. Lodní tesař našel trhlinu a začal ji ucpávat. Byla to obtížná práce, ale nakonec se přece jen podařila. Po nějaké chvíli jsme se opět cítili zcela v bezpečí. Kapitán nařídil kormidelníkovi změnit kurs na sever.

"Přistaneme v Port Lloydu na Boninských ostrovech."

"Jak jsme od něho vzdáleni?"

"Tajfun nás honil stále dokola, a tak nejsem příliš daleko. Naštěstí tam můžeme dorazit i s neúplnými plachtami ještě dnes před večerem. Trhlinu se nám sice podařilo utěsnit, ale jen na krátký čas, stěženě nemáme a uvnitř je dokonalý nepořádek. Budeme se muset v Port Lloydu nějakou dobu zdržet, než bude loď opět schopna další plavby. Jsem opravdu rád, že loď patří mně, a že se tedy nemusím nikomu zodpovídat za zdržení. Vy se tam ale budete nudit, Charley!"

"Ale vůbec ne, milý kapitáne! Na ostrově je přece velké množství želv, divokých koz a prasat, hejna vodních ptáků. Vydám se na lov."

"To je ale vynikající nápad, Charley! Půjdu s vámi. Postřílím několik tuctů koz, několik kop želv a desítky alek."

V duchu jsem se usmál. Počestný mister Frick Turnerstick byl velkým lovcem před Hospodinem: nebál se ani špatného člověka, ani dravce. Měl však jednu nemilou vlastnost - jeho údery pěstí dopadaly přesně tam, kam byly namířeny, ale když cílil puškou na severozápad, střely zcela určitě letěly na jihovýchod.

Ještě před západem slunce jsme uviděli ostrov Peel a o půl hodiny později jsme zakotvili v Port Lloydu. Moře bylo úplně klidné a nikde nebylo ani stopy po tajfunu, který nás na širém moři tak silně postihl.

KAPITOLA DRUHÁ - NA PUSTÉM OSTROVĚ

Následujícího rána se posádka pustila do opravování *Větru*. Kapitán a já jsme se rozhodli, že se vydáme na lov na skalnatý ostrov Stapleton. Začal jsem se na výpravu důkladně připravovat. Našel jsem si lano a bambusovou tyč, kterou mi lodní kovář na požádání opatřil na jednom konci kovovým bodcem a na druhý konec připevnil železný hák. Když mě s touto výzbrojí uviděl kapitán, udiveně zvolal:

"Na co máte ty dětské hračky, Charley! Chcete snad kozy chytat lanem a střílet je tou holí? Hod'te to všechno přes palubu!"

Nasedli jsme do člunu a chopili se vesel. Moře bylo klidné a vítr příznivý. Jeli jsme podél malebně vyčnívajících skalisek západně od Peelu a Bucklandu a po čtyřech hodinách plavby jsme dorazili k ostrovu Stapletonu. Přistáli jsme v zátoce, která zabíhala hluboko mezi příkré skály. Kapitán ukázal vzhůru a nadšeně vykřikl:

"Podívejte se, Charley! Na každou ránu musím složit alespoň dva kusy!"

Skutečně: skalní hřebeny a výběžky nad námi se kozami jen hemžily. Mohli jsme tedy očekávat vydatný lov. Vystoupili jsme na břeh a vytáhli člun, aby ho vlny neodnesly na širé moře.

Ocitli jsme se v krajině, která mi svými horskými hradbami, prudkými zářezy a ostrými hřebeny připomínala Alpy. Bambusová hůl mi neobyčejně pomáhala při výstupu, zatímco udýchaný kapitán se za mnou plahočil do strmého svahu po čtyřech.

"Stůjte, Charley! Chcete se snad vyškrábat až na měsíc? Podívejte se dolů do údolí, jak se to tam jen hemží kozí havěti! Sejdeme-li dolů, složíme na čtyři rány nejméně dvacet kusů."

„Právě tam chci jít."

Udiveně se na mne podíval.

"T ... ta ... tam že chcete jít? Poslouchejte, Charley, někdo z nás dvou se asi zbláznil. Já to ale nejsem - mám všech pět pohromadě. Tak co tedy?"

Usmál jsem se.

"Řekněte mi, kapitáne, co tam dole chcete dělat?"

"U všech rohatých! Střílet kozy přece – co jiného?"

„Well! Tak to tedy zkuste! Za každou kozu, která se vám nechá zastřelit, vám dám deset dolaru. Platí?"

„Chcete tím snad říci, že neumím střílet?"

„To ne, ale kozy vás přece nesmějí zvěřit!"

„Cože? Zvěřit? Tak to se na mne, Charley, nezlobte, ale tady asi končí vaše znalosti. Copak koza může rozumět větru? Takhle ještě petrželi, to asi jo, ale větru? Ujišťuji vás, že se na tu stěnu za vámi nepoškrábu. Dělejte si, co chcete, ale já se nehodlám na loď vrátit se zlomeným, vazem!"

Kapitán se skutečně otočil a začal těžkopádně sestupovat zpět. Musil jsem si pospíšet, aby mi nepokazil lov. Ostatně bych mu nikdy nedovolil odejít, kdybych nevěděl, že budu. mít z jeho jednání užitek.

Vylezl jsem rychle na hřeben, odkud se výšina klonila příkře do údolí. Za pomoci hole a tyče jsem hbitě sestoupil dolů a pospíchal pak vlevo, kde ústila rokle do údolí. Tam jsem se schoval za skalní výběžek a s puškou v ruce čekal.

Nestačil jsem se ani pořádně porozhlédnout a už se ke mně hnaly úprkem všechny kozy z údolí, z nichž chtěl hrdinný kapitán skolit každou ranou nejméně dva kusy najednou. Hlavní údolí tvořilo právě před mým úkrytem ostrou zatáčku - proto mě zvířata nemohla upozorovat a běžela mi rovnou do rány. Dvě, tři, pět, šest ran ... stádo zmizelo, ale šest koz zůstalo ležet na zemi. Právě jsem chtěl vystoupit z úkrytu, když jsem zaslechl podivné sténání a funění. Něco se blížilo jako těžce oddychující parní lokomotiva a pojednou se to zastavilo u zabitých koz. Byl to kapitán.

"Tisíc kozlů! Co se to stalo? Kdo zastřelil všechny ty kamzíky?"

Se smíchem jsem vystoupil ze svého úkrytu.

"Já ... nemáte-li nic proti tomu, sire!"

"Vy, Charley? Jak jste se sem, proboha, dostal?"

Dobrý Frick Turnerstick otevřel údivem ústa, jako by chtěl všech těch tisíc kozlů spolknout najednou.

"Tady přes ten kopec. Slibil jsem vám před chvílí za každou zastřelenou kozu deset dolarů. Nuže, kolik vám mám vyplatit?"

Zatvářil se velmi mrzutě.

„Ty potvory mi skutečně utekly dřív, než jsem se k nim mohl přiblížit a vztyčit pirátskou vlajku. Napnul jsem sice hned všechny plachty a pustil se plnou parou za nimi, ale na ně jsem nestačil. Dýchám jako včerejší tajfun, a těžko jsem proto mohl zakotvit, nabrat dech, sejmout pušku, zamířit, spustit, střelit, trefit! Od počestného námořníka namůžete žádat šestkrát víc, než je normální smrtelník schopen vykonat.“

"Copak jsem na vás chtěl, abyste zastřelil šestatřicet koz?"

"Šestatřicet? Proč jste si, u všech hromů, vymyslel zrovna tohle číslo?"

"Tady leží mých šest koz, šestkrát tolik je třicet šest."

"Počet souhlasí," pravil prohlížeje svou pušku a kozy. "Poslouchejte, Charley, opravdu ty mrchy rozumějí větru?"

„To bych řekl, že ano! Mají neobyčejně vyvinutý čich a potom vás taky viděly a slyšely, neboť velký a silný jste dost a váš dech je slyšet na osmdesát kroků.“

"Snad si nemyslíte, Charley, že se kvůli jedné pitomé koze zalknu? Ani mě nenapadne! Komu moje funění se nelíbí, ten ať ..., ať "

Byl tak rozhořčen, že nemohl ani dokončit větu. Zasmál jsem se srdečně a poklepal mu na rameno.

„Tak už se nezlobte, kapitáne! Ulovili jsme šest pořádných kusů a to nám pro dnešek stačí.“

„Myslíte?“ řekl a zkoumavě si mě změřil očima. „A co řeknou hoši na palubě? Mister Charley zastřelil všechno, a kapitán nic. Ať mě roztrhe žralok, odejdu-li dříve, než složím svých šest koz, slyšíte? Nejméně šest! Teď už vím, že ta rohatá zvířata rozumějí větru. a zařídím se podle toho. Půjдете se mnou, nebo tady zůstanete?"

„Ovšem že zůstanu ... s vámi. Počkejte ale, ještě chvíli, prosím.“

„Na co mám čekat? Nemám mnoho času nazbyt, nebo mi všechna zvířata utečou a já už je do nejdelší smrti nedohoním.“

Musel jsem se znovu zasmát.

"To si opravdu myslíte, že kozy na vás někde čekají? Pomozte mi ukrýt tady těch šest kusů a přikrýt je kameny. Pak si najdeme místo, kde nám zase přijde něco do rány."

Odnesli jsme úlovek do bezpečného úkrytu a pak jsme se vydali směrem k jiné vyvýšenině, odkud jsme mohli dobře přehlédnout celé údolí. Cesta však působila kapitánovi

značné potíže. Zadýchaně zvolal: "Stůjte, Charley, ani o krok dál. Plahočíme se sem a tam a já už dál nemůžu. Půjčte mi ten svůj bambus!"

"A vy mi ho hodíte přes palubu!?"

„U všech hromů! Copak jsem se jako vy toulal po všech horoucích peklech, abych poznával cizí země a jejich obyvatele? Jak já můžu předem vědět, s jakými nesnázemi se člověk setká někde v horách? Mějte rozum, Charley! Zarejdovat trojstěžníkem do přístavu, to je pro mě úplná hračka. ale abych se já, námořní kapitán uměl taky vyškrabat na skály - to na mě přece nemůžete chtít! S holi to teď asi půjde líp. Nuže, vpřed!"

S holí v ruce kapitán skutečně postupovat snadněji a rychleji. Když jsme vystoupili na vrchol, zpozorovali jsme opodál v údolí stádo, jež se tam klidně páslo. Kapitán se chtěl zase přiblížit ke zvířatům přímo, ale zadržel jsem ho.

„Stůjte, kapitáne! Takhle zvěř znovu vyplašíte. Jděte po této cestě a postavte se tamhle za ten strom. Já půjdu vlevo a poženu vám zvěř přímo do rány.“

"Well, tak je to správné! Pospěšte si, abyste tam byl včas. Za pět minut musím mít taky šest kusů!"

"Dvěma střelami?"

"Pshaw! Každou ranou prostřelím nejméně tři"

"To asi sotva! Nechcete si půjčit mou opakovací ručnici? Je v ní pětadvacet ran a všechny je můžete vystřelit!"

"To je docela dobrý nápad! Dejte ji sem, a ukažte mi, jak se z toho střílí."

Když jsem mu vysvětlil vše potřebné, podal mi svou sváteční pušku a pospíchal na určené místo. Jeho hranatá postava pohybující se kupředu kolébavým krokem námořníka a stěží udržující rovnováhu působila neobyčajně groteskně.

Byl jsem na místě dříve než on. Jakmile jsem zpozoroval, že už je připraven, přiblížil jsem se ke zvěři a dvakrát vystřelil. První ranou jsem náhodou skolil jeden kus, druhá už byla méně šťastná, poněvadž jsem nebyl na pušku zvyklý. Postřelená koza se úprkem pustila na protější pahorek.

Ostatní zvířata se hnala udatnému Turnerstickovi rovnou do rány. Kapitán si nechal zvířata přiblížit až na čtyřicet kroků, pak vystoupil a začal mířit. K mému nemalému překvapení však ani jednou nevystřelil. Místo toho dělal jen různé posunky, vztekle dupal nohama a stále mířil, ale žádná rána nevyšla. Kozy pádily kolem něho. Obrátil se za nimi, opět mířil a pravicí stále horečně hmatal po ručnici.

Zvířata zatím uprchla a já došel až k němu.

„Proč jste nevystřelil kapitáne?" zeptal jsem se udiveně.

„Přívál hromobití, jímž mě zasypal, nemohu ani popsat. Jeho obličej, jindy tak dobromyslný, byl rozpálen hněvem jako pivoňka a jeho hlas se podobal hromu, když na mne burácel."

"Copak jsem mohl? Styďte se, Charley! Nejste chytrý ani jako ta zvířata. Kozičky byly tak slušné, že mi pluly přímo před hlavní, a vy nemáte špetku rozumu, abyste se schoval. A teď se ještě ke všemu ptáte, proč jsem nevystřelil! Vždyť jsem vás mohl, človče, zastřelit!"

„Mně?" zeptal jsem se udiveně. „To bylo přece nemožné! Stál jsem nejméně dvě stě padesát kroků za zvěří."

„Je vildět, že jste stále ještě nezkušený mladík, úplný zelenáč. Kdysi ke mně přišel nějaký pán Cornpus a začal mi vykládat něco, co mě rozčílilo na nejvyšší míru. Chytil jsem ho za límec a shodil z druhého poschodí do prvního - vlastně, chtěl jsem ho shodit jen do prvního. Ten chlap byl ale tak dokonale nešikovný, že sletěl až do sklepa a já pak musel zaplatit obrovské odškodné. Takhle se tedy vedlo tomu nešťastnému Cornpusovi a ..., nemohly ty kule provést něco podobného vám? Já chci střelit kozy, ale kule si umíní, doplachtí si to až k vám, a je to! A to se ještě ptáte, proč jsem nevystřelil, místo abyste mi poděkoval, že jsem byl tak bdělý a ostražitý a záchránil vám život! To jsem si od vás, Charley, opravdu nezasloužil!"

Musím se přiznat, že jsem po tomto vysvětlení zůstal stát jako opařený. A poněvadž jsem nechtěl kapitána ještě více podráždit, odpověděl jsem:

"Proč jste tedy nevystřelil alespoň tehdy, když vás kozy minuly?"

"Copak jsem mohl, když ta vaše mizerná puška nechce střílet? Tlačil jsem, natahoval, tahal a mačkal ze všech sil – pshaw! Nespustila, potvora jednal Strčte si tu svou opakovačku někam! Jestliže ještě někdy půjdu na kamzíky, vezmu si na ně komín, ze kterého vyjde alespoň kouř, když v něm rozdělám oheň! Nevita ale, kde tedka seženu těch svých šest koz?"

"Jo, to opravdu už nevím!" smál jsem se. „Šest koz na dvě rány!"

"Jen žádné hloupé vtipy, Charley! Dejte sem mou pušku! Trefil jste s ní alespoň něco?"

"Ano, dva kusy. Jeden leží tady, ale druhou kozu jsem jenom postřelil. Silně barvila a utekla tamhle za ten pahorek"

"Cože? Barvila?" zvolal podrážděně. "Chcete snad říci, že se potila? Když je takové zvíře raněno a musí běžet do kopce, tak se ovšem zapotí."

Můj smích se změnil v nevázaný chechtot, což přivedlo kapitána téměř, k šílenství. Vytrhl mi pušku z ruky a vztekle mi řekl:

"Charley, vy jste úplný barbar a necitelný člověk! Už vás nechci ani vidět, rozuměl jste? Z Port Lloydu do Kantonu ať si vás přeplaví kdo chce - se mnou ale nepojedete!"

Hodil mi s opovržením bambusovou hůl k nohám a rozhořčeně odcházel. Nechal jsem ho jít, protože jsem věděl, že se určitě vrátí. Zvedl jsem hůl a vydal se po stopě raněného zvířete. Krvavé skvrny směřovaly k nízké planině, pod jejíž příkrou stěnou se vlnila mořská hladina. Těžce raněné zvíře leželo na samém okraji srázu. Když mě spatřilo, pokusilo se ještě jednou zvednout. Dobře mířenou ranou jsem ukončil jeho trápení.

Sotva rána dozněla, zaslechl jsem z hloubky nějaký hlas. Lehl jsem si na zem, vystrčil hlavu přes ostrý okraj skály a pátral zrakem v hlubině. Na dně naprosto nepřístupné kotliny byl člověk.

KAPITOLA TŘETÍ - TROSEČNÍK

Přemýšlel jsem právě o tom, jak se mohl někdo dostat do nepřístupného mořského chobotu, když jsem pojednou zaslechl za sebou kroky. Ani jsem se nemusel ohlédnout, podle hlasitého supění jsem poznal kapitána Turnersticka.

„U všech čertů, to byla ale cesta! Raději bych šplhal na tisíc stěžňů, než se plazil po tomhle svahu dolů," bručel zdaleka.

Ubohý kapitán asi zapomněl, že dolů se přece jenom bude muset nějak dostat.

"To tedy chcete sestoupit po téhle straně, kapitáne?" zeptal jsem se a ukázal na propast. Zašermoval zuřivě rukama.

"Ani nápad! Tudy bych se dostal tak rychle dolů, že by z kapitána Fricka Tumersticka zbyl pouhý vrak, na němž by už nikdo nikdy nerozeznal ani trup, ani stožáry, ani žebra, ani ráhna."

„Někudy ale přeci sestoupit musíte!"

„Já že musím? A proč? Koukejte, Charley, já s vámi přicházím vykourit dýmku míru, a vy mne chcete vehnat do náruče smrti? To není fair play!"

"Nedá se nic dělat, ale sestoupit tudy musíme, abychom pomohlí tomu muži dole."

"Jakému muži? Kde je?"

"Lehněte si na zem a podívejte se dolů!"

Uposlechl a velmi opatrně vystrčil hlavu přes okraj propasti.

"To je nějaký Číňan, že ano, Charley?"

„Vypadá to tak!"

„Jak se ale mohl ten chlap dostat do té pasti?"

"To nám snad řekne on sám, až se k němu nějak dostaneme."

Kapitán se na mne díval tragicky zasmušile.

„Strašně rád bych tomu člověku nějak pomohl, Charley. Co mu to ale bude platné, když si kvůli němu zlomím vaz, zpřerážím nohy, a stejně ho nezachráním?"

„To by mu opravdu nijak neprospělo. Pokusím se proto sestoupit k němu sám,"

„Očekává vás stejný osud," řekl pochmurně.

„To se ještě uvidí. Docela dolů se ovšem nedostanu, ale naštěstí mám s sebou lano.

„Vidíte tamhle na okraji ten banánovník? Od něho se spustím na malý výběžek vystupující ze stěny. Vaším úkolem pak bude zachytit lano, které vám při návratu hodím, a přivázat je ke stromu.“

Upevnil jsem lano ke kmeni banánovníku a spustil se na výběžek, který vyčníval asi čtyři metry pod námi.

„Odvažte lano, kapitáne!"

„All right! Buďte opatrný, Charley! Jestliže se zřítíte, už vám nikdo nikdy nepomůže!"

Omotal jsem si lano kolem těla a opatrně sestupoval. Skalní stěna byla přibližně šedesát metrů vysoká. Z výběžku, vyčnívajícího asi metr nad propast, nebylo již příliš nesnadné dostat se dolů až na sedm metrů ode dna propasti. Níž už jsem sestoupit nemohl.

Číňan úzkostlivě sledoval moje pohyby. Když jsem se zastavil, žalostně zaúpěl. Nahnul jsem se nad hladinu a oslovil ho v kuang-chua, řeči vzdělaných Číňanů. Domníval jsem se, že mi tak nejspíše porozumí.

„Jak se jmenuješ?"

"Kung-ni."

"Odkud jsi?"

"Má vlast' Čung-kuo je tam na západě za mořem."

"Z kterého jsi města?"

„Z Kuang-čou v provincii Kuang-tung."

"Jak jsi se sem dostal?"

"Plavil jsem se na džunce, kterou zničil včerejší tajfun. Vlny mě zanesly až sem. Bez tvé pomoci zahynu."

"Umíš šplhat?"

"Umím. Nárazem o skálu jsem si ale poranil hlavu, takže se bojím závratí, levou ruku mám pohmožděnou a velmi mě bolí."

"Zachráním tě, dokážeš-li přemoci bolest."

"Dokážu!"

Rozvázal jsem lano a spustil jeden konec dolů.

„Uvaž si lano kolem prsou a já tě vytáhnu!"

„A nepustíš mě?"

„Neboj se, nepustím. Drž se ale pevně pravou rukou a nohama se vzpírej o skálu!"

Řídil se přesně mými pokyny a za několik okamžiků stál přede mnou bledý jako stěna a neobyčejně zesláblý. Byl to mladý, asi čtyřicetiletý muž. Trpěl pravděpodobně krutými bolestmi. Když jsem ho vytáhl nahoru, všiml jsem si, že svírá rty mezi zuby tak silně, až mu z nich vytryskla krev.

"Ukaž mi ruku! Podívám se, co se ti stalo."

„Ty jsi lékař? Znáš klasická díla čínského lékařství Č-ping lun - Nauku o léčení a Wan-pinq-chuej čchun - Vracející se jaro všech nemocí?"

„Ano, znám. Studoval jsem i I-sue t'ing t'ing - Zlaté zrcadlo lékařského umění," dodal jsem, abych si získal jeho důvěru. „Ukaž mi ruku! Máš ji zlomenou. Jakmile sejde otok, dám ti ji do pořádku. Dokážeš vylézt nahoru?"

„Jsem velice zesláblý, ale když mi pomůžeš, tak to snad dokážu.“

Podpíral jsem ho, ale brzy jsem zjistil, že takhle se nahoru sotva dostaneme. V duchu jsem odhadoval, kolik asi mladý muž váží.

„Udržíš se nohama, když tě vezmu na ramena?“

„Ty bys to pro mne udělal?“

„Zajistě.“

„Nevím, kdo jsi, a nechci porušit zákon, který mi přikazuje, abych se k tobě choval uctivě.“

„Neobávej se, že porušíš zákon. Nejsem Čung-kuo-žen - syn Říše středu, ale cizinec, který ti chce pomoci. Pojď, zkusíme to!“

Centimetr po centimetru jsem zdolával s Číňanem na ramenou příkrou skalní stěnu až k místu, kde nás u lana zajišťoval kapitán. Zraněný muž se dosud držel při vědomí jen silou vůle. Nyní, když už byl, v bezpečí, omdlel.

„Myslím, že mu není dobře, Charley. Snad nám neumře pod rukama?“ řekl kapitán.

„Nezemře. Byl na lodi, která ztroskotala, a vlny ho zanesly až na ostrov a vymrštily na skálu. Má zlomenou ruku, otřes mozku a od včerejšího dne - možná i dříve - nic nejedl a nepil. Není proto nic divného, že po tolika útrapách ztratil vědomí. Musím využít toho, že je v bezvědomí, a dopravit ho do údolí k vodě. Vy tu však ale zůstanete, že ano?“

„Já? A proč bych tu měl zůstat?“

„Tato výšina je položena pěkně vysoko nad mořem, myslel jsem tedy, že byste na ní rád zůstal trčet jako maják.“

„Kdo vám zase tohle namluvil?“

„Vy sám, kapitáne. Řekl jste přeci, že raději budete šplhat na tisíc stěžňů, než byste se vracel dolů.“

„Nesmysl, Charley! Když člověku vybuchne v hlavě prskavka, řekne v rozčilení i to, čemu by sám jinak nevěřil. Jak ale sneseme toho chlapíka dolů? Já sám mám co dělat, abych udržel rovnováhu, nezřítel se a neroztříštil se dole napadrt.“

„Nebudu vaši pomoc potřebovat. Jenom mi laskavě vezměte ručnici.“

„Nechtěl jsem se vlastně té pekelné věci už nikdy ani dotknout, ale není-li jiné řešení, vyhovím vašemu přání. Dejte to sem!“

Pomohl mi zvednout raněného, a pak jsme začali opatrně sestupovat. Když jsme dosáhli údolí, kapitán se zeptal:

„Kam ho uložíme?“

„Sem ne, tady není voda. Musíme ho donést až k potoku.“

„Co ale uděláme s kozami?“

„Na ty teď není čas. Zítra pro ně někoho pošleme.“

„Dobrá. Tak jdeme!“

Potok nebyl příliš daleko. Položil jsem Číňana na břeh a obnažil jeho paži, abych mohl na zraněné místo přiložit studený obklad. V té chvíli Kung-ni otevřel oči a zašeptal:

„Vodu! Pít!“

Hltavě se napil a za chvíli se zotavil natolik, že mohl souvisle promluvit.

„Řekni mi své jméno, abych věděl, jak tě mám oslovovat, když ti chci poděkovat.“

Pověděl jsem mu je. Zavrtěl hlavou.

"Jestliže někdo vysloví nějaké jméno, musí si přitom něco myslet. Tvé jméno však postrádá duši. Dovol mi tedy, abych tě pojmenoval ve své rodné řeči. Jakou hodnot ti propůjčit tvůj panovník?"

"Cestuji po všech zemích světa a píšu knihy o tom, co jsem kde viděl."

„Ó, jsi tedy nejenom silný a odvážný, ale i chytrý, moudrý a vzdělaný. Budu ti tedy říkat Kuang-si ta-š' - Učenec západní záře. Dovolíš mi to?"

Číňané si velmi zakládají na zdvořilosti. Bylo by smrtelnou urážkou, kdybych tento návrh syna Říše středu odmítl. Proto jsem souhlasil:

"Dobrá, říkej mi tak. Jak se jmenovala džunka, na níž ses plavil?"

"*Chaj-č'-nu-wang - Královna moře*. Tajfun ji úplně zničil a všichni lidé na ní zahynuli. Jen já jsem vyvázl z náruče smrti."

"Chceš odjet s námi do Kuang-čou?"

"Máš loď, na níž bychom se tam mohli přeplavit?"

"Já ne, ale tento muž má loď, s níž již brázdil hladiny všech moří a oceánů."

Pohlédl na kapitána.

"Jsi tedy tchi-tu - admirál. Jaké je tvé jméno?"

Odpověděl jsem za kapitána:

"Nerozumí dosud řeči tvé země, proto vám budu dělat tlumočníka. Kapitáne, tento muž se jmenuje Kung-ni a chce znát vaše jméno."

"Turnerstick," odpověděl oslovený.

"Tu-er-na-si-t'i? Smiluješ se nade mnou, Tu-er-na-si-t'i tchi-tchai, a vezmeš mne s sebou do Kuang-čou?" tázal se Číňan.

Přeložil jsem „Jeho Excelenci admirálu Tu-er-na-si-t'i" uctivou prosbu. Zasmál se srdečně a zeptal se mě:

„Jak se řekne čínsky ano?"

"Podle nařečí bud' č', nebo š'."

Obrátil se k Číňanovi:

„Če nebo še, vyber si, hochu, co se ti víc zamlouvá. Pomohli jsme ti z bláta a nenecháme tě ani v louži. Víte co, Charley? Ten chlapík si už odpočinul a snad dojde ke břehu sám. Slunce se sklání za obzor, a je tedy nejvyšší čas, abychom pomýšleli na návrat!"

Souhlasil jsem. Kung-ni prohlásil, že je schopen jít pěšky. Přitáhl jsem mu zraněnou ruku šátkem k tělu a vydali jsme se na cestu k naší loďce. Nevelkou vzdálenost jsme urazili poměrně snadno a rychle. Odtáhli jsme člun na hladinu, nasedli a chopili se vesel. Kung-ni se držel velmi statečně, takže jsme jej bez komplikací dopravili šťastně na loď, kde jsem mu dal zlomenou ruku do dlah a stáhl obvazy. Bez naší pomoci by byl tento muž bídne zahynul na neobydleném ostrůvku Stapletonu.

KAPITOLA ČTVRTÁ - UČITEL A ŽÁK

V Port Lloydů jsme museli zůstat celkem dva týdny, než jsme odstranili alespoň ty největší závady, které našemu trojstěžníku způsobil tajfun, a než byl schopen další plavby. Teprve potom jsme se vydali na cestu do Kantonu, kde oprava lodi měla být dokončena.

Číňanova ruka se hojila velmi dobře. Využil jsem jeho přítomnosti na lodi a velmi intenzivně jsem se cvičil v čínské konverzaci. Byl jsem proto po celé dny v Kung-niově blízkosti a stal se tak - aniž něco tušil - jeho žákem.

Kapitánovi neunikla moje náklonnost k Číňanovi.

„Poslouchejte, Charley, co na tom chlapíkovi máte, že se od něho nemůžete ani na chvíli odtrhnout?“ tázal se. „Musím vám naprosto otevřeně říci, že jsem s vámi hrubě nespokojen, protože mě úplně přehlížíte.“

„Velmi se vám, kapitáne, omlouvám, ale jistě mi to prominete, když se přiznám, že Číňanovu přítomnost vyhledávám hlavně proto, abych se naučil jeho mateřštině. Ani byste nevěřil, kolik toho může člověk za jediný týden pochytit, naskytne-li se taková příležitost k praktickému studiu.“

„Tak takhle to tedy je! To je ale báječný nápad. Já jsem se toulal celým světem a často by mi bylo velmi pomohlo, kdybych domorodcům aspoň trochu rozuměl. To ale víte, s angličtinou se člověk nakonec dohovoří všude, a pak, já na řeči nemám buňky. Jednou jsem se učil šest měsíců francouzsky a dneska vím jenom to, že vaisseau je loď, a za týden zapomenou i to. Když ale chci navštívit Kanton, tak bych měl znát alespoň několik pozdravů a zdvořilostních frází, že ano? Nenaučil byste mě trochu čínsky, Charley?“

„Ale s radostí, když vás to bude bavit!“

„No, moc mě to zrovna asi bavit nebude, ale aspoň budu mít nějaké užitečné zaměstnání. Ostatně, kdosi mi jednou vyprávěl, že Číňané mají jen jednoslabičná slova, a tak si myslím, že učení nebude tak obtížné.“

Kapitán se velmi mýlil. Čínská slova se sice opravdu skládají z jednoslabičných kmenů, ale pro Evropana je to jeden z nejobtížnějších jazyků. Turnerstick se pustil do studia s velkým nadšením, ale úspěchy měl pouze v jednom - v zapomínání. Co se jeden den naučil, to do druhého dne dokonale zapomněl nebo slova komolil tak, že jsem se často smíchy až svíjel. Když jsme přijeli do Kantonu, mluvil jakousi anglo-čínskou hatmatilkou, které vůbec nikdo nerozuměl, protože si tvořil slova, jak ho právě napadlo.

Blížili jsme se ke Kantonu. Potkávali jsme stále více a více lodí, a když jsme obepluli daleko do moře vybíhající část pobřeží, uviděli jsme kolem sebe stovky džunek, jejichž majitelé se zaměstnávali zčásti rybolovem, zčásti dopravou zboží a pobřežním obchodem.

Stál jsem s kapitánem na zádi lodi a pozoroval s velkým zájmem čilý život v přístavu. Pojednou kapitán prohodil:

„Přišel jsem, Charley, na báječný nápad! Dlouho jsem nemohl pochopit, proč se stále touláte světem. Teď ale je mi to úplně jasné! A když jsem nyní pod vaším vedením získal tak dokonalou znalost čínského jazyka, rozhodl jsem se, že se k vám připojím a společně s vámi budu poznávat zemi a její obyvatele. Vezmete mě s sebou, Charley?“

„S radostí, kapitáne! Opravdu se ale domníváte, že vaše slovní zásoba čínštiny je již dostačující?“

„Jen žádné obavy, hochu. Čínský jazyk je mnohem snazší, než si lidé obvykle myslí. Při studiu jsem přišel na základní princip čínštiny. *Kantong, Nanking, Hongkong, Peking, Ginseng*. Poslouchal jste dobře? Všechna slova končí na -ing, -ong, -eng, -ung a tak dále. To je přece báječně snadné, není-liž pravda?“

„No dobře! Jak tedy pozdravíte Číňana?“

„Vy si asi myslíte, že mě uvedete do rozpaků! Anglicky řeknu ‚how do you do‘, čínsky tedy zdvořile pozdravím ‚hauing duong jueng duong‘. A kdo tomu nechce rozumět, je u mě hňup a žádný doktor mu od hlouposti nepomůže. Tak, Charley, můžete mě zkoušet dál!“

„To mi úplně stačí!“ zasmál jsem se. „Musím se vám, kapitáne, přiznat, že jsem ještě nikdy neměl tak pohotového a vynalézavého žáka.“

„Ale to nic, Charley!. To jsou přeci zcela nezbytné vlastnosti každého dobrého námořníka. A kapitán Frick Turnerstick není ledajaký námořník! Teď mě ale laskavě omluvte! Nemáme lodivoda, a tak se musím sám postarat o vjezd.“

Do přístavu jsme vpluli bezvadně a ohlásili se povinným výstřelem. Kung-ni stál vedle mne. Za tu dobu, kterou mladý Číňan prožil na naší lodi, jsem měl možnost poznat jej celkem důkladně. Jediné, co se mi však nikdy nepodařilo vypátrat, bylo jeho zaměstnání a

podrobnější informace o jeho rodině. Na mé četné nářky nikdy nereagoval a přímo zeptat jsem se nemohl, protože by to mohl považovat za nezdvořilé a dotěrné. Z četných rozhovorů s ním jsem poznal, že je neobyčejně vzdělaný.

„Jak dlouho hodláš zůstat v Hongkongu?“ zeptal se mě.

„Ještě nevím.“

„Navštívíš jen Kuang-čou?“

„Ne. Chci se pustit ještě dál.“

„A co když ti to čínské úřady nedovolí?“

„Pak si to tedy dovolím sám.“

„Pojmenoval jsem tě Kuang-si ta-š' a vím, že jsi moudrý a odvážný, ujišťuji tě však, že se nedostaneš dál než do Kuang-čou! Toto město, které vy Evropané nazýváte Kantonem, je ještě cizincům přístupné. Když ale nejsi Číňan, tak tě dál nepustí.“

„Stanu se tedy Číňanem!“

„To není tak snadné! Zachránils mi život a já bych ti rád prokázal svou vděčnost. Dovol tedy, abych ti alespoň dobře poradil.“

„Poslouchám!“

„Chceš být synem fu-juana - guvernéra?“

„Copak je to možné?“

„Udělám to z vděčnosti k tobě.“

Fu-juan je vysoká úřední hodnost, kterou bychom mohli v Evropě přirovnat k funkci místokrále, a je mu podřízena civilní správa celé provincie. Kdo tento mladý Číňan asi je, že mi může něco takového slibovat? Musil jsem však počítat s neznámými poměry a chovat se zatím pasívně.

„Já však otce mám,“ odpověděl jsem.

„Tvůj otec zde není, zakazuje ti tvá víra mít zde druhého otce?“

„Ne, nezakazuje.“

„Tak udělej to, co ti radím. Budeš pak Čching--kuo-žen - Číňan, a budeš moci jít a jet, kam se ti zlíbí.“

To byl skutečně neobyčejně cenný návrh. Co by za takovou nabídku dal mnohý evropský vědec, který mohl zkoumat Činu jen s nasazením vlastního života.

„Ten muž je tedy fu-juan?“ zeptal jsem se.

„Ano, fu-juan,“ přisvědčil. „Je sun-fu - mandarín s červeným knoflíkem. Je velmi mocný, ale je již velmi starý. Chuang-ti - vznešený císař mu dovolil, aby nosil dvě paví pera a odpovídal si po dlouholetých věrných službách.“

Musel být opravdu neobyčejně vlivnou osobností, když byl mandarínem prvního stupně a směl nosit dvě paví pera!

„Má syna?“ vyptával jsem se dále.

„Jednoho.“

„Smí podle vašich zákonů přijmout ještě jednoho muže za syna?“

„Ano, může.“

"Je onen syn nyní u svého otce?"

„Ne, je u tebe.“

Pohlédl jsem na něho překvapeně.

„Slyším, že mluvíš o svém otci. Jsi tedy synem guvernéra!"

„Ano, jsem. Chceš být mým bratrem?"

Připadal jsem si jako ve snu. Chce se mi snad touto nabídkou odvděčit za to, že jsem mu zachránil život? Opravdu nebylo možné takovou nabídku odmítnout.

„Chci," odpověděl jsem.

„Mluvíš našim jazykem. Umíš také psát?"

„Jen několik základních znaků.“

„Budeš mi tedy diktovat a já budu psát.“

„Co ti mám diktovat?"

„Vědecké pojednání, které pošleme radě pro zkoušky a obřady. Syn fu-juana musí být vzdělaný a dosáhnout akademického titulu.“

To bylo opravdu fantastické! Skoro jsem myslel, že ten mladý Číňan sil ze mne dělá blázný. Já, takový světoběžník, se budu nyní snažit získat v Číně akademickou hodnost! Návrh jsem přijal.

„O jakou hodnost se mám ucházet? O titul siou-cchaje - bakaláře, tun-žena - licenciáta, nebo dokonce tin-š' - doktora?"

„Jsi velmi moudrý a můžeš tedy být tin-š'. Musíš ale napsat tři dopisy - pro každou hodnost jeden. Potom je předložíme Čeng kchao-kuanu a jedinou zkouškou můžeš dosáhnout nejvyšší hodnosti.“

„Dobře, kdy začneme?"

„Kdy budeš chtít.“

„Jakmile loď zakotví, okamžitě se vydáme do města a opatříme si papír, tuš a štětec.“

„Splníš mi jednu prosbu?"

„Jakou?"

„Dovol, abych sám vystoupil a opatřil vše, co budeš potřebovat.“

„Nu dobrá!" odpověděl jsem s úsměvem, neboť ve mně vzniklo okamžité podezření, že Kung-ni toho nasliboval příliš mnoho a nyní potřebuje v tichosti zmizet.

„Jak se jmenuje tvůj otec?"

„Fu Ming-c'.“

„Kde bydlíš?"

„To se brzy dozvíš!"

Chtěl jsem se ho ještě vyptat na mnoho dalších věcí, ale k našemu trojstěžníku se přiblížily dopravní čluny a Kung-ni se chystal do jednoho z nich nastoupit. Byl však úplně bez peněz, a nemohl tedy zaplatit za dopravu. Nabídl jsem mu proto půjčku.

„Jsi velmi laskav, ale já peníze nepotřebuji.“

Vstoupil do člunu a odjel. Neočekával jsem, že se s ním ještě někdy setkám, a proto jsem věnoval pozornost čilému ruchu, který se příchodem přístavních úředníků rozproudil na naší lodi. Po nějaké době jsem spatřil člun, v němž seděl mandarín páté třídy s křišťalovým knoflíkem. Loď přirazila k *Větru* a mandarín vystoupil na palubu. Byl to Kung-ni!

Byl jsem mile překvapen jednak tím, že se vůbec vrátil, jednak změnou jeho zevnějšku, která se udála během tak krátké doby. Nejvíc mě ale udivilo, že nosí odznak hodnosti kuan-čcha, ačkoli nedosáhl ještě předepsaného stáří. Přistoupil ke mně a srdečně mě, pozdravil.

„Teď tedy víš, kdo je Kung-ni. Máš čas, abys mi mohl diktovat?"

„Ano, mám. Pojď se mnou do kajuty!"

Následoval mě. Ze širokého rukávu svého šatu vytáhl psací potřeby, usedl a zeptal se mě:

„O čem chceš psát, abys mohl být siou-cchajem - bakalářem?"

Premýšlel jsem chvíli a pak jsem se rozhodl pro zeměpisné téma. Domníval jsem se, že v tomto oboru nejlépe uplatním své "barvitě nadání", což je vlastně doslovný překlad slova siou-cchaj.

„Jang-kuej kuo š' - Dějiny říší západních d'áblů. Souhlasíš?"

„Ano. Takové dílo tě může proslavit!"

Pustili jsme se s chutí do práce. Já diktoval a on psal. Ačkoli je čínské písmo velmi složité a obtížné, psal rychle, jako by stenografoval. Mé znalosti čínského jazyka byly ovšem chatrné, a tak mi musel Kung-ni stále pomáhat. Přesto práce rychle pokračovala a asi za dvě hodiny bylo pojednání hotovo. Další dvě práce jsem nazval *I-žen č' c-žan sue - Přírodověda cizinců* a *Tchien ti sue - Studium nebe a země*. Práce jsme dokončili ještě před setměním. Kung-ni se velmi podívoval „zvláštním a neobvyklým vědomostem", jež jsem podle jeho mínění ve spisech uložil. Musím se však zcela otevřeně a poctvě přiznat, že jsem si hodně vymyslel a každý Evropan by po přečtení dvaceti řádek ihned poznal, že to psal obyčejný mluvka a chvastoun.

Právě jsme chtěli popsané listy složit, když náhle vstoupil do kajuty kapitán.

„Já vím, Charley, že jste mě žádal, aby vás nikdo nevyrušoval, ale ten chlap mě už dopaluje."

„Jaký chlap?"

„Ale ten na palubě. Najednou příraztl k *Větru* člun s různými balíky a na náš trojstěžník vystoupil člověk, který mě pak strašně dohrál. Mluví jako nějaký Hotentot a pořád se ptá, jsem-li zákazník."

„Hned mě napadlo, že mister Frick Turnerstick uplatnil v praxi své "znalosti" čínštiny. Nemýlil jsem se. Když jsme přišli na palubu, očekával nás u schodů „ten chlap".

„Dávejte pozor," řekl kapitán. „Já se ho ještě jednou pomalu a zřetelně čínsky zeptám, co si přeje, a ujist'uji vás, že neuslyšíte nic jiného než „kučaft' a „jsi-li'."

Pozvedl ukazováček pravé ruky a řekl:

„Cong hledášung nang mojing loding?"

„Kuang-čcha," odpověděl tázaný.

„Kučaft! Neříkal jsem to, Charley?"

Ukázal na člun a zeptal se:

„Kameng chcešong jeting?"

„Siao-li!"

„Jsi-li kučaft! Slyšel jste to?"

Stěží jsem potlačil smích.

„Tento muž mluví nářečím, které ještě neznáte kapitáne. Pokusím se proto vysvětlit vám, co říkal. Kuang-čcha je titul úředníka, myslí tím našeho milého Kung-niho, který přijde co nevidět."

„Ach tak! A co znamená to „jsi-li'?"

„Ten muž říká „siao-li', což znamená „malý dárek'."

Mandarín vyšel z kajuty, a když uviděl Číňana, pokynul mu, aby přinesl balíčky z člunu na palubu.

„Kuang-si ta-š'," obrátil se mladý muž nejdříve ke mně. „Zachránil jsi mi život a vyléčil mou ruku tak, že jsem mohl již dnes psát. Za to ti patří můj dík. Buď tak laskav a přijmi tento siao-li ode mne." Ukázal na několik balíčků a obrátil se pak ke kapitánovi. „Tu-er-na-si-t'i, přijal jsi mě na svou loď a dopravil až sem; dal jsi mi jíst a pít, aniž ses tázal, mohu-li ti zaplatit. Jednal jsi šlechetně a já jsem ti za to vděčen. Přijmi ode mne malou pozornost za vše, co jsi pro mne učinil."

„All right! Ruka ruku myje a já tě nechci urazit," odpověděl kapitán. „Přijmu od tebe „jsi-li', ale buď tak laskav a oslovuj mě pořádně Frick Turnerstick, a ne Tu-li-mu-ku-nu-lu, nebo

jaks to řekl. A když už mě chceš mermomocí přejmenovat, tak mluv aspoň správně čínsky a říkej mi Turnering-sticking. Rozumíš, ty zhoubo čínského jazyka?"

Bylo by velmi nezdvořilé, kdybychom nabízené dary nepřijali. Vzal jsem si proto balíčky, které mi byly určeny, a poděkoval.

Mladý mandarín pak sáhl pod svůj plášť a vytáhl hedvábnou šňůrku, na niž byl připevněn malý předmět podobající se medailónku.

„Opustím nyní loď, ale vrátím se brzy pro tebe“ řekl mi. „Zůstaneš do té doby zde?"

„Kdy přijdeš?"

„Za šest dnů.“

„No, celou tu dobu na lodi čekat nebudu. Podívám se na břeh a prohlédnu si Kanton." "

„Půjdeš sám?"

„Ne, bude mě doprovázet kapitán Turnerstick."

„Doporučuji ti ale, abys v tomto evropském oblečení nechodil, kam i-žen - cizinec nesmí vstoupit."

„Je to nebezpečné?"

„Ano. Povinností policie je zatknout a dopravit k soudu každého cizince, který vstoupí do zakázaného území."

„Koupím si tedy čínské šaty."

„Ano, to udělej," odpověděl s úsměvem, "potom můžeš jít, kam se ti zlíbí, neboť mluvíš řečí kuang-chua a nikdo tě nebude považovat za cizince, zejména budeš-li mít i penc-e' - cop."

„A je možné si cop koupit?"

„Tolik, kolik jich potřebuješ, a tak dlouhé, jak se ti zlíbí," odpovídal i nadále s úsměvem. Dej ale pozor, abys nepadl do rukou lung-ženů - dračích mužů nebo mužů z chrámu boha války - Kuang-ti-miao, kteří jsou pro cizince velmi nebezpeční."

„Dám si pozor, abych se nesetkal s piráty lung-žen, ale proč se mám vyhýbat i mužům z Kuang-ti-miao?"

„To se ještě dozvíš. Pro každý případ si však vezmi tento talisman a nos jej na krku. Kdyby ses ocitl v nebezpečí, ukaž jej pirátům a oni tě budou považovat za přítele."

Podal mi amulet. S obdivem jsem si dlouho prohlížel jemnou a pečlivou práci čínského umělce. Na šňůrce byla navlečena jablečná jádérka, do nichž byl vyřezán, patrně pod drobnohledem, do všech podrobnosti člun s veslařem a dvěma vesly. Medailónek byl vyřezán z jádra meruňky. Představoval válečnou neba mandarínskou džunku s baldachýnem, s osmi veslaři a s velitelem, který seděl uprostřed s otevřeným slunečníkem a vějířem.

Tato vzácná čínská umělecké práce mě tedy měla ochránit před dračími muži. Pak ale musel být Kung-ni s těmi hroznými lidmi spřátelen! Přijal jsem dar a zeptal se:

„Kde se tedy setkáme?"

„Budeš na lodi?"

„Vynasnažím se, abych zde byl."

„Přijdu pro tebe tedy sem. Tvé vědecké práce budou uloženy v Šu-juanu."

„Domníval jsem se, že je pošleš do Čeng kchao kuanu."

„Zkouškám se musíš podrobit na univerzitě. Práce pak budou zaslány s posudkem do Pekingu a potom uloženy ve Wen-čang-kungu - Paláci vědeckých děl."

„Slyšel jsem, že v Šu-juanu se konají pouze ústní zkoušky."

Zatvářil se poněkud rozpačitě.

„Nech vítr vanout, jak věje. Můj otec je předsedou úřadu pro státní zkoušky a zařídí vše potřebné. Žij blaze!" řekl a uklonil se hluboko až k zemi.

"Žij blaze!" odpověděl jsem a rovněž jsem se podle čínského zvyku hluboce uklonil.

Také kapitán Turnerstick se s ním srdečně rozloučil:

"Mějing seng dobřeng, tyng klukung jedeng čínskáng! Brzong seng zaseng vrátíng!"

Člun s mladým mandarínem brzy zmizel ve spleti jiných plavidel. Teď jsme teprve měli možnost rozbalit balíčky a prohlédnout si dárky. Oba jsme dostali množství drahocenných čínských starožitností. Pro mne byl navíc přiložen kompletní čínský oblek. Po důkladnější prohlídce jsem s údivem zjistil, že je to oděv mandarína, ale bez klobouku a knoflíku. K šatům byl připojen ještě umělý cop tak dlouhý, že mi dosahoval téměř až k patám. Teď teprve jsem pochopil, proč se Kung-ni usmíval, když jsem říkal, že si opatřím čínský oděv a cop.

Když mister Turnerstick uviděl tento symbol Říše středu, rozesmál se, až mu slzy tekly po tvářích.

„Blahopřeji, Charley, blahopřeji! Tak dlouhý cop nenosí nikdy ani žádný evropský granátník. To si opravdu chcete připevnit ten ohon k makovici?“

„No ovšem! Musím se tak ustrojit, jestli chci, aby mě považovali za Číňana. Nemyslíte?“

„Well! Ale co já? Musím si také na sebe navléct tuhle maškarádu, když chci jít s vámi?“

„Samozřejmě! Když Kung-ni věci kupoval, netušil, že mě hodláte doprovázet. Jinak by vám určitě také opatřil podobný oděv. První výlet však podnikneme v našem obvyklém oblečení.“

„All right! Vyrazíme hned zítra ráno, ano?“

„Dobře. Dnes ale zůstaneme na lodi, abychom si pořádně odpočinuli.“

„Vezmeme si s sebou pušky?“

„Pročpak?“

„Copak zde nebudeme nic lovit?“

„V nejlepším případě bychom mohli střílet jen kachny, kdybychom se vypravili za město. Nejdříve bych si však rád prohlédl Kanton. Pro jistotu se ale ozbrojíme osobními zbraněmi. Nevíme, s kým se tam setkáme.“

„No dobrá! Nemyslím ale, že nám hrozí nějaké nebezpečí, když oba umíme tak dobře čínsky.“

Večer jsem dlouho nemohl usnout. Dary mladého mandarína mě přesvědčovaly o tom, že vše, co mi řekl a slíbil, je míněno zcela vážně. Vzpomněl jsem si také na jeho výstrahu. Že si mám dát pozor na piráty, to jsem chápal, ale proč se mám též střežit Kuang-ti-miao chrámu boha války ...

KAPITOLA PÁTÁ - POSLEDNÍ VAROVÁNÍ

Brzy ráno jsme si najali džunku a vydali se na sto padesát kilometrů dlouhou cestu proti proudu Si-t'iang - Perlové řeky do Kantonu. Vítr se mocně opíral do čtyřhranné plachty upletené z bambusových vláken a hnál náš člun rychle k cíli. Cestou jsme často potkávali rybářské loďky, neforemné, bachraté, předpotopní obchodní džunky i štíhlé válečné plachetnice vyzbrojené děly a hákovnicemi.

Před polednem jsme přistáli u jedné z četných vesnic a rozhodli se, že navštívíme místní pagodu. Očekával jsem, že domorodci si nás budou zvědavě prohlížet, ale byl jsem příjemně zklamán: vesnice byla patrně častěji navštěvována cizinci. Lidé si nás sice povšimli, ale náš příchod nevyvolal žádný rozruch. Jen několik výrostků se shromáždilo kolem nás a houf dětí na nás pokřikoval: "Pifu-s'-te! Pifu-s'-te!"

„U všech hromů, co chtějí ti uličníci, Charley?“ zeptal se kapitán.

„Domnívají se, že jsme Angličané, kterým jak jistě víte, na celém světě dávají čestný titul ‚Beefsteaks‘. Uličníci jsou všude stejní.“

Konečně jsme stáli před pagodou. Kapitán si dlouho prohlížel budovu z hnědých cihel.

„Proč má osm poschodí, Charley?“

„Podle indické pověsti byl popel z Buddhových tělesných pozůstatků rozdělen na osm dílů a uschován v osmi urnách a ty pak uloženy v osmihranné věži o osmi poschodích. V

každém poschodí byla jedna urna, takže popel z nohou byl uložen v přízemí a z hlavy v nejvyšším patře. Podle té věže byly později stavěny všechny pagody."

„Well! Prohlédneme si tedy nejprve tu část, v níž jsou Buddhovy paty."

U vchodu do pagody prodával starý muž ovoce. Koupil jsem za směšně nízkou cenu celý košík a nařídil starci, aby obsah rozdělil mezi děti, které nás sledovaly až sem. Tento nepatrný dar vyvolal všeobecný jásot. Když jsme pak ještě každému klukovi přidali po jedné cigaretě, přestali pokřikovat "pifu-s'-te" a s úprkem se hnali do vesnice, aby tam rozhlásili, jak jsou "bílí d'áblové" štedří.

Vstoupili jsme do chrámu. Napravo od vchodu vedly vzhůru nízké schody. V pozadí místnosti byla socha sedícího Buddha. Výraz jeho šikmookého obličeje byl velmi dobrosrdečný, takže vyvolával spíš představu labužníka, jenž si právě pochutnal na dobrém obědě a teď s veselou myslí se chystá k odpolednímu spánku, než představu boha.

Po obou stranách Buddha seděly dvě menší figurky, jež měly v obličeji výraz velmi zlověstný. Předě všemi byly postaveny kovové nádoby k uložení kadidlových obětí a před Buddhou ležely také květinové dary, jichž se musili jeho pohněvaní druzi vzdát.

Pojednou jsme zaslechli něčí kroky. Po schodech sestupoval muž, který si klidně pokuřoval cigaretu.

„Kdo to je?" zeptal se kapitán.

„Che-šang!" odpověděl jsem.

„Che-šang? To jsem se toho zas od vás dozvěděl!"

„Che-šang je mnich a hlídač pagody. Cizínci mu také říkají ‚bonz‘, ale Číňané ho nazývají che-šang nebo seng."

Mnich nás spatřil, pozdravil a uctivě sklonil svůj papírový vějíř.

„Čching-čching - dobrý den!" volal na nás přátelsky a ještě jednou se uklonil.

„Vyng jsteng seng tétong pagodyng?" zeptal se Tumerstick.

„Seng, š'!" odpověděl tázaný.

„Vidíte, Charley, rozuměl mi! Ten mnich je vzdělaný muž a určitě se s ním velmi příjemně pobavím."

Ukázal mu na prostřední sochu a zeptal se: „Kdong jesting teng dobrýng starýng páng?"

„Fo!" zněla odpověď

„Fo? Kdo je to, Charley?"

„Buddha, kterému v Číně říkají Fo."

„To toho vím zase tolik, kolik jsem věděl dřív. Kdo je ten Buddha?"

„Buddha znamená v sanskrtu doslovně ‚Probuzený‘ nebo ‚Osvícený‘ a je to čestný titul zakladatele jednoho z největších nábožensko-filozofických systémů světa – buddhismu. Narodil se v Kapilavastu kolem roku 563 před Kristem v rodině vládce kmene Šákjů. Jeho skutečné jméno je Siddhártha Gautama, byl však též nazýván Šákjá-muiri a ...“

„Proboha, už dost, Charley," volal Thunderstick, ucpává si uši. „Jestliže ještě chvíli budete plýtvat svými vědomostmi a těmi hroznými jmény, budu nucen zvednout kotvy, napnout plachty a odplout o kus dál. Raději bych plul po moři za nejsilnějšího tajfunu, než

abych zápasil s takovým vlnobitím cizích slov. Pojd'me si raději prohlédnout tuto starou boudu."

Obrátil se k mnichovi, ukázal na schodiště a pravil:

„Můžemeng jíting dáleng?"

Bylo nám to bez námitek dovoleno, avšak již v druhém poschodí se kapitán zastavil.

„Víte co, Charley? Plazte se nahoru sám! Je to ještě horší, než na tom ostrově, kde jsme lovili kozy. Než se vrátíte, tak si trochu odpočinu.“

Stoupal jsem tedy dál s průvodcem sám. Kdybych byl očekával nějakou nádhernou výzdobu chrámu, byl bych asi mimořádně zklamán; neboť ve všech částech budovy jsem viděl jen holé stěny. Za svou námahu jsem však byl odměněn překrásným výhledem do širého okolí.

Che-šang byl však jen pouhý che-šang a tím je řečeno vše. Bonzové jsou většinou velmi nevzdělaní lidé, kteří žijí jen z dobročinnosti lidí a z darů, jež dostanou za to, že na sebe převezmou hříchy jiných a kají se za ně zbožným životem. Nikdy se nežení. Aby získali nástupce, koupí si od nějaké chudé rodiny syna, kterého pak naučí několika náboženským úkonům a krátkým modlitbám, což je jejich celé vědění.

„Ty nejsi fo-ťiao-tchu - buddhista?" zeptal se mě mnich.

„Ne, nejsem. Jsem si-li tiao-tchu - křesťan“

„Modlíte se také k Tchien-ču - k Pánu na nebesích a obětujete mu kadidlo?"

„Ano."

„Uctíváte jej zvoněním a bubínky?"

„Uctíváme jej líbeznější hudbou a zvoněním než vy."

„To není možné. Jste přece barbaři a neznáte hudbu!"

„Si-li ťiao mají lepší hudbu než fo-ťiao. Vaše hudba je velmi jednoduchá, ale naše je tak složitá, že ji žádný Číňan nezahraje."

„To ti nevěřím!"

„Jestli mi věříš nebo nevěříš, to je mi úplně jedno."

„Jak se jmenuješ?"

„Kuang-si ta-š'."

„Máš vznešené jméno! Znáš naše hudební nástroje?"

„Znám."

„Hrát na ně ale neumíš!?"

„Dosud jsem žádný váš hudební nástroj neměl v ruce, ale jistě bych na každý z nich zahrál."

Nedůvěřivě se usmíval.

„Na bubínek?"

„Na tom přece nic nentí"

„Na gamelong?"

„Ano."

„Na anklong?"

„Ano. Ale ptáš se víc, než se sluší. Anklong a gamelong nejsou čínské, ale malajské hudební nástroje."

Tato námitka ho přivedla do rozpaků .Přesto se ptal dál:

„Znáš také pchiu-pu a chu? Na ně se hraje ještě nesnadněji než na všechny ostatní hudební nástroje na světě."

„Viděl jsem je již, ale ještě jsem na ně nehrál. Ale určitě to nebude pro mne žádný problém. My máme tak složité hudební nástroje, že i ten nejnadanější si-li tiao-tchu musí deset až dvacet let denně pilně cvičit, aby na ně správně zahrál. A takové hudební nástroje vy nemáte!"

„Jsi velmi smělý, když tvrdíš, že bys na chu a na pchi-pu uměl hned zahrát. Mám oba nástroje doma. Chceš jít se mnou?“ řekl a vítězoslavně se usmál.

„Ano!“

Turnerstick nás již netrpělivě očekával.

„Tak co jste tam nahoře viděl, Charley?“

„Nebe, kapitáne!“

„Nebe? To vidím ze země taky, a bez plahočení po schodech. Co budeme podnikat dál?“

„Půjdu do bytu tohoto muže.“

„A co tam?“

„Hrát!“

„To je výborný nápad. Dáme si whist, taroky, skat nebo mariáš? A má vůbec ten hašašira karty?“

„Jste úplně vedle, kapitáne! Budeme hrát na chu a na pchi-pu.“

„Cože? Hrát na chvůj a na pípu? Vy jste se úplně zbláznil!“

„Ani bych neřekl. Chu jsou housle a pchi-pa kytara.“

„Aha ... ,“ řekl mrzutě zklamaný kapitán.

„To jste mohl také říct hned! Já ale ... “

„Já budu hrát na chu a vy zabrnkáte na pchi-pu.“

„Já? A na pípu? Jděte s pípu ke všem čertům! Takhle džbáněk piva bych si z pípy s chutí načepoval, ale žádat ode mne, abych na pípu brnkal, to byste rovnou mohl chtít, aby velryba pletla punčochy! Jakživ jsem neměl nic kňouravého v ruce!“

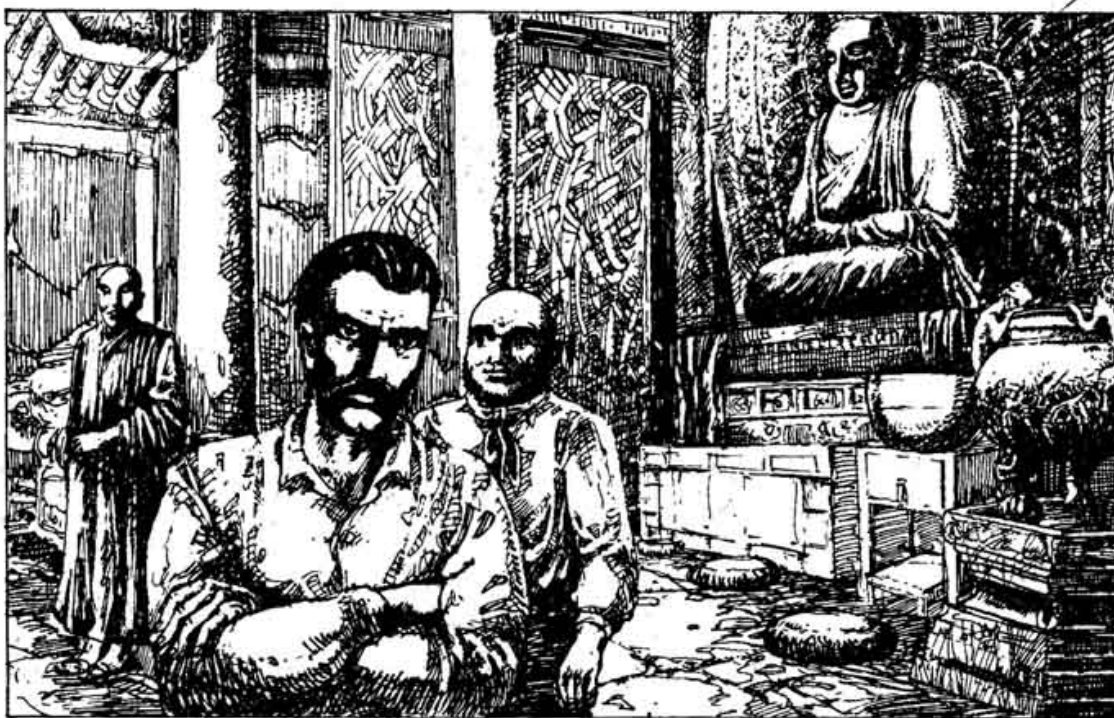
„Budu tedy hrát sám!“

„A umíte to vůbec?“

„Doufám.“

„Poslouchejte, Charley, musím vám už jednou něco říct mezi čtyřma očima: Myslím, že se poněkud zbytečně vytahujete. Prostřelit medvědovi nebo tygrovi hlavu, zastřelit několik divokých koz - k tomu je třeba jen pušku zaměřit a stisknout - ale taková pípa je věc krajně nebezpečná, že ani já bych si na ni netroufl.“

„To se ještě uvidí!“

Mnich zatím cosi domlouval s obchodníkem, který pak rychle pádil k vesnici. Nebylo těžko uhodnout, že byl poslán pro obecenstvo, které by mělo přihlížet mé dokonalé porážce.

Od pagody se vinula do kopce úzká cestička k malému domku, kde che-šang bydlel. Když jsme se přiblížili, vystoupil z domku nějaký hoch - uctivě nás pozdravil - byl to patrně mnichův žák. Náš průvodce mu pošeptal několik slov a za chvíli nám chlapec přinesl čaj, který jsme pili podle čínského zvyku z malých koflíčků, bez cukru, rumu nebo mléka.

„To jsou mi móresy!“ bručel kapitán, zvyklý pít čaj z větších nádob a s pořádnou dávkou rumu. „Kdy už konečně přinese ten svůj pim-par?“

„Myslím, že už dlouho čekat nebudeme. Jak vidíte, kapitáne, publikum se již shromažďuje.“

Od vesnice se blížil dlouhý zástup mužů, žen i děti a všichni nesli v rukou květiny. Když došli až k domu, uklonili se nám hluboce a obdarovali nás kyticemi. V Číně si člověk získá vděčnost i tím nejnepatrnějším dárkem; ovoce a cigarety, které jsme rozdali vesnickým klukům, nám získaly přízeň všech obyvatel.

„Co uděláme s těmi pugéty? Takové množství ani neuneseme!“ řekl Turnerstick.

„Vybereme si jen některé a ostatní dáme mnichovi.“

„Poděkovat jim ale musíme!?“

„Ještěže jste mi to přepomenul; hned to napravím.“

„Když dovolíte, Charley, ujmou se tohoto úkolu sám.“

„Jak si přejete! Mluvíte vždycky tak pěkně a dojemně.“

„Že jo! Ujišťuju vás, že to nepokazím ani tentokrát!“

Povstal, obrátil se k zástupu a řekl: „Číňaněng, mužověng, ženýng, děting! Přijeling jsmeng k vám, abysmeg poznalig vašing zeming a obyvateleng. Móceng pěkněng jsteng násong přivítaling. Děkujemeng vám srdečněng zang pugétyng a doufámeng, že na náseng budeteng dlouhong vzpomínating!“

Nadšeně přednesený projev vyvolal nerně nadšený ohlas, ačkoli nikdo nerozuměl ani slovo. Shromáždění vesničané však vystihli obsah citem a byli spokojeni.

„Tak co, Charley, to koukáte! Rozuměli každému slovu. Byl bych rád, kdybyste i vy tak dobře obstál při hře na pum-pu. Hele, už nese ty brínkačky!“

Che-šang skutečně přinesl z domu oba hudební nástroje a podával mi je. Zavrtěl jsem odmítavě hlavou.

„Ještě nikdy jsem neslyšel hrát ani na chu, ani na pchi-pu. Buď tak laskav a ukaž mi, jak se na ně hraje.“

Usmál se shovívavě jako člověk, který podobnou námitku očekával, a pravil:

„Stejně ti to nebude nic platné! Nezahraješ na ně, ani když ti to předvedu.“

Potom uchopil housle. Jejich tvar se dosti lišil od našich a měly jiné ladění. Smyčec byl těžký asi jako basový. Natřel jej obyčejnou smolou a začal hrát.

Vesničané s nadšením naslouchali zvukům, nebo lépe řečeno pazvukům, které che-šang střídavě vyluzoval na čtyřech strunách.

Když odložil smyčec, podíval se na mne, jako by očekával zvláštní uznání. Protože jsem se k ničemu takovému neměl, začal mluvit sám:

„Takhle se si-li t'iao-tchu nikdy nenaučí hrát!“

„To máš docela pravdu! Slyšel jsi už někdy hudbu Jing-kuo-žen - Angličanů nebo Fa-lan-si-žen – Francouzů v Hongkongu nebo v Macau?“ zeptal jsem se.

„Neslyšel. Jsou to barbaři a já je nechci ani vidět, ani slyšet!“

„Předvedl jsi nám, jak se hraje na chu: zahrej nám ještě na pchi-pu!“

Uchopil staromódní kytaru se sedmi strunami. Hrál opět tak monotónně jako dříve. Chvillemi přitlačil prsty levé ruky na struny, ale za celou dobu jsme neslyšeli ani melodii, ani alespoň dva souzvučné tóny. Nemohl jsem pochopit, jak někdo může mít doma celá léta hudební nástroj a nenaučí se na něj alespoň jednoduchou melodii.

Když skončil, posluchači ho odměnili uctivým potleskem. Pak mi podal kytaru a řekl:
„Teď ukaž ty, co umíš!”

Naladil jsem si nástroj, zkusil několik hmatů a pak jsem spustil rychlý valčík. Posluchači s údivem sledovali prsty mé levé ruky, které se hbitě pohybovaly po strunách.

„All devils!” zvolal kapitán Turnerstick nadšeně, když jsem skončil, a plácl mě silně po rameni. „Vy jste úplnej virtuóz na tu pum-pu nebo tento ... , jak tomu říkáte. To jste se mi ještě nikdy nepochlubil, že umíte tak pěkně hrát!”

Usmál jsem se.

„Alespoň jsem vám dokázal, že se nevytahuju a že umím trochu víc než jenom mířit, spustit a zastřelit medvěda nebo kamzíka.”

Pak jsem jako přídavek zahrál ještě několik španělských melodií. Posluchači ani nedutali. Mnich ustoupil až ke dveřím a tvářil se zdrceně jako po prohrané bitvě.

Kapitán se pohodlně rozložil na nízkém sedátku a samou radostí podupával nohama.

„To mnám radost, Charley, že jsme jim to tu oba ukázali - vy hrou a já svým projevem. Moc se mi tu líbí - ještě tu zůstaneme. Hrajte dál!”

Naladil jsem si housle a zahrál několik amerických písní a na závěr veselou polku, zcela podle vkusu mister Turnersticka, který se při jejích zvucích kolébal na sedátku a v taktu pohyboval rukama i nohama.

„Bravo, sláva, nádherné, znamenité, vynikající, senzační!” křičel, když jsem odložil housle. „Zahrál jste mi od srdce, Charley! Při takové hudbě se v duši napnou všechny plachty a je unášena tím nejsilnějším větrem přímo do ráje. Člověk zrovna omládne při takové muzice, ačkoli jí rozumím jako koza petrželi. Půl života bych dal za to, kdybych při tomto koncertu mohl taky účinkovat!”

„No, a co vám v tom brání? Proč byste nemohl?”

„Co? Já? A jak?”

„Umíte přece zpívat, kapitáne?”

„Zpívat? Hm... ovšemže umím ... , ale jen jednu jedinou píseň. Tu ale zato zpívám tak dokonale, že když začnu, praskají palubní svory a stěžně se chvějí touhou tancovat.”

„Která to je?”

„Která? Jak se můžete vůbec ptát? No přeci americká hymna!”

„Tak spusťte! Budu zpívat s vámi!”

„Výborně! Tak jedem ... ”

Uchopil jsem kytaru, a sotva jsem začal hrát, přidal se Turnerstick mohutným hlasem, který by skutečně přiměl stěžně k tanci a palubní svory ke zpěvu. Mručel text jako hladový medvěd, ale přesto jsme zazpívali hymnu celou. Když jsme skončili, ozval se burácivý potlesk, který mi působil bolení hlavy právě tak jako nadšený zpěv kapitánův.

Turnerstick zčervenál námahou v obličeji jako rak, ale jeho oči zářily nadšením, jako kdyby získal v nějakých závodech první cenu. Vzrušeně volal:

„Hrom a peklo! To byl ale zpěv, co, Charley?”

„No, nádhěra sama!”

„Co kdybychom to zopakovali?”

„Raději snad ani ne. Člověk nemá plýtvat svým nadáním.”

„Máte pravdu! Tady ti lidé už vědí, kdo jsme a co umíme. Ukážeme i ostatním obyvatelům tohoto kraje, jaké to je, když kapitán Turnerstick zpívá Yankee doodle.”

Vrátil jsem mnichovi oba nástroje.

„Už věříš, že barbaři umějí hrát?”

„Hraješ lépe než my a tvoje hudba je nesnadnější než naše. Ale opravdu jsi ještě nikdy nehrál na pchi-pu a na chu?”

„Dopravdy ne! V naší zemi ale máme nástroje, které jsou těm tvým velmi podobné; proto na ně umím hrát.”

„Jedete nyní do Kuang-čou-fu?“

„Ano. Vystoupili jsme jen proto, abychom si prohlédli tvůj miao. Buď tak laskav a přijmi od nás malý dárek.“

„Jsem velmi chudý a žiji jen z darů milosrdných lidí. Tvůj siao-li přijmu rád.“

Turnerstick sice nerozuměl našemu rozhovoru, ale když jsem sáhl do kapsy, ihned pochopil o čem je řeč.

„Jestli dobře rozumím, tak chcete dát tomu muži spropitné, Charley?“

„Ano.“

„Dovolte, abych ho obdaroval já. Nevylezl jsem sice na věž, ale slyšel jsem koncert, a proto platím!“

Vytáhl svůj velký měšec a obrátil se k mnichovi.

„Moceng jsing se ming líbiling, ty klukung jedeng čínskáng. Dám ting protong dva dolaryng a tvémung hochoving jeden dolaryng. Můžeš sing za tong nakoupiting tabákung, cigareting nebo flaškung rumung. Mějing se blazeng, starýng hlídačing pagodyng, a někdy si vzpomening nang kapitánang Turnering-stickinga a jeho nádhernýng zpěvung!“

Mnich překvapením úplně ztuhl. Dva dolary byly v poměru k jeho potřebám a zdejšími nízkým cenám obrovským jměním. Nemohl utajit svou radost a nadšeně velebil šlechtetnost cizinců. Potom mě vzal za ruku a odvedl stranou.

„Ty opravdu chceš jet do Kuang-čou-fu? Smím ti dobře poradit, abych se odvděčil za tvou štědlrost?“

„Ovšem.“

„Prosím tě ale, abys nikomu neprozradil to, co ti řeknu: Dej si pozor na lung-ženy a na Kuang-ti-miao!“

Tato výstraha mě překvapila. Zněla téměř doslovně tak, jak mi ji řekl Kung-ni.

„A proč?“

„To ti už říci nesmím. Neslyšel jsi, že lung-žen berou cizince do zajetí, aby si vynutili vysoké výkupné?“

„Slyšel. Právě předevčírem zmizela v Macau žena portugalského kupce a podle všech známek byla zajata dračími muži. Já se jich ale nebojím.“

„Nebojíš se jich, protože je neznáš. Běda však, tomu, kdo se jim dostane do rukou! Kdybych mohl, dal bych ti jejich talisman. který by tě před nimi ochránil.“

„Jsou takové talismany?“

„Ano, jsou.“

„Viděl jsi už nějaký?“

„Já sám ... ano, už jsem jej viděl.“

„Jak vypadá?“

„To nesmím nikomu prozradit.“

Sáhl jsem pod kabát a vytáhl medailón.

„Je to on?“

Sotva uviděl ukázaný předmět, zkřížil ruce na prsou a hluboce se uklonil.

„Odpusť, pane! Nevěděl jsem, že jsi jou-t'i - velitel lung-ženů!“

„Jaks to poznal?“

Má otázka ho překvapila.

„Máš talisman, a proto jistě víš, že pro každou hodnost je zvláštní odznak. Nebo sis jej nezasloužil a našel jej někde? To by mohlo mít pro tebe velmi neblahé následky!“

Nepovažoval jsem za nutné vysvětlovat mu, jak jsem talisman získal. Zdálo se však, že mnich dobře zná organizaci říčních pirátů. Chtěl jsem ještě zjistit, zda je též členem dračích mužů.

„Nenašel jsem jej. Ukaž mi ale svůj.“

„Mám jej doma. Podle mého vystupování jsi ale jistě poznal, že jsem vaším členem.“

Ach ano! Ted' jsem si dodatečně vybavil zvláštní způsob, jakým popíjel čaj. Uchopil šálek špičkou palce a ukazováčku, kdežto ostatní prsty měl nataženy. Chtěl jsem se však od něho dozvědět co nejvíce.

„Znáš také ostatní znamení?“

„Jsou jen dva pozdravy a ty znáš každý člen: čching-čchi-ng a čching-lea-o. Ted' mi i bez talismanu jistě věříš, že patřím k vám. Tys mi ale neřekl pravdu. Nejsi i-žen – cizinec, neboť pak bys nemohl být vůbec členem, natož velitelem.“

Tedy pozdrav byl též poznávacím znamením: byl vyslovován tak, že poslední slabika zněla prodlouženě, tedy čching-čchi-ng a čchin-lea-o, místo čching-čching a čching-leao. Byl to pro mne neobyčejně důležitý poznatek.

„Nelhal jsem ti, talisman mi náleží právem. Tobě ale musím vytknout, že jsi velmi neopatrný.“

„Proč?' Jsme přeci oba členy Lung-chueje - Sdružení Velkého draka, a můžeme tedy o něm volně hovořit.“

„Věděl jsi bezpečně, že jsem jeho členem? Nedal jsem ti žádné znamení. a ty jsi mě varoval před dračími muži, víš, jaký trest zasluhuješ?“

„Kdybych nebyl che-šang, zasloužil bych si trest smrti. Ale sluhu velkého Fu smí usmrtil jen chuang-ti - císař, neboť on je nejvyšším knězem. Byl jsi ke mně hodný a velkorysý, a poněvadž jsem se domníval, že jsi cizinec, chtěl jsem ti pomoci.“

„Proč jsi mě ale varoval před Kuang-ti miao?“

„To ti přece nemusím říkat - víš to sám velmi dobře!“

„Žij tedy blaze! Musím ti ale ještě něco říct. Víš, že ve spisech klasiků je psáno: Zdvorilost přísně zapovídá zahanbit muže?“

„Vim! Proč se ptáš?“

„Copak jsi mě nechtěl zahanbit? Nepochyboval jsi o mých slovech, i když jsem ti dokázal, že mluvím pravdu? Nyní bledne tvůj obličej hanbou. Příště buď proto k cizincům zdvořilejší, neboť mnozí jsou moudřejší a chytřejší, než jsi ty. Čching-lea-o!“

„I-lu-fu-sing - šťastná hvězda nechť tě doprovází na cestách! A jestliže jsem se něčím provinil, odpusť mi to!“

KAPITOLA ŠESTÁ - VE SPÁRECH DRAČÍCH MUŽŮ

Když jsme se blížili k řece, odrazila od našeho člunu malá loďka.

„Kdo byl ten muž?“, zeptal jsem se našeho člunaře.

„Rybář, který si tu chtěl trochu odpočinout.“

Nasedli jsme do člunu a napjali plachty. Zdrželi jsme se v pagodě déle, než jsme původně zamýšleli. Schylovalo se již k večeru a lidé na řece se snažili využít ještě posledních chvil denního světla.

Bylo mi nápadné, že loďka, která rychle ujížděla od našeho člunu, zastavila po nějaké době u břehu přesně naproti nám. Úmyslem onoho muže rozhodně nebylo u nás si odpočinout. Odpočíval by jen tehdy, kdyby měl již delší cestu za sebou nebo kdyby se chtěl na ni vydat. V prvním případě by však přistál rovnou u protějšího břehu a v druhém případě by teď plul buď po proudu nebo proti němu.

„Znáš toho rybáře?“ zeptal jsem se člunaře.

„Ne“

„O čem jste spolu mluvili?“

„O ničem.“

Kdyby mi dal podobnou odpověď mlčenlivý Arab, vůbec bych nepochyboval o pravdivosti jeho slov. Číňan je však nejupovídanějším člověkem na světě a nemohl jsem proto uvěřit, že by ti dva seděli vedle sebe bez jediného slova. Proč mě chce obelhat?

„Do Wan-poa už dnes nedorazíme?“ ptal jsem se dále .

„Ne!“

„Musíme tedy vyhledat nějaké místo, kde bychom mohli přenocovat. Víš o nějakém?“

„Všude jsou tien - krčmy nebo lu-kuan - domy, v nichž jsou vznešení cizinci pohoštěni na státní útraty. Nejlepší je Siou-šang tien - dům U skvostného vějíře.“

„Je to ještě daleko?“

„Už jen několik kilometrů. Za hodinu tam budeme!“

„Do té doby už bude ale tma!“

„To nevadí! Aspoň uvidíš, jak nádherná je řeka v noci. Chceš, abych přistál u krčmy, kterou jsem jmenoval nebo ti mám navrhnout jinou?“

„Zůstaneme v Siou-šang tien.“

Čím déle jsme se plavili, tím více se stmívalo. Náš člunař vystrčil pestrý lampión. Každý, i ten nejmenší člun byl opatřen podobnou svítilnou a větší plavidla byla lampióny přímo ověšena.

Pojednou jsem zpozoroval, že se k nám odzadu rychle blíží člun poháněný asi deseti veslaři, pokud jsem to mohl v matné záři lampiónů přesně určit. Když se přiblížil přídí ke středu našeho člunu, zaznělo volání:

„Ťiang ...!“

A náš člunař odpověděl: „...lung!“

V tom okamžiku pohasly na sousedním člunu všechny svítilny a zároveň mezi nás dopadl nějaký hrnec, z něhož se šířil tak omamný zápach, že jsem okamžitě ztratil vědomí. Stačil jsem ještě postřehnout, že náš člunař skočil do vody.

Když jsem se probрал z bezvědomí a otevřel oči, ležel jsem svázan v člunu, který nás přepadl. Vedle mne ležel mister Frick Turnerstick. Oba jsme měli v ústech roubíky.

Muž u kormidla mi byl nějak povědomý. Když paprsek svítilny dopadl na jeho obličej, okamžitě jsem poznal rybáře, který zastavil svou lodku u našeho člunu.

Ťiang-lung bylo tedy heslo těchto lidí. Ťiang-lung - Říční drak je také označení vůdce pirátů. Říční piráti byli v Číně odjakživa, ale nikdy nebyli tak dokonale organizováni jako nyní. Dosáhli toho, že se jich obávali i státní úředníci a nikdo se proti nim nedovolal pomoci. Já jsem se jich však neobával. Zápasil jsem již s africkou loupežnou karavanou i s náčelníky severoamerických kmenů, a byl jsem proto pevně přesvědčen, že se dokážu zbavit i dračích mužů.

V člunu bylo třináct Číňanů - deset veslařů, kormidelník a dva muži na přídi, kteří spolu mluvili. Věděli, že jsme cizinci, a byli proto přesvědčeni, že jim nerozumíme. Vedle nich bylo rozestaveno několik hrnců, podobných čínským džbánům na vodu. Tyto pevně uzavřené nádoby byly nepochybně ony "smrduté hrnce", kterých čínští a malajští námořní lupiči používají k omámení svých obětí.

„Kdo jsou ti cizinci?“ zeptal se jeden z mužů na přídi.

„Podle toho, co mi o nich řekl člunař, tak ten dlouhán je z Evropy a ten tlust'och je patrně Mej-kuo-žen - Američan. Oba jsou bohatí – patří jim prý loď.“

„Předáš je Ťiang-lungovi?“

„Ano. Ťiang-lung nám dá polovinu výkupného a druhou polovinu rozdělí podle vlastního uvážení.“

„Jak vysoké bude výkupné?“

„To určí Ťiang-lung.“

„Kde mu je předáš?“

„V Kuang-ti-miao.“

„Je tam ještě dost místa?“

„Ano. Ted je tam jen žena jednoho Pchu-tchao-ja žen - Portugalce, kterou jsme zajali. Ti barbaři se domnívají, že ženy mají také duši, milují je a ochotně za ně zaplatí vysoké výkupné.“

Naše vyhlídky do budoucna nejsou tedy zrovna nejružovější! Chtějí nás dopravit do chrámu boha války Kuang-tiho a tam nás držet v zajetí tak dlouho, dokud za nás nedostanou vysoké výkupné.

Od okamžiku, kdy jsem opět nabyl vědomí, jsme pluli již nejméně hodinu proti proudu, když člun pojednou zahrnul doleva a vjel do jednoho z četných kanálů, které protínají čínskou nížinu. Život na řece už docela ustal. Lampióny zmizely, tma se rozprostřela kolem nás a jen hvězdy nam svítily nad hlavou při našem nedobrovolném výletu. Nočním tichem se rozléhaly pravidelné úderý vesel.

KAPITOLA SEDMÁ - V CHRÁMU BOHA VÁLKY

Člun často odbočoval do postranních průplavů, takže jsem vůbec nemohl sledovat směr, kterým jsme pluli. Konečně jsem zpozoroval něco temného před námi a člun zastavil. Byla to jakási rozlehlá budova, ale dlouho jsem ji pozorovat nemohl. Piráti nám zavázali oči, pak nám odstranili z nohou provazy a donutili nás, abychom povstali a vystoupili na břeh.

Dva muži mě uchopili za ruce a vedli po nějakých schodech a úzkými vchody do několika nádvoří, až jsme konečně zastavili v jakési uzavřené místnosti, jak tomu nasvědčovala ozvěna kroků. Když nám sundali šátky z očí, mohl jsem se ihned přesvědčit, že moje úvaha byla správná a že jsme uvnitř chrámu.

Budova měla neobyčejně silné zdi, a zdálo se, že je v ní jen tato jediná místnost. Vpozadí jsem spatřil osvětlenou sochu boha války, jeho syna Kuang-pinga a jeho hrozného pobočníka. Na kamenné podlaze leželo asi dvacet mužů ozbrojených špičatými bambusovými holemi, nejružnějšími pistolemi, noži, dýkami a meči. Jeden z nich měl dokonce doutnákovou pušku s neobyčejně dlouhou, ale zcela rezavou a zohýbanou hlavní, takže připomínala spíše vývrtku než nějakou střelnou zbraň.

Všichni ti mužové se snažili tvářit se tak hrozivě a škaredě jako pobočník tlustého boha války. Přes veškerou snahu se jim však nedařilo nahnat nám strach a působili svými předpotopními zbraněmi a oblečením spíše dojmem ochotníků v nějaké nepodařené hře o loupežnících.

Konečně nám odstranili z úst roubíky, takže jsme se mohli zase nadechnout z plných plic. Pokynuli nám, abychom si sedli na zem. Zaujal jsem místo u nohou boha války, který tak poskytoval ochranu proti zákeřnému útoku zezadu. Kapitán usedl před sochu šklebícího se pobočníka.

„Co myslíte, Charley," zeptal se mister Turnerstick, „je meč, o který se opírá ten nepodařený bůh randy, skutečně ocelový?“

„Je-li ocelový, to nevím, ale železný bude zcela určitě.“

„All right! Ten hňup tu stojí už hodně dlouho a ještě nevyzkoušel, jak by se to s tím mečem dobře ohánělo. Budu mu asi muset ukázat, k čemu je šavle. Nebo snad chcete v téhle pasti zůstat?“

„Zůstanu tu tak dlouho, jak se vám bude líbit. Dobří přátelé se, přece neopustí.“

„Výborně! Vyrazíme tedy co nejdříve, co tomu říkáte?"

„Dokážete přetřhnout ten provaz?"

„Hrome - na to jsem úplně zapomněl!“
Že bychom se tedy probíjeli ven několika pořádnými kopanci?"

„To taky asi nepůjde, kapitáne! Račte počítat se mnou: Dvacet chlapíků už bylo zde a třináct jich přišlo s námi, to znamená třiatřicet loupežníků. To je trochu moc i na nás. Beze zbraní se neprotlučeme, i kdybychom nebyli spoutaní. Takhle kdyby každý z nás měl dva revolvery ... Zbraně nám ale odebrali a není vyloučeno, že z nich ti zbojníci dovedou střílet. To by pro nás mohlo skončit dosti neslavně. Znáte přeci přísloví. Mnoho psů - zajícova smrt."

„Ovšem, kdybychom ale byli zajíci - rozumíte mi, Charley?"

„Víte velmi dobře, že nejsem žádný strašpytel, kapitáne, ale v tomto případě vám nerozumím. Člověk může být odhodlaný a odvážný, ale nesmí být nerozvážený a zbytečně riskovat."

„Nu, dobrá - dělejte, jak myslíte! Já budu zatím poslouchat!" .

„Promluvím si s těmi lidmi, a nebudou-li mít rozum, budeme mít ještě dost času, abychom se dostali ven násilím."

„Úplně s vámi souhlasím! Když dovolíte, tak jim to sám všechno řádně vysvětlím, ano?"

„Počkejte ještě chvíli! Právě se shlukují, aby se dohodli, jak s námi začít vyjednávat."

„Dobrá. Brzy jim ale předvedu, jak správný námořník jedná s takovými výtržníky!"

Porada pirátů skončila. Jeden z mužů nás oslovil špatnou angličtinou:

„Kdo vy být?"

„Kdo jsme? Lidi, jak vidíš!" Odpověděl Turnerstick.

„Čím vy být?"

„Jak vidíš - lidmi!"

„Jaké být vaše jméno?"

„Jak se jmenujeme? Co je ti do toho, nádhro?"

„Ty odpovídat na má otázka, nebo tě naučit mluvit!"

„Kecáš, old blunt-nose!"

Být jmenován "starým tuponoscem" , a ještě k tomu od bezbranného zajatce, bylo na Číňana už trochu mnoho. Přistoupil ke kapitánovi a hrozivě se na něho rozpráhl rukou.

Kapitán se zamračil a hromovým hlasem zařval:

„Away - z cestýýýý!"

Tlumočník vyděšeně uskočil, jako kdyby před ním hrom udeřil.

„Ještě jednou se přiblížíš," vyhrožoval Turnerstick, "tak tě odfouknu jako zvadlej list, ty hašašíro jeden."

Kapitán se nadechl, aby vychrlil další proud výhrůžek, když se náhle za námi ozval zoufalý ženský hlas:

„Help, per todos los santos! Pomozte, u všech svatých! Help, gentlemani!"

Španělsko-anglická věta zazněla z jakési kobky za zdí, u níž byly postaveny sochy.

„Slyšel jste, Charley? Kdo to byl?"

„Žena portugalského obchodníka, o níž jsme včera slyšeli.“

„Víte to jistě?“

„Dračí muži o ní mluvili, když nás sem vezli.“

„Pomůžeme jí tedy na svobodu. Vytrhnu meč tomuhle hliněnému pánbíčkovi a nadělám z celé té sebranky fašírku do jitrnic!“

„Vy už máte volné ruce?“

„K čertu, zase jsem na to úplně zapomněl! Co budeme tedy dělat?“

„Počkáme!“

„Jo, a oni nás strčej taky do nějaké té díry jako tu Portugalku!“

„Snad k tomu hned tak nedorazí. Ti piráti neumějí člověka ani pořádně svázat. Spoutali nás jen v záloktích, takže můžeme rukama volně pohybovat. Když se ke mně na chvíli postavíte, pokusím se rozvázat uzel na vašem poutu.“

Čínané se opět radili. Po nějaké chvíli se k nám znovu přiblížil tlumočník, tentokrát ale v doprovodu dvou mužů ozbrojených bambusovými holemi. Chtěl jsem vyzkoušet tajemnou moc talismanu, ale když jsem viděl, že ti lidé nám začínají vyhrožovat výpraskem, rozhodl jsem se přijmout jejich způsob vyjednávání. Oba ozbrojení mužové se postavili před nás a tlumočník opět spustil:

„Já zase dávám otázku. Když neodpovídat pořádně, dostat holi. Jasně?“

Obrátil se nejdříve ke kapitánovi:

„Ty - Yankee?“

„Odprejskni, tlučhubo! Dokud jsme svázaní, nebudem se s tebou vůbec bavit. Jasně?“

„Vy zůstat v pouta tak dlouho, dokud někdo nezaplatí výkupné. Když nikdo nezaplatí, vy spadnout do vody. Já se ptám znovu: Jsi Yankee?“

Kapitán neodpovídal. Tlumočník pokynul svému průvodci a ten se rozpráhl holí. Na víc už ale neměl čas. Turnerstick se náhle vymrštil, srazil hlavou banditu k zemi a pak ho dobře mířenou ranou kopl do břicha. Využil jsem momentu překvapení, přistoupil k dalšímu strážci, vytrhl mu dýku, kterou měl za pasem, a pak jsem ho mohutným úderem těžké námořnické boty poslal za jeho kolegu.

„Kapitáne, rychle ke mně!“ vykřikl jsem. Jediným pohybem jsem přeřízl provaz, jímž byl Turnerstick spoután. Potom kapitán uvolnil ruce mně. Provedli jsme ten kousek tak rychle, jako kdybychom jej delší dobu nacvičovali. Než se piráti vzpamatovali, byli jsme úplně volní.

„A teď na ně! Come on, Charley!“ volal kapitán. Uhodil pěstí do hliněné modly, roztříštil ji na kusy a uchopil dlouhý meč s ostřím po obou stranách. Já jsem byl ozbrojen pouze ukořistěnou dýkou, která mi však pro nastávající boj nebyla moc platná. Před sochami ale stály železné nádoby. Měl jsem ještě tolik času, abych se jedné z nich zmocnil, než se útočníci přiblížili.

Piráti měli rozhodně větší respekt před mečem než před železnou pánví, neboť zatímco kapitána obklopovali v uctivé vzdálenosti, na mne se jich vrhl celý hlouček. Ustoupil jsem docela mezi nohy obrovského sedícího boha války a bránil se přesíle. Pánev byla těžká a kdo jí byl zasažen, klesl v bezvědomí k zemi. Již po čtvrtém úderu začali útočníci ustupovat, i když byli ozbrojeni puškou, vlastně vývrtekou. Její majitel na mne dlouho mířil s příšerným výrazem ve tváři, nakonec však nevystřelil, protože neměl doutnák. A i kdyby mohl vystřelit, rezavá a zohýbaná hlaveň by byla nebezpečnější pro něho než pro mne.

„Útok odražen, kapitáne!“ hlásil jsem vesele, „obležení ale trvá. Podnikneme protiútok?“

„Ovšem! Co zmůžou tyhle skořápky proti dvěma trojstěžníkům? Vpřed! Proplujeme středem nepřátelského seskupení.“

„Není ten meč příliš dlouhý?“

„Čím delší, tím lepší! Přál bych si, aby byl tak dlouhý jako hlavní stěžeň fregaty!“

Uchopil rukojeť svého meče oběma rukama a postupoval kupředu jako bůh zkázy. Já jsem podpořil jeho útok kanonádou železných pánvic a pak jsem začal postupovat jako střední voj. Druhé křídlo nám však chybělo, protože jsme byli jen dva.

Neplřátelský šik ustoupil o několik kroků zpět, což neobyčejně vzpružilo kapitánovu kuráž. Zabod hrot své zbraně do země a opřel se o ni jako její dřívější hliněný majitel, což se mu ovšem nemohlo úplně podařit, protože meč byl příliš dlouhý a kapitán zase příliš malý. Podle zvyku dávných reků a válečníků vypjal prsa a začal vyzývavě mluvit:

„Vážení pánoveng, darebácing, lupičing, banditing, piráting! Před váming stojí kapitán Turnering-sticking a tam je jehong příteling Charleying, který už zabil tuceting zločincung, pět tuctung Ivung a horských kozing. Kam se na nás hrabeteng? Dávámeng vam dvě minutyng časung. Když do té dobyng neodložiteng zbraněng, nadělámeng z vás sardelovou pastung!"

Tato opravdově míněná slova zapůsobila na shromáždění mocným dojmem. Tlumočník však propukl v hurónský srníc a zvolal:

„Ten jang kuej-c' se zbláznil. Chce mluvit řečí Civilizace středu a neumí to. Sražte ho k zemi!"

Ale i my jsme byli povzbuzováni, a to křikem zajaté ženy:

„Maten a los carajos!"

„Co říká ta Portugalka?" zeptal se Turnerstick.

„Abychom ty darebáky skolili."

„Well, přání dámy se musí vyhovět. Vysvobodíme ji!"

Rytířský návrh kapitána mi právě v této chvíli příliš nevyhovoval. Bandité nás mohli už dávno přemoci, kdyby nebyli tak neuvěřitelně zbabělí. Nemohl jsem vůbec pochopit, jak tito "hrdinové" mohou být říčními piráty. Jejich početní převaha byla však tak velká, že jsem se rozhodl vyzkoušet raději kouzelnou moc talismanu. Už už jsem sahal po řetízku, když se náhle rozletěly prudce dveře a v nich se objevil muž mohutné postavy, nejméně o hlavu větší než já.

„Pa-cung!" vydral se výkřik z hrdel několika Číňanů, kteří hned ustoupili do pozadí, jako by nám chtěli dát najevo, že o našem osudu rozhodne teď on.

Tak toto je tedy onen pověstný zástupce Ťiang-lunga. Upřel své pronikavé a lstivé oči na shromáždění a přistoupil pak k oběma mužům, kteří veleli člunu. Polohlasně mu vylíčili, co se stalo. Když domluvili, změřil hněvivým pohledem své mužstvo a postavil se před kapitána.

„Pryč s tím mečem!“ rozkázal mu čínsky a gesto, jímž doprovodil svá slova, nemohlo nikoho nechat na pochybách o jejich pravém významu.

Turnerstick však dál držel zbraň v ruce a chystal se něco říci. Než mohl otevřít ústa, zasáhla ho tvrdá pěst Čínanova a kapitán bez hlesu klesl k zemi.

Podíval jsem se překvapeně na náčelníka. Vždyt to byl můj způsob úderu, který mi na americkém Západě vysloužil pojmenování "Shatterhand"! Pěst se mi už chvěla nedočkavostí, ale klidně jsem vyčkával, protože jsem nechtěl náčelníka zákeřně překvapit, jako to udělal on ubohému kapitánovi. Pěstního zápasu jsem se neobávil, i když jsem viděl, že můj protivník je fyzicky mnohem zdatnější než já.

Přistoupil ke mně.

„Pryč s tou pánví!“

Nepohnul jsem ani brvou. Jeho pěst se vymrštila jako blesk, ale téměř současně náčelník vztekle vykřikl a uskočil s vykloubenou pravicí. Jeho pěst jsem odrazil svou pěstí. Zuřivě vytáhl levicí nůž a vrhl se na mne. Zasadil jsem mu však nečekanou ránu levici do brady a současně pravici do spánku a - muž klesl v bezvědomí vedle Turnersticka.

Piráti se vzpamatovali a s divokým řevem se hnali ke mně. Vytáhl jsem talisman, neboť nyní nastal okamžik, kdy mi mohl nejvíce pomoci.

„Zastavte - man-man-ti - zvolna - zvolna!“ volal jsem na ně. „Kdo z vás se odváží bojovat proti tomuto odznaku?“

Čínané, kteří stáli u mne nejbližší, se zarazili. Okamžitě jsem poznal, že talisman působí.

„Jou-ti - major!“ ozvalo se.

Ta slova mě přesvědčila o tom, že dračí muži používají stejného označení hodnosti jako armáda. Dar Kung-niho tedy nebyl obyčejný talisman, ale tajný odznak hodnosti. Jak se však dostal do rukou Kung-niho? Byl snad také majorem říčních pirátů? Nevypadal na to. V každém případě mi ale jeho dar zaručoval bezpečnost.

„Ano, zajali jste svého jou-ti, svázali ho a roubíkem jste mu ucpali ústa, takže nemohl říci, kdo je. Všechno jste mu vzali, ale odznak jste nenašli, ačkoli vaší povinností bylo důkladně mě prohledat!“

„Odpusť nám, pane!“ pravil jeden z nich. „Vinni jsou ti, kteří tě sem odvěkli!“

Velitel člunu se ohradil:

„Pane, my také jsme nevinni! Tvůj člunař nám řekl, že jsi Evropan a tvůj společník že je Američan. Plavil ses na obyčejném čchuanu, a proto jsme nemohli vědět, že patříš k nám. Kdybys byl použil lun-čchuan a vyvěsil naši svítilnu, byli bychom ti vzdali čest!“

„Chceš mě snad poučovat, co mám dělat? Pa-cung mě chtěl udeřit, aniž si dříve ověřil, kdo jsem. Svažte ho!“

„Smíme?“

„Nařizuj to!“

Piráti uposlechli mého rozkazu.

„Charley!“ zasténal kapitán, který začal nabývat vědomí.

„Kapitáne!“

„Tisíc sardelí a jedna treska, kde to jsem? A co mi to, k sakru, hučí a bzučí v uších? Jako bych dostal pořádným klackem přes hlavu ... Aha, Charley, už si vzpomínám!“

Začal se namáhavě zvedat ze země. Pa-cungova rána by snad každého jiného muže usmrtila, ale Turnerstick měl tvrdou lebku! S vědomím se vrátili i vzpomínky na poslední události.

„All devils! Tady leží ten zabiják. To vy jste ho tak pěkně uspal, broučka malýho?“

„Ano," odpověděl jsem a tlumeně dodal: „Vystupují teď jako velitel říčních pirátů, tak se podle toho chovejte!"

„Jak? ... Co? ... Cože? No dobrá! Vytáhneme tedy všechny plachty, vyvěsíme vlajky na stožár a budeme koukat co nejrychleji zmizet."

„Bez té ženy?"

„Na tu bych byl málem v tom spěchu zapomněl! Připevníme ji k vlečnému lanu!"

„Nejdříve ale nacpěte tomu hromotlukovi do úst roubík!"

„Proč? Je přece svázán!"

„Brzy přijde k sobě, a kdyby promluvil, mohl by nám způsobit značné potíže."

„All right! Hošíček dostane tedy roubíček!"

Zatímco spoutanému pa-cungovi ucpával ústa, přikázal jsem pirátům:

„Dejte sem okamžitě věci, které jste nám odebrali!"

Rozkaz byl ihned splněn. Jakmile jsem měl v rukou svůj nůž a revolver, cítil jsem se opět v bezpečí, jako kdybych byl na palubě *Větru*.

„Vězníte zde nějakou ženu?"

„Ano. Je to Pchu-tchao-ja žen."

„Přived'te ji!"

Muž, který byl patrně velitelem posádky, zmizel za sochami. Za malou chvíli se vrátil se zajatou ženou.

„Goeden avond - good evening, gentlemen!" pozdravila holandsky a anglicky s hlubokou poklonou.

„Goeden avond, Mejnffrouw - dobrý večer, slečno!“ odpověděl jsem a rychle dával dohromady své sporé znalosti holandštiny. „Gij sijt uit Nederland -- jste z Holandska?"

Dívka měla velkou radost, že opět slyší svou mateřštinu. Podala mi ruku a odpověděla:

„Ano, jsem. Mluvím ale také anglicky. Dva roky a tři měsíce jsem sloužila jako kuchařka v Londýně."

„Jak jste se dostala z Londýna do Číny?"

"Z Londýna jsem odjela do Hertogenboschu a pak do Amsterdamu, kde jsem dělala kuchařku u bohatého kupce. Odstěhoval se do Kapského Města, kde měl příbuzného, jehož obchod měl převzít. Šla jsem s nimi, a když rodina vymřela, našla jsem si místo u paní jednoho kupce z Lisabonu, která mě vzala s sebou do Macaa."

„To jste už poznala pěkný kousek světa! A jak jste se dostala sem, do tohoto chrámu?"

„Asi před třemi dny jsem byla s paní na procházce, když nás pojednou přepadli lupiči a mě unesli."

„Co se stalo s paní?"

„Utekla jim."

Teď už bylo všechno jasné! Dračí muži se chtěli zmocnit manželky bohatého portugalského kupce, ale spetli si služku s paní. Protože pro Číňana je tloušťka symbolem krásy a známkou bohatství, zmocnili se silnější holandské kuchařky a štíhlejší Portugalku nechali uprchnout.

„Jak se jmenuje váš pán?"

„Petro Gonjuis."

„Jak vás mohli ve městě přepadnout?"

„Bylo již kvečeru a začalo se stmívat ... "

„Co s vámi udělali?"

„Zabalili mě do nějaké látky, odnesli do člunu a pak mě dopravili až sem."

„A tady vás zavřeli do té cely?"

„Ano. Hrozně jsem zkusila. Nikdo mě nepřišel navštívit, nikdo mi nepřinesl ani trochu jídla a pití. Také spát jsem nemohla, protože tu byl neustále velký hluk. Úplně mě to vysílilo a

také jsem strašně zhubla. Jakmile se vrátím do Santa Nome de Deus de Macao, dám tu zlořečenou bandu přísně potrestat."

Bylo mi do smíchu, když jsem se díval na kyprou Holand'anku, která "strašně zhubla". Jinak mi jí ale bylo lito.

„Máte nějaké příbuzné?"

„Ne. Otec i matka už dávno zemřeli a ostatní na mne zapomněli."

„Ujmu se vás tedy a doprovodím k vaší zaměstnavatelce."

Zavolal jsem oba muže, kteří veleli posádce člunu.

„Je ještě vaše loď před Kuang-ti-miao?"

„Ano, pane."

„Jak dlouho jste již na tomto místě?"

„Tři dny."

„Jak dlouho tu ještě zůstanete?"

„Chceš nás zkoušet, neboť dobře víš, že v každém chrámu smíme zůstat jen čtyři dny."

„Dobře! Připravte se k odjezdu!"

„Poručíš podniknout útok na nějakou loď?"

„Ne. Přerušili jste naši plavbu, a dopravíte nás proto do Kuang-čou-fu."

Vzal jsem si světlo a šel prohlédnout místo, kde věznili Holand'anku. Byla to malá temná místnost, do níž se vcházelo dveřmi za sochami bohů. Dveře byly opatřeny zámkem.

„Kapitáne, přineste sem toho spoutaného pa-cunga!"

„Well! Chcete jej uložit do této kajuty?"

„Z opatrnosti. S sebou ho vzít nemůžeme a nechat ho tam, kde leží, by bylo příliš nerozumné. Doufám, že je vám jasné proč."

Kapitán uchopil pa-cunga za limec a přitáhl ho do komůrky. Pak jsem zamkl dveře a strčil klíč do kapsy.

Dračí muži přihlíželi naší práci docela klidně, jen jeden z nich se zeptal:

„Jaké jsou tvoje další příkazy ohledně pa-cunga, pane? Podáš zprávu o jeho zatčení Ťiang-lungovi sám nebo to máme udělat my? Jsem poručík našeho útvaru a jsem povinen dopravit ho do Li-tingu, pokud to neučiníš sám."

Li-ting - Kapří Město je na řece Paj-tiang a je známo zejména chovem zlatých kapříků. Tak tam je tedy sídlo Ťiang-lunga - Říčního draka !

„Mám na starosti důležitější věci," odpověděl jsem příkře. „Pa-cung zůstane do zítřka zde, a pak jej spoutaného dopravíš k Ťiang-lungovi."

„Dostane do té doby tvou zprávu? Vrchní velitel je velmi přísný a vyžaduje přesné plnění povinností."

„Dělej, co jsem ti nařídil, a nepoučuj mě!"

„Dej mi tedy klíč!"

Tento docela samozřejmý požadavek mě poněkud vyvedl z míry, neboť byl v rozporu s mými záměry. Nezbylo však nic jiného, než mu vyhovět, jestliže jsem nechtěl vzbudit podezření.

„Tady je klíč. Nařizuji ti však, abys neotvíral dveře před východem slunce."

„Jaké jméno mám ohlásit, až o tobě budu mluvit u vrchního velitele?"

Nemohl jsem ovšem říci jiné jméno než to, které mi vymyslel Kung-ni.

„Jmenuji se Kuang-si ta-š'."

„Tvé jméno je krásnější a vznešenější než moje. Uposlechnu tě proto a každé tvé slovo mi bude rozkazem!"

„Postarej se o to, aby ta Pchu-tchao-ja žen měla v člunu dostatek potravin. Nechali jste ji celou tu dobu o hladu a žízni. Nařídil vám to velitel?"

„Pane, víš přece sám nejlépe, jak je třeba jednat se zajatci. Když mají hlad a žízeň, mnohem ochotněji přistoupí na naše požadavky."

„Proklatě, Charley, budete už konečně jednou hotov s tím svým vyjednáváním?" ozval se pojednou kapitán netrpělivě. „Mluvíte spolu tak mizernou čínštinou, že vám nerozumím ani slovo!"

„Už jsem skončil, kapitáne. Můžeme ihned vyrazit!"

„Well! Musím ale ještě říct od plic těm darebákům své mínění."

„Správně, kapitáne! Neuškodí, když se s nimi rozloučíme co nejradiálněji."

Kapitán se postavil před Číňany a spustil:

„Pánovéng - piráting, banditing, lupičing, ničemoveng, šibeničnicíng! Doufám, že jste pochopiling, že my dvang jsme vašímíng vysokýmíng veliteling. Uznáváteng jistě, že se nebojímeng ani dáblang. Tady Charley porazil vašeho setníkang a já, kapitán Turnering-sticking, . zabijemeng každéhong, kdo by seng odvážil postaviting proti nám nebo proting nám něcong reptating. Odcházímeng! Vzpomínemeng na nás!"

Vynikající řečnický výkon vyslechli piráti s povinnou úctou, ba ani tlumočník se nepokusil o úsměv. Byla řada i na mně, abych se rozloučil. Odbyl jsem to stručně a jasně:

„Odcházíme. Moje, příkazy jsou vám, doufám, jasné. Pozdravujte ode mne Ťiang-lunga!"

Potom jsme opustili chrám, který mohl být pro nás osudným. Několik lampiónů nám svítilo na cestu k řece. Nastoupili jsme do jedné z lodí, které byly v přístavu. Byl to týž člun, v němž jsme přijeli, a tíž veslaři, kteří nás sem dovezli.

V člunu byla již, podle mého rozkazu, připravena voda a ovoce, takže Holanďanka mohla ihned ukojit svůj hlad a žízeň.

„Bohudík, že jsem dostala alespoň takovou večeři. Sice to není ani pečeně, ani šunka, ba ani uzené maso, ale i tím zaženu trochu hlad, který mi způsobil strašné žaludeční křeče."

Holanďance chutnalo znamenitě. Za deset minut byla zásoba, která by stačila k nasycení deseti mužů, obětí jejích "strašných žaludečních křečí" Střídmí Číňané sledovali tento výkon s úžasem.

Důkladné posilnění uvolnilo opět stavidla její výmluvnosti. Vyslechli jsme další podrobnosti o Holanďančiných osudech a dozvěděli se konečně, že se jmenuje Hanje Kelderová. Ji zase udivilo, že si ji lupiči vlastně spletli a že se všude rozšířila zpráva o únosu její paní. To ji velmi pobouřila a energicky prohlásila, že dá všechny bandity pověsit.

Její poznámka mě přivedla k úvaze, jak se mám zachovat k pirátům. Mou povinností bylo sice oznámit vše policii a našemu konzulovi, ale jaké napříjemnosti, ztráta času a konečně i nebezpečí z toho pro nás vyplývaly! Ostatně tím bych zradil i Kung-niho, který mi prokázal tak cenné služby.

Z myšlenek mě vytrhl kapitánův výkřik:

„Poslouchejte, Charley! Nebyl to úder vesel za námi?"

Chvilí jsem naslouchal a skutečně jsem rozeznal hluk, který mohl být způsoben jediné ponořování vesel do vody.

„Máte pravdu, kapitáne! Za námi jede nějaký člun."

„Jaký ale? Myslím, že máme hodně důvodů k tomu, abychom byli krajně opatrní!"

„To ano, neboť je docela možné, že piráti již osvobodili svého velitele a ten jim nařídil nás pronásledovat."

„Co budeme dělat, Charley? Tady ti dračí muži mu ovšem budou pomáhat."

„Musíme získat náskok a na příhodném místě je pak zneškodnit. Chopíme se vesel - jsme silnější než číňané."

„Well! Předvedeme jim, že když budeme veslovat my, poletí člun jako šipka."

Rychlost člunu se naší pomocí zvýšila na dvojnásobek. Za chvíli jsme dopluli k bočnímu průplavu, do něhož jsem přikázal odbočit a zhasnout všechna světla. Veslaři uposlechli, ačkoli se jim mé jednání zdálo nepochopitelné.

„Přiražte ke břehu!" nařídil jsem, když jsme chváli jeli průplavem. Člun narazil na břeh.

„Všichni vystoupit!"

„Proč, pane?"

„Neptej se a splňte mé rozkazy!" Váhavě vystoupili.

„Zůstaňte v naprosté tichosti na břehu do té doby, dokud vás nezavolám!"

Pak jsem uchopil veslo, odrazil člun a zamířil k protějšímu břehu.

„Výborně, Charley!" zvolal Turnerstick. "Teď jsme se těch chlapíků zbavili. Poslouchejte ale!"

„Ťiang!" ozvalo se z hlavního toku.

„Lung!" odpověděli naši veslaři přes můj rozkaz, aby se chovali naprosto tiše.

Člun, který jsme slyšeli, doplul právě na křižovatku průplavu a lidé v něm teď chtěli vědět, kterým směrem jsme jeli.

„Jsme ztraceni, Charley! Co budeme dělat?" zeptal se kapitán.

„Všichni na břeh! Rychle! Musíme počkat a zjistit, kdo to je."

„Hrozí nám nějaké nebezpečí, pane?" zeptala se šeptem Holand'anka.

„To brzy poznáme," odpověděl jsem.

„In vrees mij niet - já se nebojím. Dejte mi hůl nebo veslo a já dám těm chlapům po hlavě, že na to do smrti nezapomenou!"

Výborné děvče! Jiná by na jejím místě v takové situaci padala do mdlob.

„Bravo, slečno Kelderová! Vesla jsou připravena. Vyberte si, které se vám nejvíce zamlouvá, a myslíte-li to vážně, tak tedy miřte jen na hlavu."

„Buďte bez starosti. Já už jim ukážu, jakou sílu mají Holand'anky!"

Zvuk vesel se ozval již docela blízko.

„Ťiang!" zaznělo ještě jednou.

„Lung!" odpověděli z protějšího břehu.

Člun přistál na místě, kde stáli naši veslaři.

„Kde je vaše loď?" ozval se hlas, podle kterého jsem okamžitě poznal náčelníka.

„Na protějším břehu."

„Kde jsou ti lidé, které jste vezli?"

„Také tam!"

„Proč jste opustili člun?"

„Jou-t'i nám to nařídil."

„Není to žádný jou-t'i. Ten odznak ukradl. Musí nám ho odevzdat a pak zemře. Počkejte zde!"

Člun se k nám blížil. Pokusit se o útěk bylo nemožné, protože jsme neznali území protkané četnými průplavy. Musíme se tedy bránit a nedovolit jim vystoupit na břeh.

„Stůjte!" volal jsem na ně. „Tady nepřistanete!"

„To je on! Na něj. Srazte ho!"

Uprostřed člunu, který již přirazil ke břehu, jsem uviděl mohutnou postavu náčelníka. Několik veslařů skočilo na břeh. Uchopili jsme vesla. Několik úderů a odrazili jsme je.

„Vezměte jim vesla!" nařídil velitel. „Zabte ty jang kuej-c' - americké lupiče!"

Sám zůstal v člunu a ostatní vyskákali. Tři se vrhli na mne ... Prvního jsem srazil pěstí, ale ranám dvou zbývajících jsem neunikl. Dostal jsem úder do levého ramene a současně mě uchopili další dva muži zepředu i zezadu.

„Držte ho pevně!" volal náčelník a vyskočil na břeh.

Rozehnal jsem se a odhodil oba malé muže.

Náčelník nemohl pohybovat pravou rukou, ale v levé se mu zaleskla dýka. Rychle jsem uhnul, ale čepel mě přece jenom zasáhla do ucha. Chytil jsem muže za krk a za rameno, ale v té chvíli se na mne opět pověsili oba veslaři a strhli mě na zem. Nůž se mihl vzduchem ...

„Zhyň, pse!" zvolal náčelník.

Nestačil však svůj záměr dokončit, protože sám byl nečekaně zasažen silnou ranou do ramene, takže jsem měl možnost rychle se zvednout. Ránu náčelníkovi uštědřila Holand'anka.

„Nechtěli byste zmizet, mizerové?" volala na piráty „Nebo vám mám zpřerážet všechny hnáty?"

„Pomoc!" volal v té chvíli kapitán.

Ohlédl jsem se a zpozoroval, že Turnerstick leží na zemi a jen stěží se brání útočníkům.

„Pozor, pane!" volala udatná žena. „Další piráti plavou přes kanál jako krysy!"

Pomohl jsem kapitánovi zneškodnit nepřítele a chtěl jsem jít hájit břeh, když jsem pojednou dostal ránu do hlavy, až se mi v očích zajiskřilo. Byl jsem napolo v bezvědomí a bránil se jako ve snu. Viděl jsem malé postavy vynořovat se z vody a chápat se vesel. Byla to bezpochyby posádka našeho člunu, která přispěchala ostatním na pomoc. Kapitán mlátil kolem sebe jako zběsilý a také kuchařka se statně oháněla veslem. Rána do týlu mi téměř ochromila všechny údy. Veslo bylo nyní pro mne příliš těžké, a proto jsem se chopil revolveru.

Když vyšla první rána, kapitán zvolal: „Hrom a peklo! Na ty hračky jsem si ani nevzpomněl. Ven s nimi. Dvanáct ran - dvanáct pirátů!"

Zahřmělo několik výstřelů. Dračí muži naskákali do člunů. Vypálil jsem za nimi všechny náboje, ale asi jsem nikoho netrefil, protože se mi ruce třáslly slabostí. Také udatný kapitán Turnerstick patrně nikoho nezasáhl - jeho střelecké umění bylo dostatečně známé!

Sada výstřelů však prokázala dobrou službu - dračí muži zmizeli. S nimi však také oba čluny.

„Kam tak rychleng, vy zbabělíng sketoveng. Pojd' sem, ty náčelníku banditůng! Kapitán Turnering-sticking by ti rád dal na rozloučenou klackern přes palicing!"

„Zmizeli jako pára," volala kuchařka. "Hoe vaart gij, mynheer - jak se daří, pánové?"

„Ne zrovna nejlépe, slečno Hanje," odpověděl jsem s námahou. „Dostal ... jsem ... prudkou ránu ... do hlavy!"

„Co se to s vámi děje, Charley?" zeptal se kapitán starostlivě. „Mluvíte jako opilý! Dostal jste snad ránu do týlu?"

„Ano!"

„No to je pěkný nadělení! Do obličeje ať mlátí kdo chce jak chce, ale tady vzadu ... , tam kotví život ... , to místo je důležité jak kormidlo u lodi; je-li poškozeno, je s plavbou amen. Co máme s vámi dělat?"

„Nic! Potřebuji jen trochu klidu a studený obklad."

„Vody je tu habaděj a před svítáním stejně nemůžeme opustit tohle proklaté místo, takže budete mít dost času, abyste se trochu zotavil."

Voda dosahovala až po okraj pobřeží. Vyhlobil jsem nožem okrouhlý dolík, který se ihned naplnil vodou z průplavu. Lehl jsem si naznak a svěsil hlavu do důlku.

„Ten Charley má ale nápady! Nepotřebuje ani obklad, ani ošetřovatelku!"

„Můžu pro vás něco udělat, pane, abyste si mohl lépe odpočinout?"

„Děkuji! Vy sama nemáte příliš pohodlí!"

„Oh, to mi vůbec nevádí. Lehnu si na zem a pokusím se usnout."

Kapitán jí pomohl upravit lůžko z proutí čínské vrby. Silné oddychování nám za malou chvíli oznamovalo, že naše udatná společnost usnula tvrdě pod širým nebem.

„Neměli bychom si raději vyhledat jiné místo, Charley?" zeptal se kapitán.

„Proč?"

„Mám vážné obavy, že se ti darebáci vrátí!"

„Ti si teď dají pozor!"

„Myslíte? Neškodilo by tedy, kdybych si i já dal šlofíka."

„Jen si lehněte! Zůstanu na stráž."

„Poslyšte, Charley, nejste příliš zraněn? Pořádně vás omráčili, a to člověk snadno usne."

„Jen žádné strachy! Voda mě neobyčejně osvěžuje."

„No dobrá! Postel je hotova. Za hodinu mě ale probud'te, abych vás mohl vystřídat. Good night, Charley!"

„Dobrou noc, kapitáne!"

Sotva jsem to dořekl, ozvalo se tak strašné chrápání, že by vyděsilo i říční piráty. Vysoko nade mnou se třpytilo tisíce hvězd. Dlouho, dlouho jsem se na ně díval a nekonečno zaplavilo mou duši vesmírným klidem. Turnerstick předpovídal správně ... , usnul jsem.

KAPITOLA OSMÁ - ODPLATA

Když jsem se probudil, bylo už ráno. Byl bych snad spal ještě déle, ale ve snu jsem se obrátil nosem do vody, což mě pochopitelně okamžitě probudilo. Únava i účinek úderu veslem byly spánkem téměř zažehnány. Vstal jsem. Hluboké šlépěje v písčité půdě byly jedinými známkami nočního zápasu. Nikde jsem nevypátral, přes veškeré úsilí, ani jedinou stopu krůpěje krve, která by byla důkazem toho, že naše výstřely neminuly cíl.

Opodál na severu jsem uviděl zdi Kuang-ti-miao a hustý oblak par na opačné straně mě poučil o tom, jak daleko jsme od řeky. Budeme muset jít asi půl hodiny abychom se dostali na její břeh.

Probudil jsem kapitána:

„Ship ahoy! Lod' ahóóój!"

Turnerstick se vymrštil ze země.

„Ahój! Bárka Vítr z ... u všech chobotnic, to jste vy, Charley? Doufám, že si ze mne neděláte blázný ... hm, kde jsme to vlastně zakotvili?"

„Račte, prosím, na okamžik ponořit hlavu do mého dolíku, kapitáne, a hned se vzpamatujete!"

„Aha, no jo! A tamhle je ten prašivej chrám toho ještě prašivějšího boha války, tady je řeka a zde ... aha, holandská lady, která dokázala zbaštit dva koše melounů, oliv a ořechů!"

„Která se ale také dovedla statečně ohánět veslem, kapitáne!"

"Pamatuji se! Nádherné děvče! Švihala veslem jako starej vrchní lodník. Probudíme ji?"

„Musíme."

„Dobrá. Vzbudlm ji já." Přistoupil ke spící Holanďance.

„Psst, mylady, slečinko ! Byla byste tak hodná a otevřela laskavě svá očka? Sluníčko už dávno zvedlo kotvy!"

Povstala.

„Dobrý den drazí pánové! Spala jsem dlouho?"

„Good morning! Ani ne. Já jsem také před malou chvilí vyplul. Ale tady náš přítel nespál vůbec."

„Nebolí vás ještě hlava, pane?" zeptala se starostlivě.

„Děkuji, jsem úplně zdrav. Vyrážíme, kapitáne?"

„Myslim, že tu už pro nás není žádná práce. Můžeme čestně odejít, protože jsme opanovali bojiště."

„No, moc chlubit se zrovna nemůžeme; zloději nám ujeli se zavazadly a s vydobytým člunem."

„Máte pravdu, Charley. ale zato jsme osvobodili dámu, zrovna jako v nějakém románu nebo divadelní hře. Jen málo lidí se může pochlubit podobným činem!"

„To ano, ale musíme se vydat na cestu. Nemá smysl se zde déle zdržovat."

„Nejraději bych se ještě' vrátil do toho chrámu a trochu si popovídal s dračími muži."

„Toho se snad ještě dočkáte. Požádáme o pomoc první evropskou nebo americkou lod, kterou potkáme."

Čínským úřadům to neoznámíme?"

„To si budeme muset ještě pořádně rozmyslet."

Šli jsme podél kanálu a když jsme se přiblížili k řece, uviděli jsme holandskou loď plující po proudu. Dalí jsme jí znamení, aby přistála.

„Kam plujete?“ zeptal se Turnerstick.

„Do Macaa.“

„Mohl byste nám prokázat malou službu?“

„Jakou?“

„Je tu s námi jedna vaše krajanka, kterou jsme osvobodili ze zajetí říčních pirátů. Vzali byste ji s sebou?“

„Samozřejmě. Ať nastoupí! Můžeme pro vás ještě něco udělat?“

„Díky! Nic nepotřebujeme!“

„Sbohem, kapitáne!“

„Good bye!“

Naše společnice se ovšem s námi nemohla tak rychle rozloučit. Uplynulo ještě mnoho minut, než nám řekla alespoň zlomek toho, co měla na srdci.

Loď už byla téměř uprostřed řeky a udatná kuchařka stále děkovala za své vysvobození a dračím mužům slibovala, že je dá všechny do jednoho pověsit.

Po řece se plavilo velké množství lodí. Čekali jsme na vhodný člun, který by nás dopravil k cíli naší cesty. Po nějaké době jsme zahlédli anglickou soukromou jachtu, která na naše znamení zamířila ke břehu.

„Co se stalo?“ volal kapitán jachty z paluby. „Potřebujete pomoc?“

„Kam máte namířeno kapitáne?“

„Do Wampoa a Kantonu.“

„Velmi rádi bychom s vámi jeli. Mohli byste na nás ale tak hodinku počkat?“

„Proč?“

„To vám vysvětlíme na palubě.“

Za minutu jsme stáli před kapitánem na lodi.

„Podle výslovnosti jste Američan?“ zeptal se Turnersticka.

„Yes, sir! Jsem Frick Turnerstick, kapitán *Větru* z Nového Yorku; kotvím právě v Hong-kongu.“

„Ach ano. Viděl jsem tu loď. A tady ten muž?“

„To je můj přítel Charley. Chlapík, který se toulá světem, aby poznával země a jejich obyvatele. Považoval jsem takové zaměstnání za pořádnou hloupost, ale přesvědčil jsem se, že to má něco do sebe.“

„Nyní se chcete dostat dál a prohlédnout si Kanton?“

„Yes, sir! Nejdříve bychom si tu ala chtěli vyrovnat nějaké účty s bandou říčních pirátů. Potřebovali bychom k tomu několik vašich mužů.“

„Co se stalo?“

„Přepadli nás včera dračí muži, omámili nás smrdutými hrnci a odvěkli tamhle do toho chrámu, kde je, doufám, ještě zastihnerne.“

„Je-li tomu tak, půjdou s vámi nejen moji muži, ale i já sám. Bez posádky ovšem loď nechat nemohu - dvanact mužů však do bitevního pole vypravím.“

„To je víc, než potřebujeme, kapitáne!“

„Jak daleko je k tomu chrámu?“

„Něco přes tři mile.“

„To ujedeme za půl hodiny. Moji chlapci veslují znamenitě. Kolik je těch dračích mužů?“

„Dvacet nebo třicet! To však není rozhodující, neboť jeden Angličan se vyrovná deseti pirátům.“

„O tom nepochybuji. Teď pojděte se mnou do kajuty něco pojíst a vypít. Ti darebáci se jistě postarali o to, abyste se nepřejedli. Musím se vám ještě představit: jsem Tom Halverstone z Greenocku na Cludeu - víte, tam, co stavějí ty nejhezčí a nejrychlejší parníky.“

„To místo znám a opravdu - všechna čest! Pojd'me ale na tu snídani, neboť člověk bez jídla a parník bez uhlí se z místa nehnu!"

Kapitán jachty zatím zařídil na palubě všechno potřebné. Neuplynulo ani třicet minut a patnáct dobře ozbrojených mužů sedělo v nízkém člunu, který letěl po hladině průplavu jak střela.

„Kdo je velitelem dračích mužů?" zeptal se Halverstone .

„Jakýsi hromotluk v hodnosti pa-cunka."

„O něm jsem už ledaccos slyšel ... Ti chlapi tedy patří k bandě Ťiang-lunga, o níž kolují ty nejdivočejší pověsti."

„Ano. Pa-cung je přímo podřízen vůdci bandy."

„Well! Výprava mě zajímá čím dál tím víc. Doufám, že je překvapíme."

„O tom pochybuji. Naděje mého přítele Turnersticka se asi nesplní. Piráti po událostech dnešní noci patrně rychle opustili Kuang-ti-miao."

„Vyprávějte mi, prosím, podrobněji o svých zážitcích."

Vylíčil jsem mu naše příhody, ale o talismanu a některých dalších podrobnostech jsem se nezmínil. Turnerstick to pochopil a jen přisvědčoval.

„Ale to bylo skutečné dobrodružství!" řekl Halverstone. „Teď si také myslím, že ty chlapíky už nezastihneme, ale aspoň si prohlédneme čínský chrám."

Za nějakou chvíli jsme přirazili ke břehu, v místě, kde jsme včera vystoupili. U vchodu do chrámu stáli dva muži a prodávali květiny a kadidlové tyčinky. Po širokých kamenných schodech jsme došli přímo k nim.

„Je možno vstoupit?" zeptal jsem se.

„Každý, kdo věnuje božímu sluhovi siao-li, může vstoupit," zněla odpověď.

„Je mních přítomen?"

„Je uvnitř v miao - snadno jej tam najdeš. Musíš ale přinést bohu nějakou oběť."

„Jakou?"

„Květiny a cchang-siang - vonné tyčinky, které v chrámu zapálíš."

Muž na nás prostě chtěl něco vydělat. Nechal jsem mu proto jeho květiny i cchang-siang a dal mu raději malý siao-li, který s velikými díky přijal a okamžitě se o něj rozdělil se svým druhem.

„Je v chrámu hodně vojáků?“ zeptal jsem se.

„Dosud ani jediný.“

„Jak dlouho zde stojíte?“

„Od východu slunce.“

„Přicházejí věřící vzývat boha také v noci?“

„Ano.“

„Tak to jste tu byli v noci také!?“

„Ne. V noci přicházejí jen ti věřící, kteří se nebojí zlých duchů, s nimiž mocný Kuang-ti začne zápasit, jakmile se setrní.“

„Přicházejí zlí duchové každou noc?“

„To nevím, ale dnes v noci tu určitě byli, protože oloupili pobočníka boha o jeho meč. Kuang-ti je však silný a mocný a zahnal je“

„Co říká ten člověk?“ zeptal se Turnerstick. „Mluví tak mizerně čínsky, že mu nerozumím ani slovo.“

„Tvrdí, že jsme čínskými bohy války.“

„Asi mu v hlavě přeskočilo!“

„Možná. Domnívá se, že zde byli v noci zlí duchové a vyrvali jedné modle meč, ale mocný Kuang-ti je prý zahnal. Jsme tedy Kuang-tiové -- bohové války.“

„Well!, pojďme si tedy prohlédnout to doupe banditů.“

Vstoupili jsme do obdélníkového nádvoří, v němž byly po obou stranách pagody. Druhým vchodem jsme se dostali do dalšího dvora, kde jsme na pravé i na levé straně uviděli dvě menší kaple s figurami tlustého Kuang-tiho a jeho dvou společníků: syna a pobočníka. Třetími vraty jsme vstoupili do hlavního chrámu, jehož vnitřek jsme měli možnost poznat včera. Za skupinou bůžků jsme našli i nám již známou komůrku. Po stranách hlavního chrámu byly dva východy do posledního dvora. Tam byly už jen dva čtvercové, vodou naplněné bazény. Všechny budovy byly obehnané silnou, asi patnáct stop vysokou cihlovou zdí.

Když jsme postranním východem vyšli na poslední nádvoří, uviděli jsme hledaného "božího sluhu" a k nemalému překvapení jsem v něm ihned poznal muže, který na mne v noci mířil puškou. Teď měl na sobě roucho mnichů.

„Kapitáne, poznáváte toho muže?“ zeptal jsem se Turnersticka.

„Hrom a peklo, není to ten kanonýr, co nás chtěl zastřelit tím velkým nebozezem?“

„Tak jsem se tedy nezmýlil!“

„Ten mnich je členem dračích mužů?“ zeptal se Halverstone.

„Ano.“

„To je vynikající! Dáme mu hned pár za uši, protože u čínských úřadů bychom se marně dovolávali spravedlnosti.“

„Mnichovi? A na tomto místě?“ namítal jsem. „Pshaw!“ odpověděl Turnerstick.

"Pozoroval jste snad včera večer někde něco posvátného? Několik pořádných ran ten chlap musí v každém případě dostat. Jeho bůh války mu jistě ošetří záda balzámem."

Sluha boží stál u jedné z nádrží a krmil želvy, které v ní choval. Zaslechnuv naše kroky obrátil se, a když nás uviděl, velmi se lekl. Hned se však vzpamatoval a v jeho záludném obličejí jsem nespatřil už ani záchvěv nepokoje.

„Smíme si prohlédnout chrám?“ zeptal jsem se.

„Každý, kdo obětuje bohu a nezapomene ani na jeho sluhu, smí vstoupit.“

„Na tebe zcela určitě nezapomeneme! Zdá se však, že sem pouštíš také muže, kteří bohu neobětují, a jsou dokonce jeho nepřáteli.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Viděl jsem, že tvému bohu byl vyrván z rukou meč.“
 „To udělal zlý démon!“
 „Zlý démon? A co pohledával zlý démon v tomto chrámu?“
 „Copak nevíš, že zlý démon je nepřítelem boha a přepadá je, aby s nimi zápasil? Ale bozi jsou mocnější než on. Meč jim sice vyrvat může, ale oni ho však stejně přemůžou a zaženou zpět do pekla.“
 „Viděl jsi už někdy takový zápas?“
 „Neviděl. I mnich může být usmrčen, kdyby se odvážil být takovému zápasu přítomen.“
 „Takže ani zlého démona jsi dosud ještě nikdy neviděl?“
 „Ne.“
 „Já jsem ho ale už viděl. Mám ti jej ukázat?“
 „To nemůžeš!“
 „Ale můžu, a třeba hned!“
 „Kde tedy je?“
 Ukázal jsem na Turnersticka.
 „Tady! Jen si ho pořádně prohlédni a hned si vzpomeneš, že jsi už tohohle d'ábla jednou viděl.“
 „Nechápu, o čem mluvíš.“
 „Mluvim docela jasně. Říkal jsi, že zlý démon vyrval tvému bohu meč. Tento muž vzal ten meč - je tedy zlým démonem.“
 „Nerozumím ti ani teď.“
 „Byl jsi osobně přítomen události, o které ti vyprávím. Máš tak krátkou paměť, že nesáhá ani od noci do rána? Pomohu ti tedy - kde je pa-cung?“
 „Neznám ho. Kdo to má být, ten pa-cung?“
 „Jsi mnich a vzdělaný člověk, a přitom nevíš, kdo je pa-cung?“
 „Jen Fo je vševědoucí - člověk nemůže všechno znát!“
 „Jsi che-šang, studoval jsi v klášteře, a nechceš si stále vzpomenout na události dnešní noci? Já jsem si-žen - muž Západu a u nás známe jeden velmi účinný prostředek, který pomáhá zbystřit paměť.“
 „Tak mi jej tedy dej!“ řekl posměšně.
 „Když si o něj koleduješ, tak jej tedy dostaneš!“
 Obrátil jsem se k jednomu z námořníků.
 „V chrámové komoře je několik bambusových holí k nošení lampiónů. Přines jednu nebo dvě; tento muž dostane deset ran.“
 „Yes, sir! Hned jsem tu!“
 Odběhl a za několik okamžiků se vrátil s holemi.
 „Podržte toho muže a dva mu vysázejte po pěti ranách!“ nařídil jsem.
 Tato malá zábava se anglickým námořníkům náramně zamlouvala. Chytili mnicha a položili ho na zem. Bránil se ze všech sil, ale když viděl, že veškerý odpor je marný, uchýlil se k poslednímu prostředku:
 „Vy se opovažujete bít mnicha? Velký Fo na vás pošle zlého démona, který vás odnese do pekla!“
 „Zlý démon je osobně přítomen a nemá nejmenší námitky proti použití prostředku ke zbystření paměti,” odpověděl jsem.
 „Budu na vás žalovat u sing-pchu – úřadu trestů!“
 „Bud' tak laskav a udělej to! Uvědom si ale, že nejsme Čiňané, a že se tedy nemusíme sing-pchu obávat. Znáš pa-cunga?“
 „Neznám!“
 „Začněte!“
 Po první ráně copatý muž vykřikl a při druhé ráně už byl jeho odpor zlomen.

„Přestaňte! Znáám ho!"
Pokynul jsem námořníkům, aby ustali.
„Tak vidíš, jak můj prostředek výborně pomáhá špatné paměti! Kde je pa-cung?"
„Odešel."
„Kdy?"
„Hned po návratu z průplavu."
„Kam utekl?"
„To nevím."
„Kde jsou ostatní?"
„Šli s ním."
„Kam?"
„Nevím."
„Lžeš!"
„Nelžu. Přijdou, a nikdy neřeknou odkud, odejdou, a nikdy neřeknou kam."
„Tvá paměť má ještě značné mezery; nařídím, aby jí zase trochu pomohli."
„To neuděláš! Jsem přece mnich!"
„Ale udělám, protože ty jsi lung-žen!"
„Nejsem!"
„Aleale. Tvá paměť je čím dál horší. – Pokračujte!"
Po další ráně vykřikl:
„Zadržte! Víím, kde je!"
„Tak mluv! Kde je?"
„U vrchního velitele."
„Kde to je?"
„V Li-tingu."
„Jak se jmenuje?"
„Nevím."
„Pozoruji, že můj prostředek dosud úplně nepomohl."
„A už nepomůže, pane. Všichni lung-ženové vědí, že vrchní velitel bydlí v Li-tingu, ale znají ho jen jeho nejbližší."
Poznal jsem, že mnich mluví tentokrát pravdu. Ptal jsem se proto dále:
„Ostatní muži s ním do Li-tingu nešli?"
„Ne."
„Kam tedy šli?"
„Do Kuang-čou-fu."
„Vedl je poručík?"
„Ano."
„Kde je tam najdeme?"
„V san-panech - obytných člunech."
„Popiš nám to místo podrobněji!"
„Nedaleko ši-sa-cchang - továrních dílen Angličanů je velký dům san-pan, kterému říkají Wan-chuo-tien - dům U deseti tisíců věcí. Tam se vždycky můžeš setkat s dračími muži."
„Mají své schůzky ve všech kuang-ti-miao?"
„Ve všech ne. Jen v těch, které jsou blízko řeky."
„Víš, jak se jmenují ti, kteří zde byli včera?"
„Nevím. Přijít smějí jen ti, kteří tu dosud nejsou známi. Ukáží svůj odznak a člověk je musí poslouchat, nechce-li přijít o hlavu."
„Ověřím si, zda mluvíš pravdu. Jestliže jsi mě však obelhal, vrátím se a potrestám tě."
„Tak co, Charley, co vám ještě napovídal?" zeptal se Tumerstick zvědavě, když viděl, že jsem rozmluvu s mnichem ukončil.

„Celá ta vybraná společnost je fuč."

„U všech d'asů, to je ale nepříjemné! Kde tedy jsou?"

„Část je v Kantonu, část je roztroušena také jinde."

„To jsme si konečně mohli spočítat, že ti lumpově si nesednou a nebudou čekat, až si pro ně přijdeme," prohodil Halverstone. "A tahle stará barabizna mě už také přestala zajímat. Raději vyrazíme."

„Nejdříve by ale měl tenhle had dostat, co mu náleží," navrhoval Turnerstick.

„To by nám nepomohlo, kapitáne."

„Well, tak si tedy vezmu na památku ten meč."

„To by byla krádež, ba dokonce svatokrádež! A protože uctívání boha války je nařízeno samým císařem, mohli bychom se dostat do značných nesnází."

„No, jak myslíte, Charley! Ale nějak se pomstít musíme. Každého dračího muže, kterého potkám, na místě skolím - a tím to bude vyřízeno."

Co jsme měli s mnichem dělat? Předat jej úřadům? To by nemělo vůbec žádný význam. Osobně se pomstít? To mi také nebylo po chuti. Stejně tak udání lung-ženů by nic nevyřešilo. Žádat o pomoc konzula jsem také nechtěl, protože jsem dobře věděl, jak vleklé a nekonečné je postupovat podle právních norem. Kromě toho postavení cizích zástupců v Číně právě v této době bylo neobyčejně nesnadné, takže jsem jim nechtěl jejich poslání ještě více ztrpčovat. Koneckonců se mi vlastně nic nestalo. Ztratil jsem jen deku a kousek ucha o velikosti hrachu - oboji jsem už oželel. Halverstone se zeptal:

„Co hodláte podniknout v této záležitosti?"

„Nic, sire, naprosto nic. Jsem přesvědčen, že i vysoce postavení mandarínové berou podíl z kořisti dračích mužů. Co nám tedy zbývá!"

„Máte pravdu. Je ale správné, abyste nezakročili u zástupců svých zemi, když jste byli těmi bandity zbaveni svobody a oloupeni?"

„Tady vykonává vládu zkorumpované úřednictvo a peníze. Jsou mnohem mocnější než strach z trestu. Jakou moc může mít konzul cizího státu?"

Halverstone se usmál.

„Neříkáte mi nic nového, ale přesto mě rozčíljuje, že jsme proti těm lumpům tak bezmocní.“

„Bezmocní? Myslím, že se nám podařilo něco, čeho by žádný konzul nikdy nedosáhl. Donutili jsme říční piráty, aby propustili zajatou ženu i nás, a to bez výkupného. Ostatně jsem přesvědčen, že se s nimi ještě jednou setkám a pak si s nimi vyrovnám účty beze zbytku.“

„Jen se nevydávejte zbytečně v nebezpečí, sire. V zemi, v níž ročně zmizí tisíce lidí beze stopy, je nutno se mít na pozoru!“

„Proklatě!“ zvolal Turnerstick. Vypadáme snad, že bychom se mohli ztratit nebo že bychom chtěli zmizet?“

„To určitě ne, kapitáne.“

„No tak vidíte! Ale s těmi draky bych se chtěl ještě jednou setkat a úplně se s nimi vypořádat. A teď pojďme - své poslání jsme už splnili.“

Obrátil jsem se k mnichovi.

„Slíbil jsem ti, že na tebe nezapomenu, a dané slovo jsem dodržel: siao-li jsi dostal, ovšem trochu jiný, než jsi očekával. Doufám, že ses dostatečně poučil. Teď odejdu, ale jestlis mě obelhal, zase se vrátím.“

Poklonil se tak hluboko, jak jen mohl.

„Řekl jsem ti pravdu, a proto se už nevracej, pane!“

Člun nás opět rychle dopravil k 'jachtě.' Vystoupili jsme na palubun a vydali se proti proudu do nedalekého Wampoa a odtud dál do Kantomu. Kotvu jsme spustili blízko anglických dílen, jejichž vlajka na stožáru byla už z dálky viditelná.

Na nábreží řeky jsme mohli pozorovat nesčetné množství bambusových domků a na vodě zakotvené příbytky, kterým Číňané říkají san-pan. Jsou seřazeny do pravidelných útvarů, takže tvoří celé ulice. O pořádek tam pečují přísná policie, která se snaží každou vzniklou mezeru ihned vyrovnat. Plovoucí příbytky jsou připoutány ke kúlům a majitel san-panu nesmí bez předchozího oznámení a svolení místo opustit.

Nejchudší příbytky jsou postaveny z bambusu na vorech. Chudé rybářské rodiny bydlí zpravidla na člunech, aby mohly častěji měnit místo lovu. Rybářova žena obvykle stojí na zádi člunu a řídí jej dlouhým veslem, kterým pohybuje jako ryba ocasem. Na přídi pomáhá podobným veslem její muž, který chvílemi veslo opouští, aby mohl spustit síť spletenou z tenkého lýčí nebo vláken kokosovníku.

Zámožnější obyvatelé san-panů bydlí ve starých nepotřebných džunkach, které často mívají i několik poschodí.

Dílky ši-sa-cchangu jsou postaveny v evropském stylu na pozemcích odkoupených od Číňanů. Přiléhají k nim rozlehlé, pěkně udržované zahrady s kostelíčkem uprostřed. Vysoké silné zdi vytvářejí ze zahrad jediné místo, kde se cizinec může procházet neobtěžován.

Pan Halverstone nám oznámil, že nás musí opustit, protože má ve městě mnoho obchodních jednání. Poděkovali jsme mu za poskytnutou pomoc a rozloučili se s ním a s jeho mužstvem.

KAPITOLA DEVÁTÁ - V ZAKÁZANÉM MĚSTĚ

Na pevnině jsme byli ihned obklopeni dotěrným zástupem prodavačů a žebráků. Jeden na nás pokřikoval, jako by nám chtěl zničit bubínky v uších, jiný mě uchopil za rameno, třetí se pokoušel usměrnit nás pořádným bodyčkem, další zase lomil rukama a nejrůznějšími posunky se snažil dát nám najevo, že nám chce oznámit něco nesmírně důležitého.

Stál jsem klidně uprostřed této vřavy a trpělivě čekal, až se příval dotěrností uklidní. Horkokrevný Turnerstick však vrážel a strkal do neodbytných zástupců, uštěďroval jim rány, jako by bojoval o holý život a všemožně se snažil přehlušit je svým mohutným hlasem:

„Odstupteng, sataning! Pryč, boys! Nemůžemeng vás potřebovatíng. Poradímeng si samíng. Uhněteng s cestýng, nebo s váming zamávámeng!"

Prodírali jsme se kupředu jen s největší námahou. Na mém oděvu povolilo několik knoflíků a jeden z mužů zahlédl na mém krku zavěšený odznak lung-ženů. Přiskočil ke mně a řekl:

„Ťiang!"

V tom hluku jsem sice zřetelně neslyšel, ale podle pohybu rtů jsem vytušil význam slova.

„Lung!" odpověděl jsem.

Pokynul nám, abychochom jej následovali.

„Vpřed, kapitáne! Pokusíme se prorazit blokádu ."

„Well! Zaútočíte na ně všemi prostředky."

Doposud zřejmě pracoval jen na poloviční páru, neboť když nyní začal kolem sebe mávat svalnatýma rukama, lítali od něho dotěrové na všechny strany jako mouchy. Konečně jsme si uvolnili průchod a zamířili k nejbližší ulici. Číňan šel chvíli za námi a pak se ke mně přiblížil.

„Pane, proč nosíš oděv cizince?" zeptal se mě.

„Byl jsem za hranicemi Civilizace středu," odpověděl jsem.

„V zastoupení našeho sdružení?"

„Smíš obtěžovat jou-tiho otázkami?"

„Odpusť, pane! Ještě jsem neviděl lung-žena v cizím oděvu."

„Proč jsi na mne kýval?"

„Bylo mi uloženo, abych každému našemu příslušníkovi, s nímž se dnes setkám, oznámil důležitou zprávu."

„Jakou?"

„Aby se všichni shromáždili ve Wan-chuo-tienu."

„Kdy?"

„Dnes o půlnoci."

„Proč?"

„Dnes nebo zítra sem přijedou dva nepřátelé, které je nutno zadržet."

„Jací nepřátelé?"

„To nevím. Jak je ti známo, naši vůdcové nám nikdy neříkají všechno."

„Kdo ti udělil rozkaz?"

„Víš dobře, že ani to nesmím prozradit, i když máš vyšší hodnost než on."

„Byl to pa-cung, který dnes přijel do Wan-chuo-tienu?"

„Ano, pane. Teď teprve věřím, že jsi jou-ti, když víš, kde je tvůj podřízený."

„Proč jsi mi nevěřil dříve?"

„Poněvadž máš cizí oblek a nemáš cop. Již několikrát se stalo, že naše odznaky byly napodobeny nebo odcizeny, a mohlo se to stát i v tomto případě."

„Víš, že jsi povinen bezpodmínečně mě poslouchat?"

„Ano, vím."

„Vyslechni tedy můj rozkaz, přísný rozkaz: Pa-cung se nesmí dozvědět, že jsem se vrátil do Číny. Nikomu nesmíš říci, že jsi mě viděl!"

„Jak poroučíš, pane!"

„O půlnoci se uvidíme. Chceš mi ještě něco říci?"

„Ne, pane."

„Tak jsme spolu hotovi. Čching-lea-o!"

„Lea-o!"

Odešel. Kapitán se na mne chvíli udiveně díval a pak se zeptal:

„Charley, vy už jste byl někdy v Číně?"

„Ne. Proč se ptáte?"

„Protože se bavíte s každým copatým mužem, kterého potkáte, jako byste ho znal."

„Jsme členy stejné organizace.“

„Vy a on? Jak tomu mám rozumět?“

„Copak jsem vám včera večer neřekl, že mě pokládají za majora lung-ženů?“

„Ano, to jste mi řekl.“

„Ten muž byl lung-žen.“

„Lung-žen? All devils, to jste mi zase provedl ale pěkný kousek!“

„Jak to?“

„Měl jste mě upozornit, že to je pirát!“

„K čemu by vám to bylo dobré?“

„Copak jste zapomněl na mou přísahu, že skolím každého dračího muže, kterého potkám?“

„Příště jich tedy můžete skolit hned několik.“

„To taky udělám! Co chtěl ten chlap?“

„Oznámil mi, kde najdeme pa-cunga.“

„Hrome! A kde?“

„Docela nablízku, v krčmě U deseti tisíc věcí.“

„Kdy tam bude?“

„Dnes o půlnoci.“

„Tak ho tedy navštívíme. Musím si s ním ještě trochu popovídat.“

„Bude tam s ním ale ještě mnoho lung-ženů.“

„Tím líp. I kdyby jich tam bylo deset tisíc, tak tam půjdu! Bojíte se snad těch copáčů?“

„Víte sám nejlépe, kapitáne, zda jsem zbabělec. Uvědomte si ale nejdříve, že jsme v cizí zemi, v níž panují zcela zvláštní poměry, a pak - mnoho psů, zajícova smrt. Co by se stalo s vaším dobrým trojstěžníkem, kdyby kapitán Frick Turnerstick byl zavražděn v některém místním brlohu loupežníků?“

Vzpomínka na loď zaúčinkovala.

„Máte pravdu, Charley! Jaké jsou tedy vaše plány?“

„Ještě nevím. Do půlnoci nám zatím zbývá dost času, a můžeme si tedy všechno důkladně promyslet a naplánovat, co budeme dělat.“

„Co máme dělat, to je mi docela jasné! Ti chlapi nám ublížili a zasluhují si proto přísný trest. A je také naší morální povinností zbavit lidskou společnost takových příživníků.“

„Máte pravdu, kapitáne, ale za to, co nám udělali, jsme se v noční bitce vyrovnali i s úroky. A i ten váš druhý argument má své klady a nedostatky. Co je nám vlastně do Číňanů? Proč bychom měli právě my nasazovat své životy, abychom zničili bandu lupičů, která domorodcům tak přirostla k srdci? Když požádáme o pomoc některého konzula, pokrčí jen rameny, protože nesmí zasahovat do vnitřních záležitostí říše. Zakročit může jen tehdy, jsou-li ohroženi příslušníci jeho státu. Jeho námaha však stejně nepřinese žádný kladný výsledek. A obrátíme-li se na některého mandarína, nevíme, zda rovněž nepatří k lung-ženům a nebude-li podle toho jednat.“

„Vaše slova jsou zoufale pravdivá, Charley. Ale stejně bych jim velmi rád nalíčil nějakou past.“

„Nejsem proti tomu, kapitáne. Musíme se ale nejdříve přesvědčit, že to bude k něčemu dobré a že se tím nevystavíme neúměrně velkému nebezpečí.“

„Well, budeme o tom tedy ještě přemýšlet. Co však budeme dělat teď?“

„Prohlédneme si okrajové části města, protože čínské čtvrti jsou cizím barbarům zapovězeny.“

„Dovnitř se tedy nedostaneme?“

„Asi ne, ale pokusíme se o to. Dají-li nám strážci pokoj, budeme ale mít v každém případě nepříjemnosti s městskou chátrou.“

„Na tu bude stačit pár dobře umístěných ran pěstí.“

„To bych vám neradil, kapitáne: Mohlo by to vyvolat všeobecný nepokoj.“

Ulice, jimiž jsme procházeli, byly neobyčejně úzké. Turnerstick se zastavil před jedním obchodem s drůbeží.

„Co je to ptáky, Charley?“

„Sluky a volavky.“

„Opravdu moc pěkně upravený krám! Náramně to povzbuzuje chuť k jídlu. Nezajdeme si do nějakého hotelu nebo restaurace, abychom něco pojedli?“

„Souhlasím.“

„Budete ovšem mým hostem.“

„Nemohu vaše pozvání odmítnout, kapitáne. Jak chcete ale jíst? Levně, nebo jako vznešený Číňan?“

„Vznešeně! Samozřejmě že vznešeně! Jídla budete objednávat vy, ale jen žádné ježčí pečeně, dešťovky, slimáky, chrousty a podobné blafy, v nichž si prý Číňané libují.“

„Jen nemějte strach, kapitáne! To jsou jen bohapusté pomluvy, že by Číňané jedli podobné věci. Příprava jídel je ovšem pro nás poněkud neobvyklá.“

„Četl jsem, že jedí hrozné věci, Charley.“

„To je docela možné, že jste něco podobného četl. Ale ne vše, co je psáno, je také pravda. Papír snese vše. Naopak jídlo patří v Číně mezi vysoce kulturní záležitosti, že ani básníci se nerozpakují psát kuchařské knihy. Snad jen zvláštní způsob přípravy dal podnět k pověstem, že číňané jedí věci, které by náš žaludek nesnesl. Možná také, že některý čínský šprýmař pohostil cizince zvláštními jídly jen proto, aby ho poškádlil. Tak asi vznikly ty pověsti.“

„Vlaštovčí hnízda a chaluhy, ale jedí!“

„Ty ano. Ale chaluhy jsou vysoce výživné řasy a vlaštovčím hnízdem v dobré omáčce byste ani vy nepohrdl.“

„A mladě psy!“

„Proč by je nejedli? Není snad maso z mladého psa právě tak chutné jako maso z kůzlete nebo králíka? A jedí-li Číňané žraločí ploutve, není to snad ani tak odporné jako naše sýry, jež jsou vlastně mlékem v pokročilém stadiu hniloby. Jen si vzpomeňte na šneky, ústřice, plže, drůbky, dršťky, žabí stehýnka a mnoho jiných pokrmů, a jistě mi dáte za pravdu, že Číňané nejedí nic horšího než my.“

„Well, docela jste mě uklidnil. Vyhledejme tedy nějaký hostinec!“

„Tamhle zrovna vidím jeden a dokonce s anglickým štítem: Hotel U všech dobrých věcí. Zajdeme tam?“

„Ano, pojďme!“

U vchodu nás uvítal hluboko se uklánějící čínský číšník. V restauraci se nás ujal další číšník, který se nás velmi uctivě zeptal na naše jména. Když jsme mu je řekli, pronesl obě jména hlasitě v anglické i čínské výslovnosti a pak nás zavedl ke stolu pokrytému hedvábným ubrusem. Hned nato před nás postavil bez objednávky po skleničce pravé rýžové kořalky, velmi sladké a silné.

Teprve potom k nám přistoupil vrchní číšník a předložil nám jídelní lístek napsaný na nejjemnějším hedvábném papíru a tak velký, že bych se do jednoho z nich mohl celý zabalit. Jídla byla očišťována, a jakmile jsem mu některé označil, pronesl hlasitě příslušné číslo, aby je slyšeli až v kuchyni.

Místo nožů, vidlicek a lžic jsme dostali tyčinky ze slonové kosti. Nespokojené kapitánovo mručení mě rozesmálo.

„Proč se smějete?“ zeptal se kapitán popuzeně.

„Proč bručíte?“

„Asi mám k tomu důvod, nemyslíte? Copak si můžu těmi párátky dát něco do úst? Lovím v omáčce jako čáp v rybníce, kde nemůže chytit žábu, a vy se zatím těmi klacíky oháníte, jako byste se s nimi už narodil.“

„Musel jsem se tomu dlouho učit, kapitáne!"

„Učit? A kde?"

„Na vaší lodi. Kuchař mi denně vařil talíř rýže, a když jsem byl sám, učil jsem se jíst ji tyčinkami, které jsem si vyrobil."

„To je ovšem zrada, to je od vás strašně podlé a zákeřné, Charley! Kdybyste mi byl o tom řekl, byl bych se těch cvičení také zúčastnil."

„Nebo byste mi ty hůlky hodil na hlavu, jak vás znám. Teď vám nezbývá nic jiného, než abyste se rychle naučil tyčinkami jíst."

„To mě ani nenapadne! Musel bych tu zůstat do rána, a ještě bych s tím nebyl hotov. Objednejte mi, prosím, pořádný kus chleba!"

Vyhověl jsem jeho žádosti. Když jej dostal, nabodl si kousek na špičku kapesního nože a jedl jím jako lžící.

Když jsme snědli všech dvanáct chodů velmi chutných jídel, podali nám čaj a zeptali se nás, zda chceme také jen - kouř. Přeložil jsem otázku kapitánovi.

„Proboha, jakej kouř?" zeptal se .

„No, jestli chceme dělat kouř - kouřit."

„Aha! A mají také doutníky?"

Číšník přinesl několik pravých manilských doutníků, které kapitán velice pochválil. Já jsem ze zvědavosti sáhl po čínské vodní dýmce. Hlavička dýmky nebyla větší než náprstek, a musel jsem ji proto častěji plnit. Tabák však byl dobrý, silný a trochu nasládlý.

„Měli bychom už zaplatit. Zeptejte se, Charley, kolik jsme dlužni. Nebo počkejte, zeptám se sám. Garcon!"

Kapitán se na mne sebevědomě podíval.

„Myslel jste si asi, že ničemu nerozumím. Ale od té doby, co jsem se naučil mluvit čínsky, vrací se mi do hlavy i francouzština. Ahoj, garcon!"

Číňan, jenž pochopil, že slovo "garcon" znamená číšník, přistoupil.

„Velmi dobřeng jsme se najedling, napiling a jsme s váming spokojening. Kolik budemeng platiting?"

Číšník zavrtěl nechápavě hlavou.

„Co si přeje ten pán?" zeptal se mě.

„Chtěl by zaplatit účet."

Číšník odstoupil k malému stolku, sečetl částku a výsledek napsal štětečkem a tuší na papír a pak jej předal kapitánovi.

„Co znamená ta čmáranice, Charley?"

Přečetl jsem mu napsanou sumu, jež byla tak nepatrná, že to kapitána překvapilo.

„Tady se budeme stravovat po celou dobu našeho pobytu v Kantonu," pravil. „Ale příště mi musí dát lžící. Dává se tu spropitné?"

„Ovšem, kapitáne!"

„Well, budou se mnou spokojeni. Hola, garcon, všichni číšníci sem!"

Přeložil jsem příkaz do čínštiny. K našemu stolu se dostavil všečen obsluhující personál hotelu U všech dobrých věcí a kapitán každého zvlášť poděлил spropitným. Podle úklon, kterými neskrblili, byli všichni náramně spokojeni.

Zvedli jsme se od stolu.

„Zůstaňte ještě okamžik, pánové!" požádal nás vrchní číšník.

Potom si vzal do rukou jídelní lístek a obrátil se k ostatním hostům. Řekl naše jména, vyjmenoval všechna jídla, která jsme si objednali, oznámil zaplacenou částku i výši spropitného. Číšníci se potom hluboce uklonili a s prosbou, abychom opět brzy přišli, nás doprovázeli k východu.

Tato úslužnost se kapitánovi velmi líbila.

„Jemní a zdvořilí lidé, tihle Číňané!“ pochvaloval si. „Mají však jednu velkou chybu, že neovládají pořádně svou mateřštinu. Kde budeme nocovat?“

„Podél řeky je hodně hostinců. V některém z nich přespíme.“

Potom jsme se vydali na procházku. Šli jsme okrajovými částmi města, jež jsou od čínských čtvrtí odděleny mohutnou zdí a vysokými věžemi. Získat povolení ke vstupu do čínského města je pro cizince velmi obtížné.

V ulicích a na náměstích bylo všude neobyčejně živo. Protože jsme se nikde nemohli zastavit, abychom nepřekáželi jiným chodcům nebo abychom kolem sebe neshromáždili houf zvědavců, cítili jsme se po nějaké době značně unaveni.

„Nechcete si trochu odpočinout, Charley?“

„Ano, ale kde?“

„Někde v restauraci ve vnitřním městě. Chtěl bych to tam také poznat.“

„Neměli bychom s návštěvou čínských čtvrtí počkat, až budeme mít čínský oblek?“

Vyhne se mnoha nepříjemnostem.“

„Čekat? Ani mě nenapadne. Když přijede nějaký Číňan do Nového Yorku nebo San Franciska, může jít kam chce a kdy chce. Totéž právo požaduji jako americký státní občan pro sebe i zde! Tady je brána - pojd'me dovnitř!“

„Neruším za vaši bezpečnost, kapitáne!“

„Tak si za ni budu ručit sám. Jdeme!“

Prošel bránou a mně nezbylo nic jiného než jít rychle za ním.

Hned v první ulici se shlukla mládež a běžela za námi. V druhé ulici jsme potkali pohřební průvod.

V čele kráčelo několik mužů s prapory a soškami bohů. Za nimi šla kapela, která vyluzovala na píšťaly, bubínky a kotle příšerný hluk. Jiní muži nesli mísy s kadidly, prskavky a různé podobné hořlaviny. Potom následovala nosítka s rakví zavěšenou na lanech. Za rakví krácel mnich a pestrý zástup truchlících uzavíral průvod.

Ustoupili jsme z cesty a přitiskli se ke stěně nejbližší budovy. Účastníci pohřbu na nás pohlíželi zamračeně. Mnich před námi zastavil. Výraz jeho obličeje byl tupý a zcela lhostejný.

„Jste i-žen - barbaři. Co zde chcete?“ zeptal se kapitána.

„Co říká?“ obrátil se na mne Turnerstick.

„Chce vědět, co zde pohledáváme.“

Kapitán vytáhl z kapsy několik cigaret a podal je mnichovi.

„Přišling jsme ting nabídnouting tyto cigareting, mladíku.“

Mnich je uchopil.

„Díky!“

Potom odkvapil, aby dhonil smuteční průvod.

V další ulici zaznívala z jednoho domu hudba.

„Co je to Charley? Přečtete mi ten nápis!“

„Jue-ke lou.“

„Co to znamená?“

„Pavilón hudby a zpěvu.“

„Výborně! To si dám líbit. Jdeme tam!“

„Raději bych tam nechodil, kapitáne. Nevíme, co je tam za společnost.“

„To je mi srdečně jedno, kdo tam je. My se přece nebojíme. Tak jdeme!“

Neopatrný kapitán nedbal na mé varování a vešel. Uvnitř nás ovanul příšerný zápach, který by sám o sobě stačil každého odradit od úmyslu vstoupit. Turnerstick však na nic nedbal.

V místnosti se na špinavých rohožích a rozviklaných lavicích povajovalo množství zhýralých postav, jež naslouchaly srdcervoucí hudbě, zaznívající z dřevěného pódia. Před

každým návštěvníkem stál šálek čaje. Zvláštní zápach, který k nám pronikl z vedlejší místnosti, mě přesvědčil o tom, že jsme v opiovém brlohu.

Když jsme vstoupili, hudba ztichla a oči všech se na nás upřely. Turnerstick usedl na lavici s klidem denního hosta. Já jsem si sedl vedle něho.

„Co tu chcete?“ zeptal se kdosi.

„Pít!“ odpověděl jsem.

„Co si přejte pít?“

„Co máš?“

„Jen čaj!“

„Tak tedy přines čaj!“

„Kouřit budete také?“

„Ne, nebudeme.“

Dal nám každému šálek, v němž bylo více špíny než čaje, že se mi hnusilo k němu i přivonět.

„To má být čaj, Charley?“ zeptal se Turnerstick .

„Ano.“

„Tak to je proti tomu voda z lodního kotle tím nejlepším jamajským rumem. A všimněte si těch pošklebků na naši adresu.“

„Raději zaplatíme a půjdeme.“

„Ani nápad! Aby si ti chlapi snad mysleli, že před nimi ze strachu utíkáme?“

Několik hostů se zvedlo a obklopilo majitele podniku. Z rozhovoru jsem zaslechl jen několik vět:

„Nesmíš dovolit, aby sem chodili jang-kuej-c' - mořští ďáblové!“

„Můj dům je otevřen každému, kdo zaplatí. Když je pustili do města, proč bych já jim měl bránit?“

„Potrestají tebe i nás, když je tu najdou. Výžeň je, nebo odejdeme my!“

„Jsou to silní lidé! Budou se bránit a způsobí mi mnoho škod.“

„Pomůžeme ti. Jdi a vyžeň je!“

„Udělejte to sami. Mně cizinci nepřekážejí.“

„Dobře. Vyhodíme je tedy sami.“

Kapitán poznal, že jsme předmětem hádky, a zeptal se mě:

„Co si to tam vykládají, Charley?“

„Chtějí nás vyhodit.“

„Hrom a peklo, kapitána Fricka Turnersticka chtějí vyhodit? Ty padavky? Pshaw, jen ať přijdou!“

„Pojďme raději sami, kapitáne!“

„Charley, já jsem si jednou umínil, že si zde poslechnu hudbu a několik písni, a rád bych věděl, kdo mi v tom může zabránit! Jestli se bojíte, tak můžete odejít.“

„Bez vás neodejdu!“

„Well, tak tedy zůstaneme! Chceme-li poznat zemi a její obyvatele, musíme se přesvědčit, jak to vypadá v takové čajovně. Hele, už jdou k nám!“

Všichni hosté povstali. Strkali se navzájem kupředu, až ti první stáli těsně vedle nás. Muž, který před chvílí hovořil s hostinským, nás oslovil:

„Jste Jing-kuo-žen?“

„Ne, jsme Mej-kuo-žen,“ odpověděl jsem, protože jsem se domníval, že je rozumnější mluvit než zachovat mlčení.

„To je stejné. Oba jste stejně špatní mořští ďáblové. Ani jediný Mej-kuo-žen nestojí za nic. Nepatříte do Čung-kuo - Říše středu. Tento Jue ke-lou je pro nás, a ne pro vás! Odejděte sami, nebo vás vyženeme!“

Kdyby mi něco podobného řekl v jiné zemi, vyhodil bych prostě každého oknem, ale tady by to bylo krajně nerozumné.

„Kdo ti řekl, že nepatřím do Čung-kuo? Tisíce Číňanů přicházejí do země Mej-kuo a mohou tam žít a pracovat, jako by byli ve své vlasti. Jednáme s nimi přátelsky a očekáváme, že i vy se k nám budete chovat stejným způsobem.“

„Mej-kuo-žen jsou zrádci, kteří Čching-kuo-žen - Číňany lákají na lodi a do své země, aby tam kopali ča-no a zemřeli daleko od hrobů svých předků. My vás k nám nezveme, nestojíme o vás. Jděte pryč!“

Ten muž nemluvil tak docela nepravdu, Dobře jsem věděl, že Číňané byli mnohokrát vylákáni do zámoří podnikavými Američany, kteří jim slibovali práci a dobré výdělky na stavbě železnic a na farmách. Místo toho je však zavezli na drobné ostrůvky, aby tam potupně v těžkých podmínkách dobývali guano - hnojivo z ptačího trusu. Většina Číňanů nelidské pracovní podmínky dlouho nevydržela a po několika měsících umírala, aniž by byla jejich těla dopravena do Číny a tam pohřbena. Proto jsem odpověděl:

„Máš na to důkazy? A kdyby to i byla pravda, udělal jsem to snad já, nebo tento muž?“

„Patříte k témuž národu, nic jste proti těm zločinům neudělali, a proto vina padá i na vaše hlavy. Vstaňte a jděte, nebo vás k tomu donutíme násilím.“

„My se vás nebojíme. Jestliže vyvoláte hádku a boj, přesvědčíme vás, že jsme silnější. Když se vrátíte na svá místa, počkáme ještě chvíli a pak v klidu odejdeme.“

„Nesmíte tu zůstat už ani okamžik! Ven!“

Vrhl se na Turnersticka, který byl menší než já. To se ovšem trefil na nesprávnou adresu! Kapitán ho nejdříve uchopil za rameno, a pak se klidně zeptal:

„Myslí to ti lidé vážně, Charley?“

„Naprosto vážně!“

„Well! Tak ani my nebudeme žertovat.“

Nadzvedl muže do výšky a hodil jej do zástupu. Všichni se ihned rozprchli.

„Co vás to napadáng, vy bandong hlupákung! Okamžitě se sedněteng, nebo tu z toho nadělámeng třískyng na topeping!“

Číňané vytrhli z několika lavic bambusové hole, kterými se do nás pustili. Utržil jsme sice několik ran a zásahů, ale potyčka skončila pro nás vítězně. Osm deset vychrtlých, špatně živých chudáků se s námi nemohlo měřit, a hostinský s personálem zůstali neutrální.

Zápas se pochopitelně neobešel bez rámusu a - co jsem předpokládal, se skutečně stalo: Do místnosti vtrhlo několik uniformovaných mužů ozbrojených luky, šípy, krátkými kyji a štíty, na nichž byl namalován císařský drak. Na prsou a na zádech měli zdaleka čitelný nápis "ping" - voják.

Když nás uviděli, příšerně se zamračili a napřáhli kyje.

„Kdo jste?“ zeptal se velitel Turnersticka.

„Co chce ten šašek?“ obrátil se na mně kapitán.

„Ptá se, kdo jste.“

„Řekněte mu to, Charley! Ale zároveň mu vysvětlete, že mu ten klacek nepornůž, nabude-li se chovat zdvořile.“

Ping opakoval svou otázku zvýšeným hlasem.

„Tento muž je Mej-ku-žen a já jsem Te-kuo-žen," odpověděl jsem .

„Jste cizinci a barbaři a odvažujete se vkročit do Kuang-čou-fu?“

„Neplýtvěj zbytečnými slovy! V naší zemi je označení barbar urážkou, kterou si nikdo nenechá líbit!“

„Jste barbaři, protože byste jinak nevyvolali rvačku.“

„Pak těmi barbary jsou zde přítomní Číňané, neboť oni ji vyvolali!“

„To je lež! Tito mužové jsou hodní a mírumilovní, určitě vám neublížovali.“

Položil jsem mu ruce na ramena tak prudce, až zavrával.

„Jestli ještě jednou řekneš, že lžu, zmaluji ti záda, až ti zmodrají jako obloha!"
Ustoupil.

„Ty mně vyhrožuješ? Víš, co to znamená?"

„Nic to neznámá! Co od nás chceš?"

„Zatknu vás a odvedu k č'-fuovi"

„Souhlasím, ale musíš zatknout i tyto lidi."

„Jsou nevinní!"

„To vyšetří č'-fu. Jak můžeš vědět, kdo je a kdo není vinen? Dosud jsi se nikoho nezeptal, co se tady stalo, jak rvačka vznikla."

„Do toho vám nic není! Zaplaťte účet a jděte před námi!"

Podle strážcových posuňků kapitán pochopil obsah našeho rozhovoru.

„Kdo je ten člověk, Charley?"

„Voják a strážník."

„Chce nás smad zatknout?"

„Ano.“

„Odstupte kousek; já jej trochu pohladím po hlavě, aby se mu v té jeho makovici trochu rozjasnilo.“

„Raději ne, mohlo by nám to dost uškodit. Když už jsme byli tak nerozumí a vlezli do vody, nezbývá nám, než plavat po proudu."

„To má být výčitka?"

„Ale ne! Šel jsem s vámi a věděl jsem, že budu s vámi zadržen. Oběsit se však nedáme. Buďte tak laskav a nechte se klidně zatknout."

„Co mi tedy zbývá, Charley, když na tom trváte!" zabručel.

„Kolik zaplatím za ten čaj?" zeptal jsem se hostinského .

„Jeden fen za oba šálky."

„Tady máte."

Dal jsem mu deset fenů a obrátil se k strážníkovi:

„Jsme připraveni. Žádám tě ale, abys opatřil dvoje krytá nosítka, neboť jsme unaveni. Zde jsou peníze pro nosiče."

Podal jsem mu dolar.

„Budeš chtít nazpět?" zeptal se naivně.

„Nebudu."

„Hned obstarám nosítka.“

„Znovu však žádám, abys zatkl také tyto muže. Hádku vyvolali oni!"

„Když ji vyvolali, půjdou s námi!"

„A hostinský jako svědek!"

„I s tím souhlasím!"

Dolar zcela změnil vojákův názor na nás. Poslal jednoho muže pro nosítka, v nichž jsme se pohodlně usadili. Vojáci, hosté, hostinský a velký zástup zvědavců nás doprovázeli.

Zavedli nás na úřad trestů.

Byla to výstavní budova, jejíž průčelí bylo zdobeno dřevěnými sloupy. Na nádvoří, kde se povalovala četa vojáků, jsme vystoupili. Vtiskl jsem pingovi do rukou ještě jeden dolar. Jeho tvář se rozzářila.

„Vidím, že jste neobyčejně vzdělaní lidé. Nedám vás s ostatními do jedné místnosti, ale postarám se o to, abyste byli uvedeni do pokoje pro vznešené hosty.“

Předal nás potom dalšímu strážci v hodnosti poručíka, a zašeptal mu přitom několik slov - patrně doporučení. Náš nový průvodce nás zavedl do komnaty vybavené pěkným nábytkem, ba dokonce i koberci.

„Tady počkejte!“

Odešel a za malou chvíli se vrátil s čajem. Turnerstck správně vytušil, že poručík od nás očekává slušně siao-li, a proto mu dal dolar.

Muž se radostně zatvářil a rychle schoval peníz.

„Nebojte se! Č'-fu je sice velmi mocný, ale miluje, spravedlnost a stříbro. Jste velmi zdvořilí a snadno proto vyhrajete spor.“

Jeho rada byla zcela jednoznačná, takže jsme vůbec nemohli být na pochybách o tom, co máme dělat. Přeložil jsem poručíkova slova kapitánovi.

„Hm. Tak pan soudce miluje spravedlnost a stříbro! Vlastně takovou spravedlnost, která přináší stříbro. Ode mne nedostane ani vindru. Vy mu něco dáte?“

„Ani zlámaný groš!“

„Ostatně, nás soudit nemůže, protože podléháme jen příslušným konzulárním soudům.“

„O tom jej příležitostně poučím.“

„Zlobíte se na mne, že jsem vás dostal do takové šlamastiky?“

„Ale vůbec ne, kapitáne! Celá záležitost se začíná vyvíjet náramně zábavně a není pro nás nijak nebezpečná.“

Do místnosti vstoupil ping, který' nás zatkl.

„Jste bez viny. Vyslechl jsem ostatní muže a ověřil si vaši naprostou bezúhonnost. Oznámím případ č'-fuovi.“

Vešel do vedlejšího pokoje, v němž patrně dřímал soudce. Zaslechli jsme nejasně rozhovor obou mužů. Za malou chvíli se ping vrátil a oznámil nám, že můžeme vstoupit.

Uviděli jsme Číňana, jehož bezvýrazný obličej nevzbuzoval velkou důvěru. Uklonili jsme se však zdvořile. Poděkoval nám pokynem hlavy a pravil:

„Slyšel jsem, že jeden z vás je Američan a jeden Evropan. Kdo z vás je Američan?“

„Tady ten muž,“ odpověděl jsem a ukázal na kapitána.

„Ty jsi tedy Evropan, že ano?“

„Ano!“

„Mluvíš čínsky, a on však ne?“

„Tak jest.“

„Tomu se vůbec nedivím. Američané a Angličané mluví jedním jazykem a domnívají se, že už nepotřebují znát žádnou jinou řeč. Jaké je tvé zaměstnání?“

„Jsem wen-žen - spisovatel.“

„Wen-žen? A proč jsi přišel k nám do Tchien-sia?“

„Protože chci poznat tuto zem a její obyvatele.“

„A proč je chceš poznat?“

„Abych mohl napsat knihu o Tchien-sia.“

„Jsi tedy zámožný člověk?“

„Naopak, jsem docela chudý, ale u nás jsou díla spisovatelů honorována, kdežto u vás wen-ženové píšou zdarma.“

„Jste opravdu nepochopitelní, vy Evropané! A co dělá ten Američan?“

„Je cung-ping - námořní kapitán“

„Má loď?“

„Ano. Kotví v Hongkongu."
 „Proč on přišel do Kuang-čou-fu?"
 „Protože je to můj přítel a nechtěl mě opustit."
 „Je kapitánem válečné lodi?"
 „Ne, obchodní."
 „To má štěstí! Vojáka bych musel přísně soudit. Jak dlouho jste již v Kuang-čou-fu?"
 „Teprve dnes jsme přicestovali."
 „Proč jste vnikli do vnitřního města a nezůstali na předměstí?"
 „Nevěděl jsem, bohužel, že jsou zde tak neslušní lidé."
 „Budeš o nich psát ve své knize?"
 „Ano."
 „A napíšeš také, že jsi byl u mne?"
 „Ovšem."
 „A budou to číst Evropané?"
 „Doufám, že moji knihu budou číst i Američané, kniha bude vydána v jazyce anglickém, francouzském, portugalském a ruském.“

„Posad'te se! Ukážu vám, jak vzorně sloužím spravedlnosti."
 Usedli jsme na pohovku. Soudce zazvonil, a ping vstoupil do pokoje.
 „Přived' ty muže!“
 „Ten soudce taky mluví mizerně čínsky," zašeptal mi Turnerstick. "Nerozuměl jsem mu ani slovo. Co s námi chce udělat?"
 „S námi celkem nic, Myslím, že naopak bu dou potrestáni naši odpůrci."
 „Jak to?"
 „Řekl jsem mu, že budu psát o Číně knihu a že se v ní zmíním i o něm."
 „To jste udělal velmi diplomaticky a chytře, Charley! Jsem zvědav, jak si bude počínat!"

Naši protivníci byli předvedeni. Výraz soudcova obličeje se rychle změnil. Jeho čelo se svažilo a z malých očí sršely blesky na muže, kteří před ním klesli na kolena.

„Vy se opovažujete předstoupit přede mne na kolenou, psi?“ zahřměl na ně. „Na břicho a čelo na zem! Kdo z vás je majitelem domu, v němž byl spáchán tak neslýchaný zločin?“

„Já, vznešený pane,“ prohlásil hostinský, nepozvednuv hlavy.

„Začali hádku tito pánové?“

„Ne. Chovali se velmi slušně a zdvořile.“

„A přece jste je napadli. Kdyby požádali o pomoc svého konzula, byli byste odsouzeni k trestu smrti. Jsou však milosrdní a ponechali výši trestu na mé vůli. Půjdete každý na tři roky do vyhnanství, ale nejdříve budete nosit deset dnů na krku trdlici!“

„Jsem nevinný, vznešený mandariné!“ odvážil se zašeptat hostinský. „Já jsem všechny varoval a zakázal jim ubližovat cizím pánům!“

„Měl jsi tomu zabránit. Odpros vznešené cizince - snad ti prominou nošení trdlice!“

Připlazil se k nám po břiše.

„Vy jste velmi vznešení páni a já jen nepatrný tvor. Vy víte, že jsem nevinný. Smilujte se!“

Obrátil jsem se k soudci:

„Tvá moudrost je veliká, pane, tvá spravedlnost jasně předstihuje slunce. Dej nám příležitost, abychom se mohli obdivovat i tvé dobrotě! Tento muž je skutečně nevinný, a proto tě prosím, abys mu trest prominul.“

„Vyhovím vaší prosbě,“ odpověděl mi soudce a pak řekl hostinskému:

„Vstaň, pse, jdi domů a važ si mé spravedlnosti a laskavosti těchto jang-lao-jie - cizích pánů!“

Pingovi potom nařídil, aby ostatní odvedl a zapsal si jejich jména.

Odsouzenci se odplazili ven.

Trest byl neobyčejně přísný a skoro mě mrzelo, že to takhle skončilo. Zároveň jsem si uvědomil, že není na škodu, když si cizinec vynutí trochu úcty, a konečně jsem byl přesvědčen, že mandarin před námi hraje divadýlko a po našem odchodu muže propustí. Oba argumenty mě posléze upokojily.

„Jste spokojeni s mým rozsudkem?“ zeptal se soudce.

„Naprosto! Děkujeme ti vřele - tvou slávu rozhlásíme všude, kamkoli přijdeme.“

„Splňte však mé přání a nechoďte do vnitřního města. Chuang-ti - císař zakázal cizincům vstup a jeho poddaní musí dbát na to, aby císařova vůle byla plněna. Jak dlouho chcete ještě zůstat v Kuang-čou-fu?“

„Nejdéle do zítřka.“

„Jste hosty nějakého přítele nebo známého?“

„Nejsme. Zůstaneme v I-fangu - Domě cizinců.“

„To nedovolím. Pojd'te se mnou!“

Zavedl nás do jiné části domu a otevřel dvoje dveře.

„V těchto pokojích bývají pravidelně ubytováni moji přátelé, když mě přijdou navštívit. Zůstaňte zde - jste mými hosty!“

Toto pozvání bylo sice lichotivé, ale podle čínských zvyklostí jsme je nesměli přijmout. Vážně je myšleno pouze pozvání psané nebo tištěné, ale ústní je pouhou zdvořilostní frází, a kdo je přijme, dopustí se velkého prohřešku proti společenským mravům. Postaví-li Číňan před někoho šálek čaje, nesmí být odmítnut; řekne-li však „zůstaň u mne a vypij se mnou čaj“, je nutno vymyslet si nejrůznější výmluvy a námitky a pozvání nepřijmout. Tak to vyžaduje dobré společenské chování. Přijme-li však někdo takové pozvání, marně čeká, že mu čaj bude přinesen - nedočká se. Uslyší jen opovržlivou odpověď: „Co si mám o tobě myslet? Byl jsem zdvořilý a nabídl ti čaj, a ty nejsi ani tak slušný, abys jej odmítl! Jsi barbar, který nemá rozum?“

Marně jsme se však v tomto případě pokoušeli o námitky. Soudce rychle odešel do pracovny, napsal zběžně dvě pozvánky a nesl nám je.

„Prosím, přijměte tyto pozvánky. Vidíte, že to míním úplně vážně. Nebo mě snad chcete urazit?“

„Poroučíš-li, pak tě ovšem poslechneme.“

„Dobře - tak tedy poroučím! Vstupte a považujte se za pány mého domu. Hned vám pošlu jednoho sluhu, který splní všechny vaše příkazy.“

Oba pokoje byly podle čínských měřítek velmi pěkně zařízeny a určeny zřejmě jen pro vznešené hosty.

„To si dám líbit, Charley!“ zvolal Turnerstick. „Je to opravdu zajímavé, poznávat země a jejich obyvatele ve společnosti spisovatele. Mandarín nás přijal jako představitele nejvznešenější společnosti. Ví vůbec, kdo jsem já?“

„Ano, ale naše jména dosud nezná. Ze zdvořilosti se na jména ani nezeptal.“

„K jakému trestu odsoudil ty chlapíky?“

Vylíčil jsem kapitánovi průběh "procesu" a výši rozsudku.

„U všech d'asů, to je ale přísný rozsudek!“

„Pokud to soudce myslel vážně, pak ano. Nosit deset dnů na krku kládu je krutý trest, ale vyhnanství není tak nemilosrdné, jak si myslíte. Číňané neznají trest odnětí svobody; místo do vězení dopravují provinilce do některé jiné provincie. S vyhnancem může jít celá jeho rodina.“

„Asi to myslel proklatě vážně! Jen se podívejte ven, Charley!“

Na dvoře už skutečně stáli odsouzenci. Hlavy jim vyčnívaly z malých otvorů trdlíc, které jim spočívaly na ramenou a byly zřejmě zhotoveny z neobyčejně těžkého dřeva.

Z pozorování nás vyrušil sluha, který přinesl pozvání na večeři. Nejdříve nás zavedl do lázně a připravil nám lehké čínské domácí obleky.

Hostitel nás přijal v jídelně sám. Buď chtěl dopřát při večeři nerušený klid, nebo se styděl někomu prozradit, že poctil svým hostinstvím dva barbary. '

Večeře měla šestnáct chodů a soudce si jí získal naprostou kapitánovu přízeň. Turnerstickovo nadšení neznalo mezí, když zjistil, že hostitel nám dal připravit nejen čínské hůlky, ale i lžíce a nože.

„Není to znamenitý muž? Skutečně dokonale poznávám zemi a její obyvatele. Jenom mě mrzí, že tak hrozně zanedbávají svou mateřskou řeč. Vůbec jim nerozumím.“

„Já jim ale rozumím docela dobře!“

„Nechápu, jak to děláte! Asi jste udělal velkou chybu, že jste mě učil jen čínsky mluvit, a ne také rozumět!“

Při každém novém chodu mi č'-fu řekl název jídla a zároveň se zeptal, jak nám chutná. Musel jsem mu vysvětlit, jak se tato jídla upravují v mé vlasti. Z rozhovoru jsem se přesvědčil, že je velmi vzdělaný a vědychtivý muž. Podrobně se zajímal o všechny země, které jsem až dosud navštívil.

„Viděl a zažil jsi toho tolik, že ani v našich t'ing a šu - posvátných knihách a spisech není tolik příhod zachyceno. Myslím však, že u nás žádná dobrodružství nezažiješ. Obyvatelé této země jsou příliš střízliví.“

„A přece jsem tu už zažil velké a zajímavé dobrodružství!“

„Smím vědět jaké? Jsi tu teprve krátkou dobu, a přece tvrdíš, že jsi už něco zažil. Mně se ještě nic zvláštního nepříhodilo.“

„Ne všichni obyvatelé této země jsou tak střízliví, abychom nemohli prožít nějaké dobrodružství. Jen si vzpomeň na lung-ženy a hned jistě připustíš, že se tu naskytne dostatek příležitostí k různým příhodám.“

„Lung-ženové? Setkal ses snad s některým z nich?“

V jeho obličeji se zračila zvláštní nedočkavost.

„Ovšem!"

„Kdy?"

„Včera."

„A kde?"

„Na řece."

„Jak k tomu došlo?"

„Zajali mne a mého přítele a pak nás odvěkli do Kuang-ti-miao."

„A to vás sami propustili?"

„Ne! Cestu na svobodu jsme si museli vybojovat!"

„To je ale nemožné!"

„Je to možné - jinak bychom tu asi s tebou neseseděli."

„To je prostě neuvěřitelné! To je skutečně neobyčejná událost. Dosud lung-ženové nepropustili bez výkupného ani jediného zajatce!"

„My jsme jim nejen nezaplatili výkupné, ale ještě jsme jim unesli zajatou Holanďanku, kterou jsme objevili v chrámu."

„Kolik bylo lung-ženů?"

„Asi třicet."

„V tom případě jste si svobodu nemohli vybojovat silou, ale nějakým jiným způsobem. Zajímáš mě stále víc. Smím tě poprosit, abys mi řekl své jméno?"

„Zde se jmenuji Kuang-si ta-š'."

Překvapením vyskočil ze židle.

„Kuang-si ta-š'? Znáš *Jang-kuej kuo-š'*?"

Teď zase překvapil on mne. Jak mohl znát název mé práce *Dějiny říší západních d'áblů*?

„Ano, znám."

„A *I-žen č' c'-žan-sue*?"

„Taky."

„A *Tchien ti sue*?"

„Ovšem!"

„Ty jsi napsal ta díla?"

„Ano, napsal jsem je."

„Teď už vím, jak ses dostal z moci lung-ženů!"

Můj údiv ještě vzrostl.

„Ty znáš Kung-niho?" zeptal jsem se.

„Znám. Zachránil jsi mu život - vyprávěl mi o tom, když se vrátil do Kuang-čou-fu. Také tvé práce mi předložil, abych si je přečetl. Jsem členem an-lunu- zkušební komise, a proto jsem je podrobně prostudoval, abych o nich mohl přednést svůj posudek."

Tato zpráva mě překvapila. Zeptal jsem se proto dále:

„Kdo ještě četl mé práce?"

„Ještě jeden člen komise."

„S jakým výsledkem?"

Lehce se usmál.

„S výsledkem, který ti Kung-ni již předpověděl. Jeho otec je stále velmi mocný hodnostář, ačkoli mu císař dovolil, aby odešel již na odpočinek. V naší provincii je předsedou zkušebního sboru a může zařídít, aby ti byla udělena akademická hodnost. Poznal z tvých prací, že jsi velkým učencem a budeš-li se řídit jeho radami, staneš se t'in-š'em."

„Jaké jsou jeho rady? Čeho se týkají?"

„To ti řekne on sám. Jsi sice cizinec, ale budeš-li chtít, můžeš být po získání hodnosti vysokým úředníkem. Pak už nikdy nebudeš muset psát knihy jen proto, abys nezemřel hladu." Takový obrat v naší debatě jsem opravdu nečekal. Pojednání jsem nadiktoval spíše z rozmaru a vůbec jsem neočekával nějaký výsledek. A teď mi č'-fu tvrdí, že mi skutečně bude udělena

akademická hodnost! Z neobyčejně rychlého a v Číně zcela neobvyklého postupu při posuzování mých prací jsem usoudil, že v pozadí musely působit nějaké zvláštní sny. Byl jsem neobyčejně zvědav, jaké rady mi Kung-niho otec udělí a co bude ode mne požadovat.

„Kung-ni již není tvým hostem?“

„Není. Odešel navštívit svého otce Fu Ming-c’a.“

„Znáš ho také?“

„Ovšem! Je to můj bratr, a podřídíš-li se jeho vůli, staneš se jeho synem.“

„Kde bydlí?“

„V Li-tingu. Kung-ni ti to neřekl?“

„Ne.“

Kung-niho otec tedy bydlí v témže místě, kde se zdržuje i Ťiang-lung, vůdce dračích mužů! Tato okolnost mě donutila o věci podrobněji přemýšlet. Dospěl jsem k názoru, že oba muži se musí navzájem znát. Abych si ověřil správnost této myšlenky, ptal jsem se dále:

„Je vůbec dovoleno, aby fu-juan přijal cizince, křesťana, za svého syna?“

„Všechno, co lze uskutečnit, je dovoleno.“

Tato zásada je opravdu pozoruhodná.

„Lung-ženům je také dovoleno, aby byli říčními piráty?“

„Dovolují si to sami - z jejich hlediska je jim to tedy dovoleno.“

„Ale co zákon, spravedlnost?“

„Postihne je, nebudou-li si počínat dosti moudře.“

„Ty jako soudce, jako zástupce zákona jsi tedy povinen proti lung-ženům bojovat a zničit je.“

„Udělám to, bude-li to v zájmu zákona. Nikdo však nepřišel a nic podobného na mně nepožadoval.“

„Poskytnu ti tedy příležitost.“

„Ty?“

„Ano, já! Mnoho dračích mužů se bude dnes o půlnoci radit ve Wan-chuo-tienu o tom, jak by mne a mého přítele mohli zajmout a snad i zavraždit. Naskýtá se ti tedy vhodná příležitost je zatknout a potrestat.“

Usmál se zvláštním způsobem a pokýval hlavou.

„Jak si přeješ! Tak vás tedy chtějí chytit?“

„Ano!“

„Protože jste jim již jednou unikli?“

„Ano.“

„Jejich vůdcem byl muž vysoké postavy?“

„Ano!“ odpověděl jsem. „Ty ho znáš?“

„Jsem soudce, a musím proto znát všechny lidi, které snad budu někdy soudit. Soudcové v tvé vlasti nejsou tak prozíraví?“

„Jsou! Znají velmi dobře podobné lidi, ale nečekají, až je někdo udá, nýbrž je-li nutno zabránit zločinu, jednají samostatně a o své vůli.“

„Mají patrně velmi málo práce, když jim zbývá na takové věci čas. Soudce má čekat, až mu zločince předvedou. Jestliže si to však přeješ, vyhledám vůdce lung-ženů ve Wan-chuo-tienu.“

„Mohu tě doprovázet?“

„Ne. Můj úřad nedovoluje, abych šel v doprovodu cizince, a potom - jsi mým hostem, a nesmím tě proto vystavovat nějakému nebezpečí. Postarám se o to, aby lung-ženové k tobě nechovali žádné nepřátelství.“

„To jsi tak mocný člověk?“

„Ano. Jak dlouho tu můžete čekat?“

„Tak dlouho, jak se nám tu bude líbit. Mám však sjednanou schůzku s Kung-nim, a byl bych proto rád včas na lodi.“

„Kung-niho můžete sami navštívit již zítra.“

„Kde?“

„V Li-tingu. Postarám se vám o nosítka a o doprovod. Nebo si-snad přejete cestovat v mandarínské džunce?“

„Co budeme dělat a kterou cestou se vydáme, o tom nejráději rozhodujeme sami.“

„Na to máte právo; můžete jít, kam si přejete. Jistě jsi už ale poznal, že to s tebou myslím dobře. Chcete poznat Čínu, a to se vám nejlépe podaří, budete-li se řídit mými radami. Oděv, který jsi dostal, nernáš s sebou. Opatřím ti nové čínské šaty a mandarínské klobouky, kamkoli pak zavítáte, budete přijati s náležitou úctou.“

„Smíš nám dát odznaky mandarínů?“

„Dovolím ti je nosit. Ostatně mluvíš dost dobře čínsky, a neprozradíš se tedy.“

Návrh byl velmi lákavý, a proto jsem jej přes různé pochybnosti po poradě s kapitánem přijal.

„Chcete být mandarínem, kapitáne?“

„Proč ne ..., přinese-li nám to užitek a zábavu a nebude-li to příliš nebezpečné.“

„Náš hostitel nám chce opatřit čínské obleky a vypravit nás na návštěvu ke Kung-nimu, který je teď nedaleko u svého otce.“

„Well! Souhlasím, nebude-li to pro nás znamenat příliš velkou časovou ztrátu. Je-li jeho otec opravdu vysokým úředníkem, mohli bychom se dočkat ještě jednoho tak skvělého pohostění, jako bylo toto u pana soudce.“

Oznámil jsem č'-fuovi výsledek naší rady.

„Tak je to správné! Postarám se o vás jako o rodné bratry.“

Povstal. Poděkoval jsem mu za pohostinství a také kapitán připojil několik upřímných slov:

„Pane soudce, přítelingu a hostitelingu! Musím ting řícing, že jsem si už dávnong tak nepošmáknul jako u tebing. Přijdeš-ling někdyng na mou loď, vynasnažím se ting tvé pohostinstvíng oplatiting!“

Soudce se usmál a pokynem hlavy přátelsky poděkoval za tato slova, jejichž smysl patrně vycítil. Potom nám sluha přinesl tabák a dýmky. Protože nebylo příliš pozdě, rozhodli jsme se, že ještě posedíme a zakouříme si.

Neuplynulo ani deset minut a sluha nám ohlásil návštěvníka, který si prý přeje nás vidět. Byl to majitel obchodu s oděvy. Změřil si naše proporce a za čtvrt hodinku přinesl dva obleky, k nimž sluha připojil též dva copy, vějíře a mandarínské klobouky, z nichž jeden byl ozdoben knoflíkem zlaceným a druhý křišťálovým. Prvý klobouk byl určen pro kapitána, druhý pro mne. Já měl tedy vystupovat jako mandarín páté a Turnerstick jako mandarín deváté třídy.

„Vyzkoušíme si ty oděvy, Charley?“ zeptal se kapitán.

„Jsem pro. Času máme dost.“

„Tak se do toho dejme!“

Převlékli jsme se a vzájemně si připevnili dlouhé falešné copy. Když jsem se podíval do zrcadla, nemohl jsem se udržet smíchy, a také kapitán se přímo zalykal, když se spatřil v zrcadle.

„Poslouchejte, Charley, vypadám také tak nepodařeně jako vy?“

„To víte, že ano! Připadáte mi jako šašek převlečený za Číňana.“

„Zrovna tak připadáte vy mně! Ale vaše vousy se k tomu čínskému obleku příliš nehodí.“

„Našli jsme tu všechno, co potřebujeme; někde zde bude muset být i vosk na vousy.

Snadno si pomůžeme.“

„Kam ale uložíme naše šaty? S výměnou bych zrovna moc nadšenej nebyl!“

„Odevzdáme je č'-fuovi, který nám je pošle do Hongkongu.“

„To by šlo! A teď na kutě, abychom se zítra brzy probudili.“

KAPITOLA DESÁTÁ -- PODIVNÉ SETKÁNÍ

Ráno jsme posnídali se soudcem. Pečlivě si nás prohlédl a prohlásil, že nám oděvy padnou dobře. Pak nám dal doporučující dopis pro svého bratra Fu Ming-c'a a dva stříbrné pruty na uhrazení cestovních výloh.

Při loučení se Turnerstick soudci hluboce uklonil a řekl:

„Milovaný přítel a bratřeng! Byl jsi na nás moc hodnýng a příjemnýng. Za vše, co jsme tung snědli a vypili, ti srdečně děkujemeng. Na zpáteční cestěng se zaseng zastavímeng. Na shledanou a žij blazeng, ty klukung jeden čínskang!“

Soudce nás doprovodil až na dvůr. Snažil jsem se všemožně zacházet s vějířem a se slunečníkem zcela nenuceně a přirozeně; Turnerstick si však položil slunečník na rameno jako pušku a vějíř držel v ruce jako klacek.

Doprovod tvořilo přes třicet lidí, kteří při našem příchodu padli na zemi. Ještě jednou jsme se rozloučili se soudcem, usedli do nosítek a již jsme byli poklusem unášeni.

Před námi běželi čtyři muži ozbrojení bambusovými holemi, kteří každému, koho potkali, dávali pořádnými ranami na srozuměnou, že se má zastavit, uhnout, ustoupit, ponížene se uklonit, protože mu bylo osudem dopřáno spatřit nosítka se vznešenými úředníky. Za nimi pak klusalo osm vojáků, kteří měli na prsou vyobrazeného draka a na zádech nápis ping. Byli

ozbrojeni doutnakovými puškami, z nichž nejméně dvacet let nebylo vystřeleno. Potom následovali čtyři nosiči. Jejich povinností bylo střídát unavené druhy. Další čtyři nosiči drželi na ramenu moje nosítka, za námi pokašlával velitel výpravy a pak následovala nosítka s kapitánem a s dalšími čtyřmi muži na střídání. Na konci běželo osm vojáků ozbrojených oštěpy, luky a šípy a za ně se připojil hlouček uličníků, kteří stále pokřikovali: „Čchien – peníze!“ Každou chvíli se některý muž z našeho doprovodu zastavil a dal jim pořádný „čchien“ klackem přes záda, čímž ovšem dosáhl vždy jen toho, že se pokřik ztrojnásobil.

Teprve po půldruhé hodině cesty, kdy jsme měli již město s předměstími za zády, náš „čestný“ doprovod začal řídnout, až za námi nastal úplný klid.

Nosiči patří mezi nejpobornější postavy Říše květnatého středu. Jejich výkony jsou přímo nadlidské. Stále se pohybují poklusem, sténají pod svým břemenem, z každého póru se jim řine čůrkem pot, ale zdánlivě se nikdy neunaví. Vytvrle běží po dobré i po špatné cestě, po rovině i do kopce, po horských cestách, i přes přes široce rozlité mělké vodní toky. Za každou míli dostanou odměnu jeden jen, to je asi tři mědákky. Oblečení jsou do krátkých kalhot a kazajky, na nohou mají sandály z rýžové slámy.

Cestování v nosítkách se mi příliš nezamlouvalo. Člověk v nich leží jako v rakvi, takže bych dal raději přednost jízdě na dobrém koni. Ale koně lze v Číně spatřit jen velmi zřídka, zejména v jižních provinciích.

Zastavili jsme teprve před polednem ve vesnici, jejíž siang-čang - starosta- nám musel na úřadě poskytnout vše, co jsme potřebovali. Poobědvali jsme a pak jsme si chvíli odpočinuli.

„Jak se vám líbí jízda v těch nosítkách, Charley?“ zeptal se mě kapitán.

„Že bych tím byl nadšen, to zrovna říci nemohu.“

„Já už vůbec ne! Ta bouda je sice potažena nejdrazšími látkami, ale člověk je v ní příšerně namačkán. Obyčejná bárka je tisíckrát lepší.“

„Já bych dal zase přednost dobrému koni.“

„Dejte pokoj! To je ještě horší nadělení než nosítka - z těch aspoň nespádnou. Z hřbetu koně bych ale sletěl každých deset kroků nejméně dvakrát. Ale abych nezapomněl - jsou zde také dračí muži?“

„To víte, že ano. Řekl jsem vám přece, že v Li-tingu, kam se ubíráme, sídlí vrchní drak.“

„Well! Tak si na něj pořádně posvítíme!“

„Také pa-cung přijde! Zdržel se v Kantonu jen proto, že jsme tam byli my.“

„Tak si posvítíme i na něj - ale revolverem! Už ho mám připravený v rukávu. Posl yšte, Charley, proč nám vůbec dali ty slunečníky a vějíře?“

„Vějířem si můžete ovívat obličej, až vám bude příliš horko, a slunečník má univerzální použití: Chrání člověka před deštěm i slunečními paprsky, při chůzi se můžete o něj opírat, můžete jím i upoutávat na sebe pozornost a může také posloužit jako ušlechtilý výchovný prostředek, jímž můžete někoho pořádně natřít přes záda.“

„Ze všeho nejvíc se mi zamlouvá to poslední. Vějíř mi jinak není k ničemu. Když je horko, rozepnu si plášť, sundám klobouk i cop a důkladně se provětrám. Používat slunečník jako ochranu proti dešti považuji za hloupost. Je přece naprosto jedno, jestli zmokne kabát nebo slunečník - něco zmoknout musí a pak se musí stejně sušit ta nebo ona věc. Víc než na kůži promoknout nemůžu.“

„To máte sice pravdu, kapitáne, ale nakonec si stejně budete muset zvyknout jak na slunečník, tak i na vějíř, pokud budete chtít, aby vás pokládali za mandarína.“

„Well! Tak mi ale neříkejte pořád ‚kapitáne‘, ale mister mandarinig Turnering-sticking.“

„To nejde, protože mandarin se čínsky řekne kuang-fu. Musel bych vám tedy říkat kuang-fu Tur-nering-stick-king.“

„Tak mi tak říkejte! Jak mám oslovovat já vás?“

„Kung-ni mě pokřtil na Kuang-si ta-š': jsem tedy kuang-fu Kuang-si-ta-š'.“

„Dvakrát kuang za sebou není zrovna příliš libozvučné, a pak je to na mou děravou paměť příliš dlouhé. Napište mi to, prosím, na kousek papíru a já se to naučím, až zas budu mít v nosítkách dlouhou chvíli.“

Vyhověl jsem jeho přání, i když jsem byl přesvědčen, že jeho snaha bude marná. Potom jsem dal starostovi malý siao-li a vyrazili jsme na další cestu.

Slunce se již sklánělo k západu, když jsme před sebou uviděli v dálce Li-ting. Bylo to malé, ale velmi roztažené město, protože v něm téměř každý dům byl postaven uprostřed

zahrady s malým jezírkem. Obyvatelé Li-tingu v těchto jezírcích pěstují zlaté rybky, které prodávají.

Za městem jsem spatřil výstavnou budovu, podle jejíhož zevnějšku jsem ihned poznal, že je to letní sídlo nějakého vznešeného číňana. A ještě dál za městem vynikala nad okolí členitá palácová budova s několika vedlejšími staveními, jež byla obklopena vysokou zdí. A docela v pozadí jsem uviděl holé rozeklané skalní útesy, jejichž hřebeny zlatily poslední paprsky zapadajícího slunce. Kolem nebylo nic než rýže, cukrová třtina a bambusová pole.

Náš průvod klusal městem k paláci, před jehož vraty zastavil. V bráně se objevil starý Číňan. Při pohledu na nosítka údivem spráskl ruce.

„Č'-fu! Lidi, pojd'te rychle sem a pomozte vznešeným pánům vystoupit!"

Turnerstick si nosítka otevřel sám, vystoupil a se slunečnkem pod paží šel do dvora. Já jsem však zůstal uvnitř a vyčkával, až mi vůdce průvodu otevře dvířka. Jako mandarín s kříšťálovým knoflíkem jsem musel vystupovat důstojně.

Stařec zřejmě znal nosítka a domníval se, že přicestoval soudce, bratr jeho pána. Když jsem odevzdával veliteli výpravy peníze a pro každého muže zvláštní siao-li, uslyšel jsem ze dvora hlučný kapitánův hlas.

„U všech rejnoků a tresek, tady je Kung-ni, kterého jsme vysvobodili ze společnosti divokejch koz! Welcome, ty klukung jeden čínskáng!"

„Vy jste zde, kapitáne? Kde je váš přítel a jak jste se sem vůbec dostali?"

„Kde je ten zatrolenej Charley, vlastně Kung-fu-kung-lu-kung-hu? Asi se ještě rozvaluje v nosítkách a vospává jako po hodech."

Kung-ni byl okamžitě u mne a radostně mě zdravil. Změna našeho zevnějšku jej zřejmě překvapila; ale na nic se nevyptával. Uvedl nás do budovy, kde na konci širokého schodiště nás očekával muž, který jako by starému soudci z oka vypadl. Nebyl to patrně nikdo jiný než Kung-niho otec.

„Kuang-si ta-š'!" ohlásil mě Kung-ni. Soudcův bratr se tvářil překvapeně, ale přivítal mě jako starého známého a nepřipustil, abych mu složil uctivou poklonu. Potom nás zavedl do velké komnaty, kde si mě důkladně prohlédl a znovu mě pozdravil:

„Bud' vítán, zachránce mého syna! Můj dům je tvým domem a tvé rozkazy budou splněny!"

Vyňal jsem dopis jeho bratra a podal mu jej. Když si ho přečetl, pokynul nám, abychom šli za ním.

„Ubytujte se zde v těchto pokojích. Pokoje napravo jsou tvé, nalevo tvého přítele. Hned dostanete vše, co budete potřebovat. Až si trochu odpočinete, dovol, abych si s vámi pohovořil."

Sotva jsem se trochu porozhlédl v nádherně vyzdobených pokojích, přišel sluha a přinesl mi čisté prádlo a oděv. Převlékl jsem se a pak jsem si z okna prohlížel skvostně upravenou zahradu.

Po chvíli se opět objevil sluha a uctivě se mě zeptal:

„Přeješ si navštívit mého pána?"

„Ano. Kde ho najdu?"

„Přijme tě v pokoji, kde jsi již jednou byl."

V komnatě mě očekával Fu se svým synem.

Hned za mnou vstoupil Turnerstick, který mě téměř rozesmál. Dlouhý cop měl úplně na straně, slunečník držel pod paží a roztaženým vějířem se rozháněl tak mocně, jako by jím chtěl zabít vola.

Oba Číňané se tvářili velmi vážně. Hostitel nás hned zdvořile pozval ke stolu na večeři.

Kapitán si vyhrnul rukávy, na něž nebyl zvyklý, a pustil se s chutí do cukrovinek, které mu Kung-ni nabídl. Číňané totiž začínají každou hostinu těmi pokrmy, které my jíme obvykle až na konec. Jen z úcty k evropskému hostu bývá někdy pořadí změněno. Také víno nepijí

studené z číší, ale teplé z kovových kalichů. Mezi jednotlivými jídly se často dělá přestávka; společnost vstane od stolu, baví se a kouří.

Při večeři jsme, kromě obvyklých zdvořilostních frází, nepronесли ani slovo. Byli jsme příliš zaměstnáni jídlem, než abychom mohli živěji hovořit. Když hostitel zvedl jídelní hůlky k čelu a pak je položil na talíř na znamení, že večeře je ukončena, sklonil se Kung-ni pod stůl a vytáhl dosud skrývanou láhev pravého pchu-tchao ťi-ou - ohnivého portugalského vína.

Sluha přinesl sklenice a brzy se rozpoutala živá debata.

„Charley, dopustil jste se několika chyb!“ napomínal mě kapitán.

„Jakých, proboha?“

„Zapomněl jste svůj slunečník!“

„Na co slunečník v pokoji? Přinesli si je snad naši společníci?“

„To ne. Jako hostitelé nemusí, ale my hosté, jsme povinni přijít jako dokonalí Číňané. Je to skutečně nenapravitelná chyba!“

„Vy se dopouštíte také velké chyby. Nazýváte mě Charley!“

„Máte pravdu! Odpusťte, mistře King-kong-fu-či-kungu. Už to víckrát neudělám!“

Ze zdvořilosti se nás dosud nikdo nevyptával na naše příhody, pojednou však Kung-ni pravil:

„Č'-fu nám píše, že můj talisman vám už pomohl.“

„To je pravda.“

„Můžeš nám vyprávět, jak k tomu došlo?“

Vylíčil jsem mu podrobně naše dobrodružství. Vyslechli mě oba bez hlesu až do konce.

„Domníváš se tedy, že Ťiang-lung žije zde v Li-tingu?“

„Podle informací, které jsem získal, zde opravdu žije.“

„Pak bys to měl oznámit policii.“

„To vůbec nemám v úmyslu! Nejsem sluhou sing-pchu - vrchního trestního soudu v Pekingu“

„Mluvíš velmi moudře, neboť kdybyste ho udali, vystavili byste se smrtelnému nebezpečí. Jak dlouho chcete zůstat v Číně?“

„Tak dlouho, jak se nám tu bude líbit!“

„Určitě se ti zde bude líbit tak, že už nezatoužíš po jiné zemi,“ pravil Fu. „můžeš zůstat u nás a pokračovat v psaní.“

„Kdy bude rozhodnuto o mých pracích?“

Usmál se.

„Kdy budeš chtít, jestliže si to přeješ, dostaneš už zítra ráno příznivé hodnocení.“

„Prosim tě tedy o ně.“

„Stane se, jak si přeješ. Dnes je překrásný večer. Takové večery trávím vždy v zahradě. Půjdeš se mnou?“

„Velmi rád!“

Povstali jsme a kapitán, jemuž jsem tlumočil přání hostitele, uchopil slunečník.

Nebyla to zahrada, kam jsme vstoupili, ale nádherný rozlehlý park. Kung-ni se připojil ke kapitánovi a zůstal s ním pozadu. Fu mě vedl stále kupředu, až jsme se zastavili u umělé skály a usedli. Přál si, abych mu vyprávěl o své vlasti, o příbuzných i o svých dobrodružstvích.

Náhle mě překvapil neočekávanou otázkou:

„Máš doma manželku?“

„Ne.“

„Ani nemáš žádnou vážnou známost?“

„Ne.“

„Máš rád Kung-niho?“

„Ovšem!“

„Řekl ti už, že by byl rád tvým bratrem?“

„Ano.“

„Chceš být mým synem?“

„Jenom podle jména, nebo skutečně?“

„Skutečně ... se všemi právy i - povinnostmi.“

„Můžeš mi vysvětlit, proč mi to nabízíš?“

„Na tom není nic záhadného. Kung-ni k tobě neobyčejně přilnul a chce se ti odvděčit jako svému zachránci. Souhlasím s ním a rád tě veřejně přijmu za syna.“

„A smíš to udělat?“

„Kdo mi v tom může bránit?“

„Mám rodiče ve své vlasti.“

„Zůstaneš jejich synem. Rozhodni se - velmi se mi líbíš.“

„Barbar, který se nemůže pochlubit ani vznešeným původem, ani vysokou funkcí, nernůž odpovídat hned kladně. Rozhodni nejdříve o mých pracích a potom se rozhodnu i já.“

„Jsi velmi hrdý, a to se mi líbí. Zítra ráno se dozvíš, co udělám. Kde ses naučil tak dobře čínsky?“

„Číst a rozumět čínsky jsem se naučil ve své vlasti, mluvit jsem se naučil v Americe, kde je zaměstnáno hodně čínských dělníků, se kterými jsem se spřátelil, abych mohl studovat jejich řeč.“

„Studuješ rád?“

„Velmi rád.“

„Pojď - ukáži ti svou knihovnu.“

Vraceli jsme se středem zahrady. I při bledém svitu měsíce jsem mohl rozeznat, že je vybudována neobyčejně pěkně a pečlivě ošetřována. Zmínil jsem se o tom svému hostiteli.

„Až si ji prohlédneš ve dne, určitě mi potvrdíš, že jsi podobnou zahradu ještě neviděl. Slyšel jsi něco o S'-ma Kuangovi?“

„Ano. Byl ministrem, historikem a byl neobyčejně bohatý.“

„Četl jsi jeho spisy?“

„Ne.“

„Mám je a půjčím ti popis zahrady, kterou založil, aby v ní mohl po práci odpočívat. Podle jeho podivuhodného vzoru jsem vybudoval svou zahradu.“

Když jsme se vrátili do budovy, zavedl mě do velké haly, kde bylo uloženo tisíce různých knih a rukopisů. I zběžná prohlídka by zabrala mnoho času. Fu vybral jednu knihu, zalistoval v ní rozevřenou mi ji podal.

„Tuto knihu napsal S'-ma Kuang. Přečti si tady tuto část a určitě v ní poznáš popis mé zahrady. Zůstaň zde, jak dlouho si přeješ, a mně dovol, abych se vzdálil - musím ještě něco napsat.“

Posadil jsem se k osvětlenému stolku a začal číst. Kniha mě neobyčejně zaujala nejen slohem, ale i názory čínského státníka, které naprosto nesouhlasí s naší představou o Číně. Na stole ležel svazek rýžového papíru a psací potřeby. Vzal jsem list papíru a začal překládat část popisu, na památku svého pobytu u Kung-niho otce.

Když jsem překlad dokončil, vracel jsem se do svých pokojů. Pravě jsem chtěl otevřít dveře, když z protější místnosti vystoupil kapitán.

„Charley!" zašeptal tajemně.

„Už zase Charley!"

„No tak dobře, starý Ku-li-fer-don-gu! Viděl jsem toho chlapa, co nás zavlekl do toho hnízda boha války!"

„Pa-cunga? Kde jste ho viděl?"

„No přece tady! Když jsem zhasl v pokoji světlo, díval jsem se ještě chvíli z okna do zahrady a na město. A tu jsem ho náhle spatřil; poznal jsem ho velmi dobře. Šel do rohu zahrady. Mám připravený revolver - musím toho lupiče dostat."

„Postavte se k oknu a pozorujte, zda se vrátí."

„Co chcete podniknout?"

„Jít na zvědy."

„Well! Jsme v zemi, v níž se vyznáte líp než já. A plížit se umíte dokonale, to už vím. Tak já jdu."

Kapitán se vrátil do svého pokoje. Opustil jsem chodbu a sestoupil po schodech. Oknem jsem vylezl do noční tmy.

Zahrada byla tak velká a prostorná, že se v ní mohlo ukrýt půl roty vojáků, aniž by o sobě věděli. Uvažoval jsem, kde začít s pátráním. Šel-li ten muž skutečně do zahrady, opustil ji jistě opět tou cestou, kterou sem přišel. Plížil jsem se vpřed, abych ono místo našel.

Měsíc chvílemi docela jasně osvětloval zahradu. Nepátral jsem po Indiánovi, který je zvyklý za sebou ničit všechny stopy. Brzy jsem objevil otisky velké boty s ohebnou podešví – směřovaly ke zdi na místě, kde na druhé straně byl velký bambusový keř. Zde muž přetezl zeď.

Vrátil jsem se a ve stínu budovy jsem se plížil do zahrady. S největší opatrností jsem dolezl až k bambusovému keři; vetřelec tady nebyl - patrně vnikl dále. Přitiskl jsem se k zemi a čekal na místě, kde mě nikdo 'nemohl zpozorovat.

Za nějakou chvíli se konečně potvrdila má domněnka: Zaslechl jsem kroky - dvou mužů. Přicházeli a zastavili se oba těsně vedle mě. Jeden z nich byl určitě Fu a druhý výškou postavy skutečně připomínal pa-cunga. '

„Myslíš, že se ti to podaří?"

„Doufám."

„Napiš mu ten dekret ještě dnes v noci. Když se to nepovede, musí si vzít mou dceru za manželku Kung-ni. Jeden tvůj syn musí být mým zetěm, jinak běda tobě!"

„A je jedno, zda to, bude Kung-ni, nebo ten druhý?"

„Úplně. Máš jen jednoho syna, proto jsi si mohl vybrat jen toho. Když ale Kung-ni přišel na nápad přivést ti ještě jednoho syna, tak jej tedy přijmi za vlastního a mně bude zcela lhostejné, který z nich bude mým zetěm. Ostatně ten Evropan je velmi silný a odvážný muž - měl bych ho snad ještě raději než Kung-niho. Proč si ale Kung-ni vybral právě tohoto cizince?"

„Velmi si ho oblíbil a byl by skutečně rád, kdyby zde zůstal. Smí uvidět tvou dceru dříve než s ním budu mluvit?"

„Neskrývám ani svou ženu, ani svou dceru. Každý s nimi může mluvit. Přiveď je tedy zítra ke mně. Mám ti poslat pozvání?"

„Pošli pozvání, aby nic netušil."

„Dobře. Udělej tedy, co jsem ti říkal. Ťiang-lung nikdy nežertuje!"

„A co když nebude chtít?"

„Pak je tu ještě Kung-ni."

„Jiné řešení není?"

„Není, nechceš-li ovšem použít násilí!"

„Násilí? Jak to myslíš?“

„Nepomohl už mnohým lidem pobyt v Lung-sie lou - pavilónu Dračí propasti změnit názor?“

„To ano. Ale jak jej tam dostaneme?“

„To je celkem jednoduché. Hlad a žízeň pak už vykonají to ostatní. Odcházím!“

Dvěma skoky se ocitl za zdí a rychle se vzdaloval. Fu stál ještě chvíli strnule na místě a pak odešel zadním vchodem do domu. Záhy jsem zaslechl klapnutí petlice. Počkal jsem ještě několik okamžiků a potom jsem se vrátil zase oknem.

Turnerstick mě netrpělivě očekával.

„Kde jste, proboha, tak dlouho vězel? Už je zase pryč!“

„Já vím!“

„A to jste ho nechal klidně odejít?“

„To nebyl pa-cung!“

„Kdo to tedy byl?“

„Hádejte!“

„Tak už mě nenapínejte a řekněte mi to rovnou!“

„Ťiang-lung!“

„Hrom a peklo! Vůdce říčních pirátů?“

„Ano!“

„All devils! Že jsem tam nebyl. Toho bych si také rád na chvíli vypůjčil!“

„Starou belu byste si vypůjčil. V této zemi je lépe si počínat velmi opatrně, zvláště jsme-li obklopeni samými nepřáteli a zrádci. Nesmíme chtít prorazit zeď hlavou, kapitáne!“

„Nepřáteli? Zrádci? Koho tím míníte?“

„Všechny!“

„Tomu nerozumím!“

„Mám si vzít za manželku dceru říčních pirátů, jinak ... “

„Jeho dceru? Char ... , vy jste se úplně zbláznil!“

Jsem naprosto při smyslech, kapitáne! Mám si ji vzít za ženu, jinak odvedou mě i vás do Lung-sie lou, kde bychom zemřeli hladem a žízní.“

„Co znamená to čínské slovo?“

„Pavilón Dračí propasti.“

„Tak to je moc pěkný pavilón! A proč se s ní máte oženit?“

„Zatím ještě nemám tušení, ale brzy se to mám dozvědět. Slyšel jsem jen, že Kung-niho nutili, aby se stal manželem té dívky. Patrně do toho neměl mnoho chuti, a tak si vyhlédl mě jako náhradníka.“

„Tak to je opravdu moc dobrý přítel, ten Kung-ni. Jen co je pravda!“

„Ale já se ale na něho nehněvám. Určitě to se mnou nemyslel špatně. Ťiang-lung asi z nejruznějších důvodů potřebuje dosáhnout rodinného spříznění s naším hostitelem, a tím i se soudcem a ti zase mají zřejmě tisíce důvodů proti tomu. Vyřešilo by se to tedy na můj účet.“

„Nemám zrovna náladu lámat si těmi důvody hlavu. Co budeme dělat?“

„Nejdříve počkáme, co budou chtít ode mne.“

„Well! Budu tedy čekat s vámi.“

„Výborně. Zítra dostaneme pozvánku k Ťiang-lungovi.“

„Opravdu? Je to skutečně velmi zajímavé poznávat s vámi cizí zemi a její obyvatele!“

„Že mám pravdu? Někdy Je to sice spojeno s určitým rizikem, ale člověk se nesmí bát. Ted' ale rychle zalehneme a starosti si ponecháme na zítřek. Dobrou noc, kuang-fu Turnerstick-king!“

„Good night, mister Kung-tu-kung-fo-king-kong!“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ - NA PRŮZKUMU

Usnul jsem okamžitě, a ačkoli nás čekalo druhý den značné nebezpečí, spal jsem celou noc znamenitě a beze snů. Když jsem se ráno probudil, vstupoval právě kapitán do mého pokoje.

„To je dost! Vstávejte, starý brachu! Náš hostitel se již po vás ptal. Zve nás k rannímu čaji.“

„Přijdu hned!“

„Well! Počkám na vás.“

Za několik minut jsme vstoupili do jídelny, kde nás již očekával Kung-ni se svým otcem.

Měli jsme jen lehkou snídani což Fu omluvil tím, že je pozván na návštěvu a nás že má přivést s sebou.

„Ke komu?“

„K velmi mocnému a vlivnému příteli, mandarínovi se zdobeným červeným korálovým knoflíkem. Posuzoval tvé práce a jsi teď povinen mu poděkovat, neboť jen jeho zásluhou ti mohu již dnes odevzdat toto!“

Tušil jsem, že je to dekret, o něm spolu včera večer mluvili, a nezklamal jsem se. Byla mi skutečně udělena hodnost tin-š' - doktora.

„Děkuji ti a doufám, že budu mít příležitost poděkovat i jemu,“ odpověděl jsem stručně. „Tato listina s císařskou pečetí má tedy neomezenou platnost?“

„Po celé říši. Jiné potvrzení již není zapotřebí.“

„Jak se jmenuje ten vznešený mandarín, kterého máme navštívit?“

„Má hodnost cung-pinga - velitele brigády a jmenuje se Ťin Cu-fu.“

„Kdy půjdeme?“

„Kdy si budeš přát.“

„Do oběda je ještě daleko.“

„Naše návštěva bude vítána v každé době. Řekni tedy, kdy chceš jít?“

„Hodinu před obědem. Do té doby budu zaměstnán.“

Dal jsem tím najevo, že chci být nyní sám. Dopustil jsem se sice určité nezdvořilosti, ale potřeboval jsem si prohlédnout okolí.

V zahradě, která se do detailu přesně shodovala s popisem, který jsem měl včera možnost si prostudovat, jsem se setkal s kulim a navázal s ním rozhovor. Zeptal jsem se ho docela nenápadně, zda je tady někde v okolí nějaké místo nazvané Lung-sie lou. Potrásl hlavou a odpověděl záporně. Já jsem ale na něm poznal, že ví mnohem víc, než je ochoten říct. Když jsem odcházel, podíval se na mne téměř hrozivě. Dopustil jsem se nějaké chyby, když jsem se vyptával na to místo?

V zadní části zahrady byla dvířka, jimiž se vycházelo do polí. Šel jsem podél zelenajících se záhonů k výšinám, které jsem pozoroval již včera. Byla-li zde vůbec nějaká Dračí propast, pak mohla být jen v těchto skalách, které prudce vystupovaly z roviny a zdály se zcela nepřístupné. Dračí propast sehraje v mém životě asi dost významnou roli, a proto ji musím objevit, říkal jsem si. Potkal jsem chlapce, který hnal kozy na pastvu. Zeptal jsem se ho:

„Pověz mi, je tu nějaká Dračí propast?“

Hoch zpozoroval mé odznaky a vrhl se na zem.

„Odpusťte mi, vznešený pane, ale já žádnou Dračí propast neznám!“

„Byl jsi už někdy v těchto horách?“

„Byl, vznešený pane, a znám je velmi dobře, protože jsem v nich se svými kozami celý den.“

Napadlo mě, že název Dračí propast znají asi jen dračí muži.

„Řekni mi tedy, zda není v těchto horách nějaké místo, nějaká skála nebo stěna, která se podobá pavilónu nebo arkýři?“

„Co je to pavilón a arkýř, vznešený pane?“

„Pavilón je malý zahradní domek a arkýř je vyčnílý přístavek a podobá se malé věži.“

„O takovém místě vím. Chcete je vidět, vznešený pane?“

„Ano! Je to daleko?“

„Za pět minut je uvidíte. Ale až k němu se přiblížit nemůžete.“

„Ved mě tedy!“

Uvázal kozy k bambusovým kmenům a vykročil na cestu.

„Znáš Fu Ming-c'a?“ vyptával jsem se ho.

„Ano.“

„Ťin Cu-fua také?“

„Ano. Jsou to dva nejmocnější muži v našem městě.“

„Bydlí tady už dlouho?“

„Fu Ming-c' se zde narodil, ale Ťin Cu-fu se přistěhoval teprve nedávno a koupil si zde Dům.“

„Mluvil jsi s ním někdy?“

„Ne, vznešený pane. Jsou to všemocní muži, kteří chudého chlapce ani nevidí!“

„Znáš snad některého jejich sluhu?“

„Neznám. Pouze jsem je viděl a slyšel jejich jména. Ale nikdo z nich se mnou ještě nernluvil.“

„Ani s tvým otcem?“

„Nemám otce, mám jen matku.“

„Chlapcovy odpovědi mě přesvědčily, že ani Fu, ani Ťian-lung se nedozvědí, že jsem viděl pavilón.“

Před námi se zařezávaly hluboko do skal tři nízké rokle. Hoch mě vedl k té prostřední. Když jsme ušli kus cesty, ukázal rukou nahoru.

„Podívejte se! Tam je ten útes, který hledáte! Ale až k němu se nedostanete - je tam hluboká propast.“

V pozadí rokle se vypínal skalní útvar zakončený velkým hranatým balvanem, který skutečně připomínal čínský zahradní pavilón.

„Nahoru se opravdu nedostanu, a tak se raději vrátím,“ odpověděl jsem z opatrnosti. „I ty můžeš jít zpátky ke svým kozám.“

Dal, jsem hochovi několik měďák, které pro něho znamenaly takové bohatství, že údiven nemohl ani promluvit. Klekl na zem a líbal lem mého oděvu, potom se zvedl a rychle vzdálil.

Po čtvrt hodinové namáhavé chůzi jsem se dostal roklí až ke strmému skalnímu výběžku. Obešel jsem pavilón a na jednom místě jsem konečně objevil ve výšce několika metrů dvě skoby, které zřejmě měly sloužit k zavěšení a upevnění žebříku.

Byla-li má domněnka správná, musel tu být někde nablízku schován i žebřík. Pátral jsem v okolí poměrně dlouho, až jsem jej přece jenom našel ukrytý za hromadou kamení a nánosů zeminy.

U skob tvořila skála širokou římsu, na které se člověk mohl pchodlně postavit. Ve výšce několika metrů jsem uviděl další dvě skoby. Zachytil jsem žebřík za skoby a vystoupil na římsu. Vytáhl jsem žebřík za sebou a znovu zavěsil na další skoby. Vylezl jsem až na horní plošinu vedle balvanu. V něm jsem objevil asi dva lokte široký otvor podobný studni.

Jak je prohlubeň asi hluboká? Pustil jsem dolů oblázek a poslouchal. Místo očekávaného zvuku po dopadu kamene zazněl zezdola lidský hlas:

„Už jsi tu zase? Ještě nejsem mrtvá, ale již umírám.“

„Kdo jsi?“ zavolal jsem.

Mým slovům asi nebylo dole rozumět.

„Proklínám tvého Buddhu a raději umřu hladem a žízní, než abych zradila svého Tchien-ču - Nebeského pána., On je mocný a bude-li to jeho vůle, zachráním se.“

Zavolal jsem ještě několikrát, ale nedostal jsem žádnou odpověď. Uvězněnou ženu patrně opustily zbytky sil.

Co jsem měl dělat? Mou povinností bylo ženu zachránit, ale teď to nebylo možné. Prohlubeň byla asi dvacet loktů hluboká. Tam jsme měli zmizet tedy i my. Zabalil jsem do kapesníku nůž a hodil jej dolů. Zezdola se už nikdo neozval.“

Něco podniknout jsem mohl až po setmění, a proto jsem sestoupil zpátky a uschoval žebřík na stejném místě, kde jsem jej našel. Když jsem se vrátil domů, setkal jsem se v zahradě s kapitánem a Kung-nim.

„Kde jste se toulal, Charley? Ze jste byl u řeky?“ zeptal se kapitán.

„A proč bych se tam nemohl jít podívat?“

„Mohli jste mě vzít s sebou. Víte přece, že bez vody nemohu dlouho žít. Pospěšte si ale, abychom mohli jít na návštěvu! Já jsem již připraven.“

Vskutku, pod paží držel svůj slunečník.

„Chceš si dojít pro svůj šan - vějíř?“ zeptal se mě Kung-ni. „Nosítka jsou již připravena.“

„Nemohl by mi jej přinést, některý sluha?“

„Ano. Pojďme! Otec již odešel.“

V Kung-niho tváři a v celém jeho chování jsem pozoroval cosi nezvyklého, jakousi zvláštní sklíčenost. Co se mu asi stalo? Byl ještě velmi mladý a nedovedl utajit své city. U posledního keře se zastavil.

„Mluvil jsi ráno na zahradě s nějakým mužem?“

„Ano, mluvil,“ odpověděl jsem upřímně.

„Ptal jsi se jej, kde je Lung-sie lou?“

„Ano, ptal. Víš to snad ty, kde to je?“

„Nevím“

Výraz jeho obličeje mě však přesvědčil, že nemluví pravdu.

„Víš to! Dal jsi mi odznak, a musíš tedy znát tajemství lung-ženů.“

„Neznám! Dostal jsem ten odznak od jednoho přítele, jako ty ode mne. Kdo ti vyprávěl o Lung-sie lou?“

„Jestliže neznáš tajemství lung-ženů, tak ti to nesmím prozradit, protože by to byla zrada.“

Zdálo se, že jej ta odpověď uspokojila.

Nasedli jsme do nosítek a za malou chvíli jsme byli doneseni středem města k vile, které jsem si všiml hned při příchodu do města. Když jsme vystoupili přišel nás uvítat obrovitý muž, kterého jsem viděl včera v zahradě.

„Buďte vítáni v domě vašeho největšího ctitele a nejlepšího přítele! Přejete si vystoupit?“ zeptal se zdvořile.

„Přicházíme, abychom se poklonili tobě, velkému cung-pingovi, a budeme šťastni, dovolíš-li nám, abychom překročili práh tvého domu,“ odpověděl jsem.

„Prokažte mi tu laskavost a dovolte mi, abych vás směl doprovázet!“

„Dovol mi nejdříve, abych ti oznámil, že je zde můj přítel Tur nering-stick-king-kuang-fu!"

Kapitán pochopil, že ho představuji. Namířil si hrot svého slunečníku na prsa, po námořnicku zasalutoval dvěma prsty pravé ruky a pravil:

„A já sing dovolujing představiting ting my old mister Kung-fung-mung-lung.“

Cung~ping mu pochopitelně nerozuměl a Kung-nimu se podařilo zachovat vážnou tvář. Byli jsme uvedeni do přijímacího pokoje, kde již seděl Fu mezi mladou dívkou a ještě jedním hostem. "

V oduševnělém obličejí překrásné dívky se zračil skrývaný hluboký žal.

Druhým hostem byl - pa-cung. Když nás uviděl, nedal ani pohledem najevo, že nás už zná.

Všichni povstali, aby se představili a pozdravili nás. Děvče se jmenovalo Feng, což znamená "bohatá", a pa-cung se představil jako Lao Sieng.

Obsluhovala nás Feng. Hostila nás čajem a tenkými zákusky z ovesné mouky. Potom nás Ťin Cu-fu pozval k prohlídce dvora a zahrady .

Zahrada nebyla tak velká jako Fuova, zato ale každé místo bylo účelně a vkusně využito, aby z ní byl vytvořen ráj podle čínských představ. Dvůr byl v poměru k domu neobyčejně prostorný, což mě udivilo, protože Číňané neradi chovají domácí zvířata. Brzy jsem pochopil důvod, protože hostitel nás zavedl k stáji.

V Číně jsou nejhorší koně na světě; byl jsem proto neobyčejně zvědav, čím nás velitel překvapí. Sluha vypustil ze stáje dva osedlané koně. Byli to hřebci z onoho malého, dlouhosrstého plemene, které vyniká neobyčejnou silou a vytrvalostí.

„Jezdíte na koni, Tur-nering-stick-king-kuang-fu?" zeptal se Ťin Cu-fu kapitána.

„Chce vědět, jestli jezdíte na koni."

„All devils, na tak malých zvířátkách jezdím jako nic."

„Přesto vás varuji, kapitáne!"

„Pshaw! Víte velmi dobře, že nemám rád pod sebou koně, protože si člověk připadá, jako by se octl na sopce, která s ním tančí po světě, ale takového poníka na uzdě udržím. Řekněte mu, že jezdím jako d'as."

Vyhověl jsem jeho přání.

„Může tedy vyzkoušet některého z těchto koní," řekl Ťin Cu-fu.

Turnerstick se vyhoupl na koníka. V čínském oděvu, s copem, slunečníkem a vějířem tvořil spolu s koněm dojemnou podívanou. Opatrně a zvolna objel dvakrát dvůr a pak sestopil.

„Nuže, jak jsem složil zkoušku?"

„Na výbornou!" odpověděl jsem.

Ostatní přihlížející byli příliš zdvořilí, než aby se nevyslovili rovněž pochvalně. Potom skočili na koně Ťin Cu-fu a Lao sieng a přinutili je k trysku, až se z nich kouřilo. Náš hostitel seskočil přede mnou .

„Jak jsem se dozvěděl, zcestoval jsi celý svět, řekni mi tedy, který národ má nejlepší jezdce?"

„Čchiangové," odpověděl jsem klidně, ač to nebylo zcela upřimné.

„Věděl jsem to," řekl pyšně. „Nikdo nemůže nás, Čchiangy, předstihnout v jízdě na koni. Chceš se také projet?"

„Koně jsou příliš slabí - neunesli by mě, nehnuli by se ani z místa."

Usmál se.

„Když unesli mne, unesou i tebe. Jen to zkus!"

„Položil jsem ruku na sedlo a volně vyskočil. Kdo měl pod sebou divokého mustanga a nutil jej k poslušnosti stiskem kolen, nemusí se bát žádné sázky, řekl jsem si. Usedl jsem na koně plnou váhou a sevřel ho koleny. Kůň už byl značně unavený, frkal a funěl, pokoušel se

vzepřít a vykročit. Několik minut se tak bránil, ale nehnul se z místa a konečně klesl na kolena.

„Neřekl jsem ti, že mě kůň neunes? Jsi sice lepší jezdec, ale já jsem těžší.“

Náruživému jezdcí zajiskřily oči radostí.

„Ukážu ti koně, který tě unese. Dal jsem ho sem dopravit přes hory, on však nesnese nikoho na hřbetě. Dosud shodil každého, kdo se se pokusil si na něj sednout.“

„Ukaž mi ho!“

„Ukážu, ale nejdřív však ustup stranou. Stane-li se neštěstí, nebudu za to moct.“

Kývl jsem hlavou na znamení souhlasu a schoval se za vrata. Sluha otevřel jiná vrata a rychle se za nimi skryl. Ze stáje se jako střela vyřítil nádherný vraník. Okamžitě jsem poznal koně z nejlepšího arabského plemene. Z očí mu sršely blesky a z nozder jako by sálal oheň. Dal bych za něj nejlepšího mustanga.

„Nech ho nejdříve vybouřit, jinak by tě okamžitě shodil,“ radil mi hostitel.

„A co když se přece jen udržím na hřbetě a přinutím ho, aby mě nesl. Co potom?“

„Bude tvůj!“

„Jsem tedy už teď jeho pánem!“

Vstoupil jsem do dvora.

„Stůj! Počkej! Je to velmi nebezpečné!“ varoval mě.:

Nevšímal jsem si však jeho pokřiku, svlékl svrchní oděv a složil ho. Vraník se několikrát mihl kolem mne a pokoušel se zasahnout mě zadními kopyty. Když se ke mně opět přiblížil, hodil jsem mu přes hlavu složený oděv. Udělal ještě několik skoků a potom se zastavil, aby setřásl onu neznámou věc. Okamžitě

jsem ho chytil levicí za hřívku, ukazováček a prostřední prst jsem mu vrazil do nozder. Pokusil se vyhodit - ale marně. Byl by si roztrhl nozdry.

Zvedl jsem mu hlavu a ustoupil o krok vzad. Pouhým trhnutím jsem ho srazil na zadní nohy, zase zvedl, srazil, zvedl - tak jsem to několikrát opakoval. Bylo to skutečně velmi nebezpečné.

Primitivní sílu jsem krotil primitivní silou, ale byl jsem ve výhodě, protože jsem držel zvíře za nozdry, takže mi bylo vydáno na milost a nemilost. Z koně se jen kouřilo a ze mne lil pot; konečně kůň zůstat stát, chvěl se po celém těle a odfrkoval. Několikrát jsem ho pohladil, poplácal po hlavě, hrudi, předních nohou a silným hlasem jsem na něho zavolal. Potom jsem se mu vyšvihl na hřbet. Chtěl se vzpínat, ale hlasité okřiknutí stačilo, aby zůstal stát. Konečně jsem ho trochu pobídl koleny a zvíře vykročilo a obešlo klidně několikrát dvůr.

Když jsem seskočil, řekl jsem radostně:

„Hamdani je rnůj!“

„Ty znáš to plemeno?“ zeptal se mě majitel udiveně.

„Jsem přece jezdec!“

„To jsem viděl. Tvůj ale ještě není!"

„Jak to? Slíbil jsi to přeci!"

„Řekl jsem, že bude tvůj, ale neřekl jsem kdy."

„Kdy tedy?"

„Fu si s tebou promluví"

„Byl jsem spokojen, protože jsem věděl, že znamenitého koně získám v každém případě."

„U všech hromů, Charley, to jste nám ale předvedl divadýlko!" zvolal kapitán. „Získal jste si u těch lidí dábelským způsobem znamenitý respekt; viděl jsem jejich pohledy, když vás sledovali."

„Kůň teď poslechne jenom mne a nikoho jiného."

Nasadil jsem koni uzdu a zavedl ho do stáje, kde jsem mu nasypal do žlabu ovsu. Byl jsem přesvědčen, že mě teď už bude poslouchat. Při odchodu jsem si prohlédl závoru vrat. Dala se snadno otvírat z obou stran, právě tak jako ostatní dveře.

Potom jsem si prohlédl obytné stavení, které bylo, podle čínských představ ovšem, velmi prakticky postaveno a nádherně vybaveno. Jednu chvíli se stalo, že jsem zůstal, patrně ne náhodou, v jednom z pokojů sám s Feng. Z jejího chování jsem poznal, že ví o otcově záměru.

„Máš už chlapce, kterého máš ráda?"

„Mlčela."

„Řekni mi, kdo to je, abych ti mohl pomoci ke štěstí."

„Otec si nepřejí, abych se s ním stýkala."

„Kdo to je?"

„Syn našeho starosty Pao-ťinga." "

„Stane se tvým mužem - nic tomu nemůže zabránit. Máš ještě matku?"

V očích se jí objevily velké slzy.

„Ne."

„Je už dlouho mrtvá?"

„Ona nezemřela, jen zmizela. Stala se si-li-t'iao tchu - křesťankou a otec na ni zanevřel. Proto uprchla."

Proboha! Ten zloduch tedy věznil v Lung-sie svou vlastní ženu, aby tam zemřela hladem. To jsem ovšem nemohl tomu nebohému děvčeti říci.

„Zase se s ní setkáš, Bůh je mocný a pomůže tobě i jí."

„Viděla jsem, že jsi silný a mocný, mocnější než sám Fo. Vráti-li mi Bůh mou matku, budu mu věrně sloužit až do smrti. Rekneš mému otci, že si mě nevezmeš za manželku?"

„Řeknu mu to, ale mám dojem, že to už ví."

„Ano, já to vím!" ozvalo se za mnou. Ťiang-lung se postavil mezi mě a děvče. „Ptal jsi se dnes, kde je Lung-sie lou?"

„Ano, ptal."

„Proč?"

Ohlédl jsem se, zda za mnou nikdo nestojí, a pak jsem odpověděl:

„Protože jsem včera večer vyslechl tvou rozmluvu, s Fu Ming-c'cem."

„Ach .. ! Ihned opusť můj dům. Už nejsme přátelé. Jdi!"

„Jdi ty napřed!"

„Bojíš se? Následuj mě tedy!"

Opustil pokoj a šel přede mnou po chodbě, na které nebylo živé duše. Domníval jsem se, že mi tedy nehrozí nebezpečí. Byl jsem již téměř u schodů, když pojednou za mnou vrzly dveře. Dvě ruce mě chytily zezadu, dvě mi sevřely hrdlo, a také. Ťiang-lung se obrátil a vrhl se na mne. Napjal jsem všechny síly, abych se vyprostil ze sevření, ale útok byl tak prudký a silný, že jsem ztratil vědomí.

KAPITOLA DVANÁCTÁ - POSLEDNÍ SOUBOJ

Když jsem opět otevřel oči, byla kolem mne úplná tma. Nohy a ruce jsem měl spoutané a v ústech jsem měl roubík. Vedle sebe jsem zaslechl chraptivý dech. Nemohl to být nikdo jiný než kapitán. Zahučel jsem jedlný tón, který jsem mohl ze sebe vydat - a hned mi odpověděl stejným způsobem.

Tak tedy zase v zajetí? Čas zvolna plynul. Byl již patrně večer, nebo dokonce noc, konečně se otevřely dveře a při svitu lucerny jsem uviděl Ťiang-lunga a pa-cunga, kteří se mi zasmáli do tváře:

„Unikli jste mi v Kuang-čou-fu; teď už ale neutečete, na to můžete vzít jed!"

Vrchní velitel dračích mužů se nade mnou sklonil:

„Slyšel jsi nás, a víš tedy všechno, takže ti nemusím nic vysvětlovat. Chceš se podrobit mé vůli?"

Zavrtěl jsem záporně hlavou.

„Doprovodíme vás do Lung-sie lou, kde bídne zajdete hladem a žízní. Máš ještě poslední možnost změnit svůj názor. Jakmile budete v pavilónu, už vám nic nepomůže. Ťiang-lung se umí postarat o to, aby nebyl prozrazen!"

Opět jsem zavrtěl záporně hlavou.

„Jak si přeješ! Ať tě tedy kuej - zlí duchové odnesou do pekel!"

Pronikavě zahvízdal. Oblevili se čtyři muži, kteří nás uchopili a odnesli na dvůr, kde nás položili do dvou nosítek.

Unášeli nás kolem městečka k rokli, kde jsem dnes ráno už jednou byl. U skalního hřebene nás vyndali z nosítek, přivázali na lana a vytáhli nahoru. Ťiang-lung šel stále napřed. Nechtěl patrně nikomu prozradit místo, kde ukrývá žebřík.

Vytáhli nás až k úpatí pavilónu. Ťiang-lung vystupoval s ostatními šesti muži nahoru. U nás zůstal jen pa-cung.

„Je s vámi konec! Už se nikdy neshledáme!" řekl nám pa-cung a na rozloučenou nás každého několikrát kopl.

Když jsme se octli nahoře, vyňal mi Ťiang-lung z úst roubík.

„Ptám se tě ještě jednou a naposledy: Chceš mě poslechnout?“

„Nechci. Nikdy se nepodrobím tvé vůli a naopak tě potrestám!“

„Ty chceš potrestat mě? Vždyť jsi už vlastně mrtev! Dole najdeš společnost, která ti vysvětlí, co znamená pokus o zradu na Ťiang-lungovi. Dolů s nimi!“

Nejdřív jsem byl spuštěn já. Ženský hlas se mě dole zeptal:

„Kdo jsi?“

„Jsem oběť Ťin Cu-fuova a mám zemřít hladem a žízni jako ty. Chceš zachránit sebe, mne i svou dceru?“

„Copak je to možné?“

„Je! Ráno jsem ti hodil nůž. Jsi spoutaná?“

„To jsi byl tedy ty? Ne, nejsem spoutaná!“

„Tak vezmi rychle nůž a přerež mi provazy!“

Než spustil kapitána, byl jsem již dávno volný. Okamžitě jsem si prohlédl vězení. Bylo nízké, takže jsem musel klečet. Mohlo pojmut nejvýše čtyři osoby. Otvor byl kolmý a příliš široký, než aby se jeden muž mohl vyšplhat nahoru jako skalním komínem. Proto byl Ťiang-lung přesvědčen, že útek je zcela nemožný.

Rukama i nohama jsem mohl klidně pohybovat, což by bylo naprosto nemožné, kdyby mě byli spoutali Indiáni.

„Dej mi ten nůž!“ řekl jsem ženě.

Vzal jsem nůž z jejich chvějících se rukou, a než se kapitán dotkl země, byla již jeho pouta přerézána.

Lano opět vytáhli.

„A teď rychle nahoru, kapitáne!“ zašeptal jsem.

„Charley, kde jste vzal ten nůž? Počkejte, až si trochu oddechnu. A vůbec, jak se chcete dostat nahoru?“

„Pro jednoho je otvor příliš široký, ale dva se nahoru vyškrábou. Opřeme se zády o sebe a rukama a nohama budeme stejnosměrně stoupat vzhůru. Je to jasné?“

„Aha, to je skoro jako šplhání na stěžeň. Už jsem si trochu oddechl, tak tedy rychle vzhůru, než nám fouknou. Komedie skončila, je třeba jednat vážně.“

„Vy odtud chcete odejít a mě tu nechat?“ zeptala se úzkostlivě žena, která zpozorovala, že se chystáme opustit vězení.

„Neboj se, brzy se pro tebe vrátíme!“ ujistil jsem ji.

Nahoře jsme byli rychleji, než jsem si představoval. Zbraně nám sice odebrali, ale měl jsem nůž.

Ťiang-lung stál sám na vrcholu plochého balvanu obrácen zády k nám a díval se na měsícem ozářenou krajinu za propastí.

„Srazím ho dolů!“ zašeptal kapitán.

„To by byla zákeřně vražda! Svážeme ho a spustíme do skalního vězení. Dříve však musíme vysvobodit jeho ženu. Pak případ oznámíme.“

„Jeho ženu? To byla jeho žena?“

„Ano!“

„U všech ďasů, ten chlap zasluhuje mnohem víc než pouhé udání. Stejně ho po našem odchodu propustí. Jsme tady cizinci a ten netvor ...“

V záchvatu zlosti dupl nohou. Ťiang-lung se obrátil.

„Kdo . . . ?“

Údivem a leknutím mu uvázla další slova v otevřených ústech.

„Řekl jsem, že tě potrestám,“ odpověděl jsem.

„Jak jste se dostali nahoru? Jste lidé, nebo duchové?“

„Lidé! Lepší a chytřejší, než jsi ty. Vzdáváš se?“

Místo odpovědi přiložil ruce k ústům a vyrazil ze sebe pronikavý výkřik. Podobný výkřik se ozval hned z hlubin z několika hrdel najednou.

„Já, a vzdát se?“ zvolal. „Jste mý'mi zajatci jako dříve. Naši se vracejí.“

Ted' ovšem bylo nutno jednat rychle. Přiskočil jsem k němu. Vrhł se proti mně, protože nechtěl bojovat na pokraji skály, kde dosud stál. Narazil však na mé sevřené pěsti a zavrával zpět. V tom okamžiku přiskočil kapitán a zasadil mu ránu, která ho zbavila rovnováhy. Ozval se pronikavý výkřik . . . , a muž se zřítíl do propasti.

Naslouchal jsem se zatajeným dechem. Z hlubiny zazněł dutý úder - tělo obávaného piráta narazilo na skálu a roztříštilo se.

„Co jsem to jen udělal!“ řekl kapitán, jako by se dopustil nejhroznějšího zločinu.

„Nedělejte si pro to žádné výčitky. Nesrazil jste ho úmyslně a on si už dávno zasloužil trest smrti.“

„Well, máte pravdu. Já jsem ho ale chtěl uvrhnout do té jeskyně, a ne . . . brrr! Je to takový zvláštní pocit, když . . .“

„Rozumím vám, kapitáne! Uvědomte si ale, že člověk je povinen bránit zlu a násilí všemi prostředky, že sebeobrana je dovolena božími i světskými zákony. Ted' ale musíme myslet na současnost. Dole už stojí šest mužů s pa-cungem. Nahoru ale nemohou, protože Ťiang-lung vytáhl žebřík.“

„Jsme tedy obklíčeni!“

„Vypadá to tak! Nejdříve ale vysvobodíme onu ženu.“

„Jak?“

„Docela snadno. Spustím vás dolů a vy ji uvážete na lano. Vytáhnu nejdřív ji a potom vás.“

„To by šlo - come on!“

Lano bylo pevné, a nehrozilo proto nebezpečí, že by se přetrhlo. Za nějakou chvíli ležela hladdem a žízňá vysílená žena na plošině.

„Kdo jste?“ zeptala se.

„Cizinci.“

„Kde je můj muž?“

„Už se ho nemusíš bát. Není ani zde, ani doma. Je daleko, daleko odtud a nikdy se už nevrátí.“

Žena omdlela.

Soustředili jsme pozornost na obléhatele.

Patrně nevěděli, co výkřik znamenal, neboť plošina byla tak prostorná, že nás nemohli vidět. „Ťiang!“ zazněł pa-cungův hlas z hlubiny. „Lung!“ odpověděl jsem.

„Co chceš, pane?“

Pa-cung tedy nic nezpozoroval a pokládal mě za Ťiang-lunga. Snanžil jsem se napodobit hlas nebožtíka a odpověděl jsem: „Já? Nic! kdo to ale křičel tam na tom kopci?“

„Na kopci? Tak tos nebyl ty?“

„Je to patrně nějaký lung-žen. Podívejte se tam!“

„Není asi v nebezpečí, protože by jinak volal znovu.“

„Slyšel jsi můj rozkaz?“

„Ano, pane, už jdu!“

Otočil se a následován ostatními muži odcházel.

„Oni jdou pryč! Jak jste to dokázal Charley?“ zeptal se dychtivě kapitán. .

Řekl jsem mu obsah rozmluvy. Když zmizeli v rokli, pustili jsme se do příprav na sestup.

Vzal jsem ženu do náruče a snesl ji na výběžek. Turnerstick slezl za mnou a zavěsil žebřík na nižší skoby. Tak jsme se dostali až dolů, kde jsem žebřík opět ukryl za kamením.

„Kam mě to nesete?“ zeptala se žena, která zatím nabyła vědomí.

„Domů, k tvé dceři Feng.“ odpověděl jsem.

„Ty ji znáš?"

„Ano. Velmi po tobě touží a radostně tě přivítá. Můžeš jít?"

„Nemůžu."

„Dovol tedy, abych tě nesl."

„Nechť ti Bůh oplatí vše, co jsi pro mě udělal!"

Po nějaké chvíli jsme narazili na dvoje nosítka, v nichž jsme sem byli dopraveni. Nosiči je zřejmě odhodili, když se ozval výkřik jejich vůdce.

„Pojďte, kapitáne! Uložíme tu ubohou ženu do nosítek a poneseme ji."

„Well! Pojďte semg, paníng! Donesemeng vás na téng pohovceng až domũng."

Turnerstick uchopil nosítka vpředu, já vzadu a rychle jsme odcházeli z rokle. Obešli jsme město. Náhle se před námi objevil nějaký muž.

„Kdo je . . . ?"

Nedokončil ani celou otázku. Byl to Fu Ming-c', a jakmile nás poznal, dal se rychle na útěk.

„Postavte nosítka, Charley! Musím za ním!" volal kapitán.

„Jen ho nechte být, kapitáne! Vypořádáme se s ním později!"

Šli jsme dál a za chvíli jsme byli u zahrady.

Zdálo se mi, jako by nějaká postava přelézala zahradní zeď a ukryla se v křoví, když nás spatřila.

„Stůj!" zvolal jsem, když jsme došli k tomu místu.

Turnerstick postavil rychle nosítka. Přistoupil jsem k plotu a uviděl mladého muže, který se tu v houštině krčil.

„Co tu děláš?"

„Byl jsem na procházce."

„To je dobře - noc je tak krásná a vlhá. Kdo jsi?"

„Proč se ptáš?"

Napadla mě zvláštní myšlenka.

„Jsi-li syn Pao-t'inga, tak mi to řekni bez obav. Jsem tvůj přítel."

„Můj přítel? Ano, jsem syn Pao-t'inga!"

„Je Feng ještě v zahradě?"

Pao-t'ing přikývl.

„Pospíchej tedy rychle za ní a řekni jí, aby nám otevřela, Přinášíme její matku."

„Její matku? Mluvíš pravdu?"

„Ano, jsem zde!" ozvalo se pojednou z nosítek.

Mladý muž rychle přeskočil plot a pospíchal za Feng, aby jí první mohl oznámit radostnou zprávu.

Uchopili jsme nosítka a obešli dům. Nemuseli jsme dlouho čekat. Vrata se otevřela a dcera se radostně vítala se svou matkou.

Odvedl jsem chlapce stranou.

„Feng a její matce hrozí nebezpečí. Tvůj otec je mocný. Ochraňujte je!"

„Kde jsi objevil mou matku?" zeptalo se mě děvče s očima radosti rozzářenýma.

„Řekl jsem ti přece, že bůh tvé matky je mocný a že ti ji vrátí. Ostatní ti bude vyprávět matka sama."

„Proč jste se pohádali s otcem a tak rychle odešli?"

„To ti řeknu později. Přines matce něco k jídlu a pití a nás rychle zaveď do pokoje svého otce."

„Můžete tam jít samí. Otcův pokoj je osvětlen a je vedle místnosti, kde jste byli v poledne. Kde je můj otec?"

„To se také dozvíš později."

Vystoupili jsme po schodech nahoru a vešli do pokoje. Na stole ležely naše revolvéry, hodinky a všechno, co nám bandité odebrali. Neměli jsme ani čas posbírat všechny věci, když se dole ozvaly hlasy:

„Kdo to přicestoval v těch nosítkách?"

„Moje matka," odpověděla Feng.

„Kdo ji přinesl?"

„Ti dobří' cizincí, kteří byli našimi hosty."

„Zabili ti otce! Kde jsou?"

„Nahoře!"

Slyšeli jsme, jak se rozvášněný dav valí dovnitř. Zhasl jsem světlo ...

„Musíme okamžitě zmizet, kapitáne! Velmi rychle! Zdá se, že je zde víc lung-ženů než pořádných lidí. Musíme spoléhat jen na sebe."

„My, a utíkat? Před tou bandou?" zeptal se mě pohrdavě Turnerstick.

„Ano, je jich proti nám příliš mnoho. Vpřed, dřív než bude pozdě!"

Vystrčil jsem kapitána násilím na chodbu a strhl z hřebíku dlouhý plášť. Utlkali jsme do zadní části domu, kde nebyla živá duše.

„Tady tím oknem dolů!"

„Neumím skákat jako kamzík. Copak jsem akrobat?"

„Dělejte! Spustíme se po tomhle plášti jako po laně; budu jej pevně držet."

Pro námořníka Turnersticka to už nebyl žádný problém. V mžiku stál na dvoře. Skočil jsem za ním.

„Co teď?" zeptal se.

„Koně ven! Ujedeme. Nikdo nás nedohoní!"

„Well, ale dejte mi toho malého koně, na němž jsem už jezdil!"

Otevřel jsem stáj a vyvedl rychle koně ven.

Neměli jsme čas je osedlat. Zadní dveře budovy se rozlétly a pronásledovatelé se vedrali do dvora.

„Tady jsou! Chyťte je!" volal pa-cung a vrhl se na kapitána.

V Turnerstickově ruce se zablesklo, ozvala se rána a pirát klesl k zemi. Zástup leknutím ustoupil a já získal čas k tomu, abych otevřel vrata a vyhoupl se na koně.

„Za mnou, kapitáne!"

„Well, Charley! Teď teprve poznáte, jaký je kapitán Frick Turnerstick výborný jezdec!"

Do Kantonu jsme dorazili po několikadenní namáhavé a vysilující jízdě. Náš trojstěžník Vitr byl už dokonale opraven a připraven na další plavbu.

Večer, kdy jsme oba byli náležitě odpočinuti, se v lodní jídelně shromáždila celá posádka, aby oslavila náš šťastný návrat. Kapitán všem barvitě vyličil naše příhody a dobrodružství, které jsme na pevnině zažili. Své vyprávění zakončil slovy:

„Tak tuto zemi a její lid jsme poznali opravdu dokonale. Zbývá jen rozhodnout, zda všechno ohlásíme také policii."

„Já myslím, kapitáne, že nic hlásit nebudeme," odpověděl jsem. „Jak jste sám na vlastní kůži mohl poznat, čínská policie je proti říčním pirátům prakticky bezmocná. A pak - vždyť se nám vlastně vůbec nic nestalo a naopak jsme získali cenné zkušenosti, a navíc dva dobré koně. Také spravedlnosti se dostalo zadostiučinění - oba nejvyšší velitelé dračích mužů jsme dokonale potrestali: Tělo Tiang-lunga leží roztříštěno na dně propasti a pa-cunga jste poslal do věčných lovišť svým revolverem. Jenom mě mrzí, že se už asi nikdy nesetkám s Kung-nim. Je to opravdu velmi vzdělaný a sympatický mládenec a do té nechutné hry byl zatažen proti své vůli. Jeho otec, starý Fu, si s bandity už nikdy nic začínat nebude!"

„Asi máte pravdu, Charley!' odpověděl Turnersick, „Brzy ráno zvedneme kotvy, zastavíme na chvíli v Macau, abychom se rozloučili s naší statečnou Holand'ankou, a pak opět na širé moře! Už se mi stýská po pořádných vlnách Indického oceánu!"

Ship ahoy! Dobrý vítr do plachet, *Větrě!*

OBSAH

Kapitola první	VZPOURA ŽIVLŮ	1
Kapitola druhá	NA PUSTÉM OSTROVĚ	2
Kapitola třetí	TROSEČNÍK	6
Kapitola čtvrtá	UČITEL A ŽÁK	8
Kapitola pátá	POSLEDNÍ VAROVÁNÍ	13
Kapitola šestá	VE SPÁRECH DRAČÍCH MUŽŮ	19
Kapitola sedmá	V CHRÁMU BOHA VÁLKY	20
Kapitola osmá	ODPLATA	29
Kapitola devátá	V ZAKÁZANÉM MĚSTĚ	35
Kapitola desátá	PODIVNÉ SETKÁNÍ	47
Kapitola jedenáctá	NA PRŮZKUMU	53
Kapitola dvanáctá	POSLEDNÍ SOUBOJ	58

KAREL MAY

Svazek č. 241

V ZEMI DRAKA

Řídí Hana Krubnerová

Ilustroval Jan Krtásný. Graficky upravil Jan Hejda. Z německého originálu Der Kiang-Lu přeložil a upravil Stanislav Šíp. Vydal jako svou 8110. publikaci Albatros, nakladatelství pro děti a mládež, v Praze roku 1991. Odpovědná redaktorka Hana Krubnerová. Výtvarný redaktor Zbyněk Hřaba. Technická redaktorka Eva Rajske. Ze sazby písma Public vytiskla Typografie Brno. 8,74 AA (text 7,06, Ilustrace 1,681. 8,88 VA. 2. vydání. 13-752-.91 14/64

© Albatros, 1991 renstannon and adaptation © Stanislav Šíp, 1972
Illustrations © Jan Krtisný, 1991

FOTOGRAFIE PAVEL ŠUST

3

4

5

6

7

Kčs 15,-

ISBN 80-00-00180-2

- 3 Náprstkovo muzeum v Praze
- 4 Dakotové v kolorované kresbě G. Catlina
- 5 Indiánská chlapecká košile (oblast jižních prérí)
- 6 Detail výzdoby ženského pláště (Indiáni Dakotové)
- 7 Detail pouzdra na náboje (Indiáni Dakotové)

Předměty 5-7 získal V. Náprstek během svého pobytu v Americe. Dnes jsou uloženy ve sbírkách Náprstkova muzea v Praze.